KARA MURAT'ın yeni serüveni

ÇÖL KARTALI

Bugün başladık

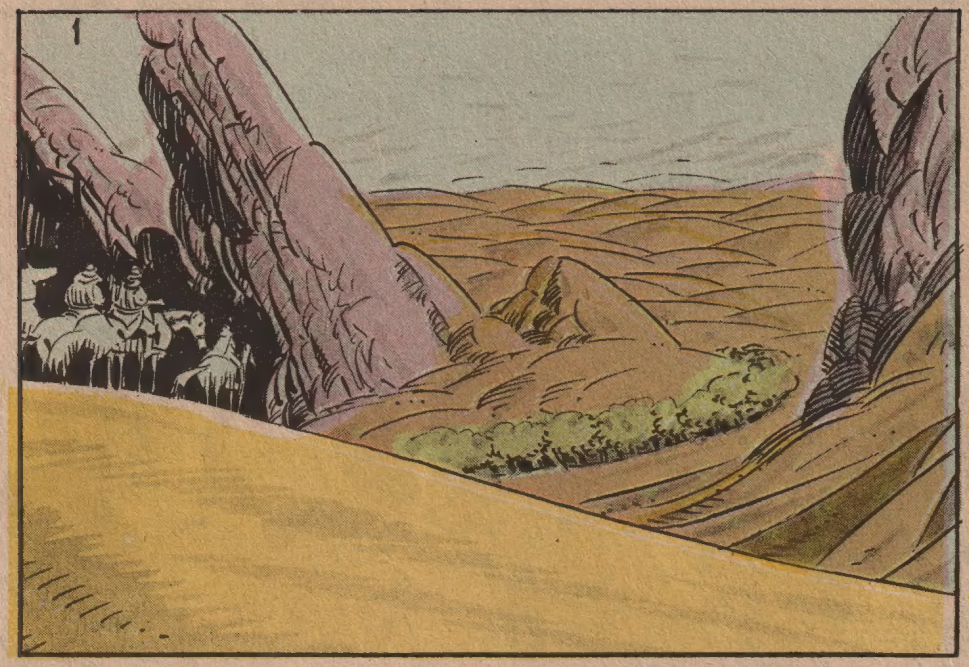

Dağların bittiği yerde, göz alabildiğine uzanan Arabistan çölü başlıyordu...

Güneş yeni doğmuştu. Kızıl renkler çöle komşu olan dağların eteklerini kan rengine boyamıştı...

Kalabalık bir atlı grubu, tepeyi tırmanarak hakim bir noktada durdu. Buradan hem dağların arasındaki geçit, hem de çöl görünüyordu.

Hepsi de Arap kıyafetinde olan atlıların önünde siyah elbiseli bir süvari vardı. Onun giysileri değişikti. Erkek gibi dar bir pantolon giymişti. Belinde ince, uzun bir kılıç sallanıyordu, ama bu son derece güzel, genç bir kadındı. Saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor, dik göğüsleri elbisesini gererek sanki dışarı fırlamak istiyordu...

Güzel, fakat vahşi bakışlı gözlerini uzak-

lara dikerek yanındaki adama sordu:

—Türklerin buradan geçeceğine emin misin Cabbar?

Hain bakışlı bir adam olan Şeyh Cabbar'ın gözlerinde kin dolu bir pırıltı dolaştı:

—Evet... Sultan Mehmet'in adamları Bağdat'a başka yoldan gidemez..

"Kızıl Prenses" adıyla tanınan Mesrure Sultan düşünceli görünüyordu.

—Kaç adamımız var?

—Binden fazla...

—Yeter miyiz?

Şeyh Cabbar korkunç bir şekilde gülümsedi:

—Türklerin hesabı tamam sultanım. Onları şeytan bile elimizden kurtaramaz..

Kızıl Prenses kızaran ufka bakıyor, gözlerinin önünde uzanan yolu dikkatle inceliyordu:

—Şu halde Türklerin tuzağımıza düşmelerini beklemekten başka işimiz yok...

Şeyh Cabbar "Evet" derken, gözleri kinini aydınlatan bir şimşek gibi parladı.

Bu sırada uzaktan bir toz bulutu yükseldi. Yaklaştıkça toz bulutu açıldı. Yüz kadar atlı ortaya çıktı.

Gözlerini ufuktan ayırmayan Kızıl Prenses'in yüzünde bir sevinç rüzgârı esti, kan kokan sesi bir çöl yılanı gibi öttü:

—Hazırlanın, geliyorlar!

Şeyh Cabbar bakışlarını, kurbanlarının üzerine atılmaya hazır bir halde bekleyen katil sürüsünün üzerinde gezdirdi, sonra ölümcül bir sesle:

—Tuzak çoktan hazır sultanım! dedi.

★ ★ ★

Türk atlıları kendilerine hazırlanan ölüm tuzağından habersiz, geçitte ilerliyorlardı.

Kafilenin komutanı olan Rüstem Bey, yanıbaşında at koşturan akıncıya sordu:

—Ne dersin Osman? Hazineyi bulabilecek miyiz?

Osman, orta yaşlı, sert bakışlı, çatık kaşlı, pos bıyıklı bir akıncıydı:

—Bana kalırsa hata yaptık beyim, dedi.

—Neden?

—Bunamak üzere olan bir ihtiyara inanıp Arabistan çöllerine gelmek ne derece doğrudur bilemem...

Rüstem Bey kaşlarını çattı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

10 NİSAN 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI:585 * FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

—Ben o ihtiyarı uzun yıllardır tanırım Osman... Hayatında hiç yalan söylememiştir.

—Hazinenin varlığına inanıyorsun demek?

—İnanmasam buralarda ne işim var? Hem ihtiyar Süleyman ağa hazinenin yerini gösteren haritayı elimize vermedi mi?

—Haritayı kendine sakladı sadece kopyasını verdi...

—Ne farkeder? Beli bükük bir ihtiyar gidip hazineyi bulamayacağına göre, her şey bizim olacak demektir. Ona da hissesini vereceğiz tabii.. Birkaç gün sonra dünyanın en zengin insanları olacağız.

Osman "Acaba?" der gibi dudak büktü ama cevap vermedi. Bakışlarında, bu sözlere inanmamış gibi donuk bir ifade vardı.

Yarım saat kadar sonra akıncıların ön-

cülerinden biri doludizgin Rüstem beyin yanına yaklaştı. Telaşlı bir hali vardı. Kendini kaybetmiş bir halde haykırdı.

—Yolu kesmişler! Tuzak! Tuzak kurmuşlar bize!...

Rüstem bey, heyecanla sarsıldı.

—Tuzak mı? Ne tuzağı?

—İlerideki geçide yüzlerce kütük sıralamışlar. Yığın yığın taş dizmişler. Yolu kapamışlar!

—Geçemez miyiz?

—İmkânsız!

—Öyleyse herkese haber ver, hemen geri dönüyoruz. Kendimize başka bir yol bulalım...

Akıncılar usta bir manevra ile geldikleri yöne döndüler...

Fakat geç kalmışlardı...

Çok geçmeden müthiş bir haber bütün kafileye yayıldı:

—Önümüzde düşman var!

Düşman kimdi? Nasıl biriydi? Kaç kişiydiler?

Bunun akıncılar için fazla önemi yoktu. Akıncı için düşmanla karşılaşmak bir çeşit şenlikti. Düşmanla çarpışılırdı!

Çarpışmak ise akıncının bildiği en güzel eğlenceydi.

İleride düşman bulunduğunu duyunca korkmak bir yana, adeta sevindiler...

Bıyıklarını bükerek, palalarının keskinliğini deneyerek, hançerlerinin kabzalarını okşayarak neşelendiler.

Şimdi hepsi, avının üzerine atılmak için işaret bekleyen bir atmacaya benziyordu.

Fakat Rüstem Bey düşünceliydi.

Çevresine hızlı bir bakış fırlattı. Yüzünün çizgileri endişeyle gerildi:

—Fena yerde kıştırdılar bizi! diye söylendi. Arkadaşların pek aldırdığı yok ama, ben düşmanın gücünü bilmek zorundayım.

Az sonra bunu da öğrendi.

Gözün alabildiğine uzanan geçitten düşman hızla geliyordu.

Dört nala koşan atların çıkardığı muazzam toz bulutu düşmanın kalabalıklığı hakkında yeteri kadar bir fikir veriyordu.

En az bin kişilik bir kuvvetti bu...

Oysa kendileri sadece yüz kişiydiler...

On misli büyük bir kuvvetle karşı karşıya bulunuyorlardı.

Rüstem Bey hemen arkadaşlarını çevresine toplayarak fikir danıştı.

—Ne yapalım?

Akıncılar hep bir ağızdan gürledi:

—Vuruşalım!

Akıncılar ateş saçan gözlerini, yaklaşan düşmana dikerek şahane bir soğukkanlılıkla beklemeye başladılar.

Arkalarında aşılması imkânsız bir set, önlerinde öfkeli, hırçın bir sürü gibi homurdana homurdana gelen düşman birliği vardı.

Düşmanların sayısı, her türü kurtuluş imkânını yok edecek kadar fazlaydı.

Bununla beraber ne ürken vardı, ne korkan...

Yüz akıncı içine düştükeri ölüm tuzağı-

nı, insanüstü bir yüreklilikle karşılamıştı.

Düşman onları uzaktan görür görmez geçitte açılıp, yayılmaya başladı.

Bir süre sonra çember canlı bir kıskaç gibi daraldı.

Dövüşmekten başka çare yoktu.

Dövüşe dövüşe ölmek!

Akıncı için en şerefli bir sonuçtu bu.

Yaklaşan düşman birlikleri birden durdu. Ön safta bir kaynaşma oldu. İki atlı, kalabalıktan ayrılarak Türk akıncılarına doğru ilerledi.

İki elçiydi bunlar...

Akıncıara seslerini duyuracak kadar yaklaşınca bağırdılar.

—Komutanınız kim?

Rüstem Bey atını öne sürdü:

—Benim, ne istiyorsunuz?

—Bizi sultanımız gönderdi...

—Kim o sultanınız?

—Kızıl Prenses adıyla tanınır. Şu gördüğünüz bin kişilik ordunun hem sultanı, hem komutanıdır.

—Ne istiyor Kızıl Prenses hazretleri?

—Teslim olmanızı!...

—Neee? Teslim olmak ha?

Rüstem Bey, birden köpürdü, gözlerinden ateş fışkırdı sanki.. Duyduğu söz ona çok ağır gelmişti. Korkunç bir çehre ve boğuk bir sesle haykırdı.

—Bir kadına teslim olmak, öyle mi? Bir kadın bize teslim olmamızı söylüyor ha?

—Söylemiyor, emrediyor!

Rüstem Bey daha da kızdı:

—Gidin, hanımınız olacak o yosmaya

söyleyin. Türk akıncıları ölür, fakat teslim olmaz... .

Türklerin kalabalık ordu karşısında korkup derhal teslim olacaklarını sanan elçiler, ummadıkları bir cevap karşısında tokat yemiş gibi sarsıldılar.

—Demek teslim olmayı reddediyorsunuz?

—Evet... Biz çarpışacağız arkadaş.. Git uğursuz Prenses'e böyle söyle...

—Göz göre göre öleceksiniz...

Rüstem Bey gülümsedi. Bu alaysız, neşeli, güven dolu bir gülümsemeydi:

—Belki öleceğiz, ama şerefimizle..Haydi, şimdi defolun!

İki elçi, Türk akıncılarının yanından ayrılıp Kızıl Prenses'in yanına döndüler.

—Teslim olmuyorlar sultanım!

Mesrure Sultan'ın gözleri büyüdü, kaşları çatıldı, korkunç bir öfkeyle bağırdı:

—Neee? Teslim olmuyorlar mı?

Cabbar da ağzından salyalar fışkırarak kükredi:

—Bu ne demek? Neye güveniyorlar?

—Bir şeye güvendikleri yok efendimiz. "Bir Türk teslim olmaz, ancak onurlu bir şekilde ölür" diyorlar. Üstelik size hakaret de ettiler!...

Şeyh Cabbar, Kızıl Prenses'e dönerek.

—Bu herifler böyledir işte, dedi. İlle de dövüşerek ölmek isterler.

Kızıl Prenses, canı sıkılmış bir halde söylendi.

—Oysa teslim olsalar ne güzel işkence ile gebertecektik onları...

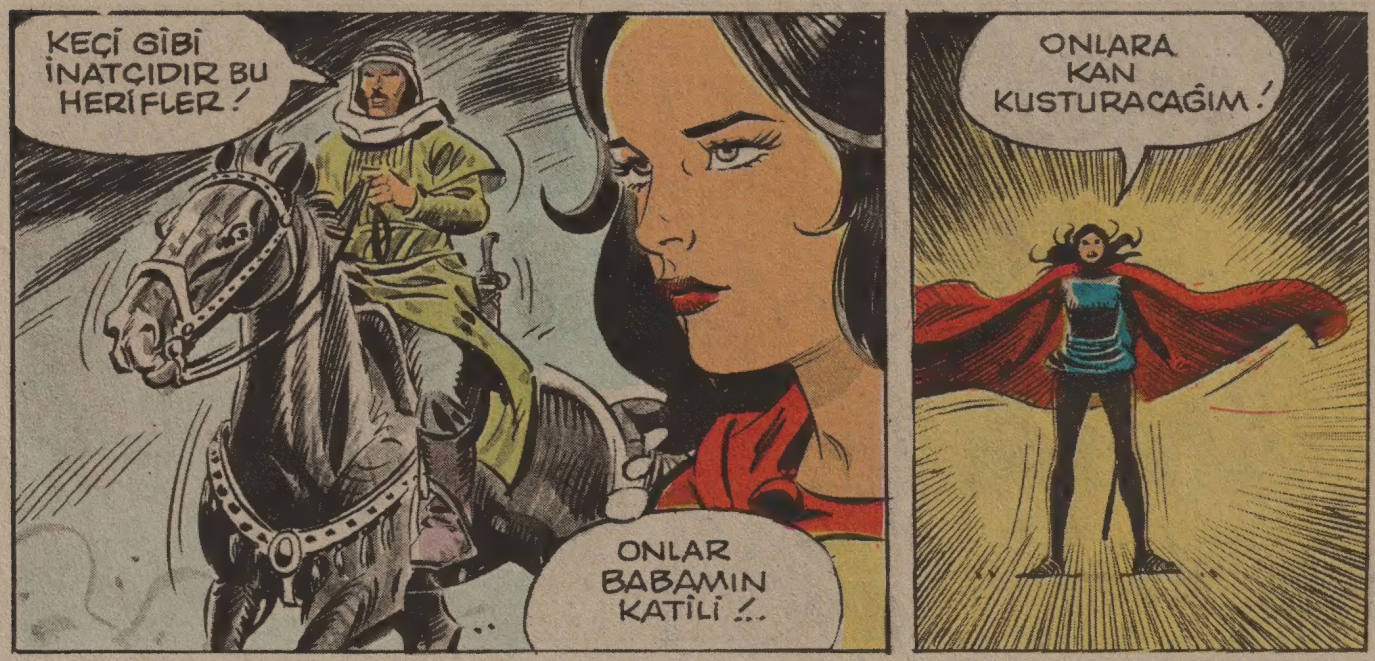

Şeyh Cabbar başını sallayarak onayladı

—Evet, gözlerini oyacak, derilerini ateşte kızartacaktık ama olmadı. Keçi gibi inatçıdır bu herifler...

Kızıl Prenses ile, onun sağ kolu olan Şeyh Cabbar birbirinden zalim iki insandı. Kan dökmek en büyük zevkleriydi.

İkisi de Türk düşmanıydı. İkisi de Türklere karşı zalim ve acımasız davranırlardı.

Özellikle Kızıl Prenses'in en büyük zevki,eline geçirdiği Türkleri akıl almaz işkencelerle öldürmekti...

Her fırsatta.

—Onlar babamın katili... Onlara kan kusturacağım! derdi.

Kimdi? Kimin kızıydı? Bunu bilen yoktu..

Arabistan çöllerine çok uzaklardan gelmiş, Arapçayı bile sonradan öğrenmişti.

Akıl almaz derecede zengin oluşu, onun çevresine büyük bir kuvvet toplamasını kolaylaştırmıştı.

İşte şimdi, bin kişilik bir orduyla, yüz Türk akıncısını kıstırmıştı. Burnuna kan ve ölüm kokusu geliyordu.

Bir an akıncılara baktı. Türklere karşı duyduğu nefret, bir alev gibi gözlerinde parladı. Boğuk bir sesle.

—Hepinizi cehenneme yollayacağım! diye homurdandı.

Sonra, korkunç kinini kusarcasına emretti:

—Hücum! Türklere ölüm!..

İki taraf, korkunç naralar atarak birbirine girdi.

Çarpışma, uzun, kanlı ve sert oldu.

Bir saat içinde yüz Türk akıncısı üç yüz kişiyi kılıçtan geçirdi.

Ama düşman, öldürmekle bitmiyordu

Akıncılar vuruşa vuruşa kırıldılar. Bir bir eridiler.

Vücutları kılıç, pala ve mızrak yaraları ile delik deşik olmasına rağmen, otuz kadar Türk'ün ayakta kalması, Kızıl Prensesi çılgına çeviriyor, ikide bir adamlarına kudurmuşçasına hücum emri veriyordu.

—Vurun! Öldürün! Yoksa hepinizin kafasını kestiririm!

★ ★ ★

Arkadaşarının büyük bir kısmını kaybeden Rüstem Bey, akıllara durgunluk veren bir kahramanlık örneği gösteriyor, elindeki palayla çevresine et, kan ve ölüm saçıyordu

Ayağından, omuzundan ve boynundan yaralanmıştı. Bu ağır yaralara rağmen insangüstü bir güçle dövüşüyor, gür sesiyle arkadaşlarını coşturuyordu.

—Vurun! Vurun aslanlarım!

Dövüş,uzadıkça uzadı.

Kızıl Prenses bir avuç Türk'ün inanılmaz direnişi karşısında her geçen dakika öfkesinden kuduracak gibi oluyor, adamlarının büyük kayıplar verdiğini görerek vahşileşiyordu.

Sonunda sağ kalan yirmi Türk, yaralı bir halde ele geçirildi.

Vuruşma bitmişti.

Beşyüz ölü vermelerine rağmen düşmanların zafer çığlıkları dalga dalga yükseliyor, vadide derin yankılar yapıyordu.

Yüz Türk'ü yok etmek onlar için gerçekten büyük bir zaferdi.

Prenses, Türk ölülerinin toplanarak bir araya yığılmasını emretti:

Yığın kabardıkça çılgın kahkahalar atıyor, bütün gövdesi adeta şehvetle titriyordu.

Kalın zincirlere bağlanmış yirmi kadar yaralı Türk esiri, yaşlı gözlerle bu hazin manzarayı seyrediyor, Kızıl Prenses'e nefretle bakıyordu.

Mesrure Sultan, Şeyh Cabbar'ı çağırarak emretti.

—Ölen Türklerin kanlarını kupalara doldurup, esir Türklere içirin!

Cabbar, ilk defa hanımına karşı geldi.

—İçmezler sultanım! Ben onları iyi tanırım!

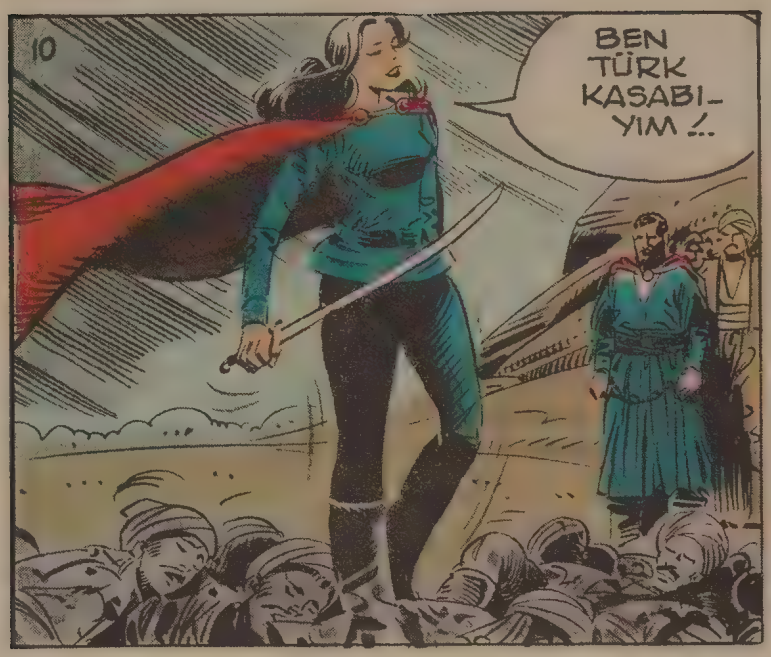

—İçmezlerse hepsini öldürürüm!

—Onların ölümden korkusu yok ki!..

—Sen dediğimi yap...

—Emredersiniz...

Kızıl Prenses, şehit Türklerin cesetlerini çiğneyerek üzerlerinde dolaştı. Kandan ve zaferden sarhoş bir haldeydi ...

—Ben Türk kasabıyım.. Yeryüzündeki bütün Türkleri böyle bir bir doğrayacağım! Ölüm!.. Türklere ölüm!.. Onlar da babamı öldürdü çünkü!..

Kızıl Prenses ölü bir Türk'ün kafasını top gibi tekmeleyerek güldü.

—Ne haber dostum? Öbür dünyada rahat mısın?

Sonra kılıcını çekip, başka bir Türk'ün kafasını kesti, bunu kılıcının ucuna geçirerek esir Türklerin önüne gitti.

—Bunu içkinize meze yapmaz mısınız?

Genç kadın, kılıcın ucunda, kürdanda, zeytin gibi duran kanlı başa bakarak sadist kahkahalar attı.

Bu sırada adamları, kan dolu kupaları Türk esirlere içirmeye çalışıyorlardı.

Kızıl Prenses'in çılgınlıkları, adamlarını da coşturuyor, sevinç çığlıkları vadide gürültülü yankılar yapıyordu.

Esir düşen Rüstem Bey ve öteki Türkler bu insanlık dışı, iğrenç manzarayı yürekleri parçalanarak seyrediyorlardı.

Rüstem Bey korkunç bir gürlemeyle.

—Köpek kadın! diye bağırdı. Bunun hesabını senden soracağız!

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Cizen: Abdullah Turhan

17 NİSAN 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 586 ✻ FİYATI 10 LİRA · KÜV DAHİLDİR

Kızıl Prenses gözlerini esirler üzerinde dolaştırdı:

—Kim söyledi bunu?

Şeyh Cabbar da öfkeden titreyerek tekrarladı:

—Kim söyledi?

Rüstem Bey korkusuzca ortaya çıktı.

—Ben!..

Kızıl Prenses yaklaştı, elleri zincirle bağlı olan esir Türk'ün önünde durdu, alayla sordu.

—Sen mi alacaksın onların öcünü?

Rüstem Bey Kızıl Prenses'e iğrenerek baktı, tükürür gibi cevap verdi:

—Ben, ya da başka bir Türk! Ne farkeder? Sen, kadın kılığında bir şeytansın.. Şeytandan da beter, iğrenç bir yaratık, pis bir katilsin!...

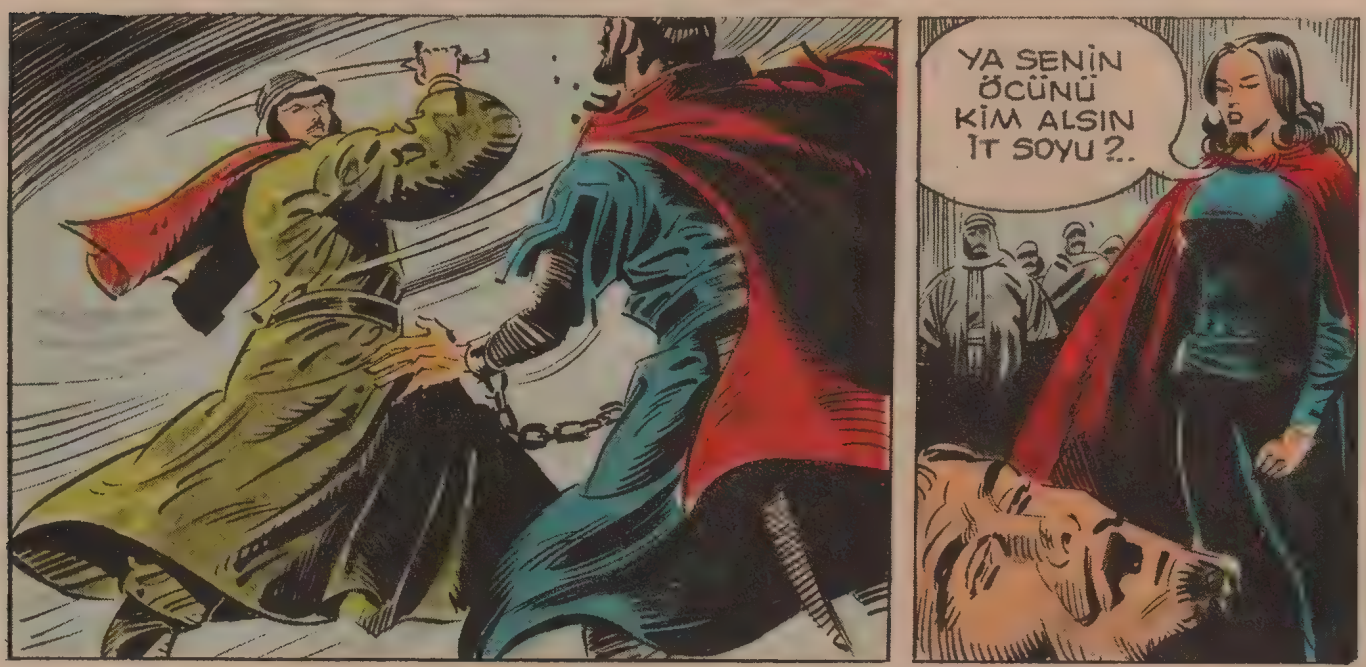

Kızıl Prenses başıyla bir işaret yaptı.

Şeyh Cabbar kılıcını kınından sıyırdı.

Sonra şimşek gibi bir vuruşla Rüstem Bey'in başını gövdesinden ayırdı.

Boğuk bir ses...

Arkasından fışkıran uzun bir kan sütunu...

Devrilen başsız vücut...

...Ve top gibi birkaç metre öteye fırlayan yiğit bir baş..

Öteki esir Türkler, derin bir ıstırapla gözlerini yumdular. Onları en çok üzen şey, bileklerini saran zincirlerin yarattığı çaresizlikti.

Kızıl Prenses, başsız gövdeye tükürdü, nefretle hırladı:

—Ya senin öcünü kim alsın it soyu!?...

Gördükleri korkunç manzara ile içleri titreyen kalpleri korkunç bir kinle dolan Türkler bağırdılar.

—Sağ kalırsak biz.. Kalmazsak arkadaşlarımız alacak...

—Siz sağ kalmayacaksınız. Hepinizi birer birer öldüreceğiz...

Şeyh Cabbar ekledi.

—Hem de öyle bir öldüreceğiz ki, Türk olduğunuza pişman olacaksınız.

Prensesin yüzünde tüyler ürpertici bir ifade vardı.

—Evet, dedi. Öldürmenin acı çektirmenin de bir tekniği vardır. Bunu benim kadar iyi kimse bilemez!

Sonra adamlarına dönerek emretti:

—Kazıkları çakın! Esirleri bağlayın!

Yarım saat içinde yere birçok kazık çakıldı. Esirler sırtüstü yatırılarak el ve ayak bileklerinden bu kazıklara bağlandı. Akıncıların belden yukarısı soyulmuş, kollarıyla bacakları iyice gerilerek kazıklara bağlanmıştı. Kımıldamaları imkânsızdı.

Prenses, vahşi bir zevkle ikinci emrini verdi:

—Hepsinin göz kapaklarını kesin...

Türk akıncılar başlarına gelecek felaketi anlayarak haykırdılar.

—Alçak! Namussuz karı! Öldür bizi!.. Öldür, fakat bunu yapma!...

Prenses zalim bir kahkaha attı.

—Hayır.. Hiç bir Türk kolay ölmemelidir. Acıların en büyüğünü çekmeli, inleyerek, yalvararak, çığlıklar atarak can vermelidir!

Arap fedailer, güneşin altında ışıl ışıl parlayan keskin bıçaklarını çekerek atıldılar ve esirlerin göz kapaklarını birer birer kestiler.

Hepsinin yüzü bir anda kanlar içinde kalmıştı.

Tüyler ürpertici, insanlık dışı bir sahneydi bu...

Zalim prenses, vahşi bir sesle devam etti.

—Gözleriniz artık hep açık kalacak, güneş onları yakıp kavuracak. Önce kör olacaksınız. Sonra inleye inleye, kıvrana kıvrana can vereceksiniz...

Prensesin ikinci bir işaretiyle Arap fedailer yeniden harekete geçti. Bu defa keskin bıçaklarıyla esirlerin vücutlarında derin çizikler açtılar...

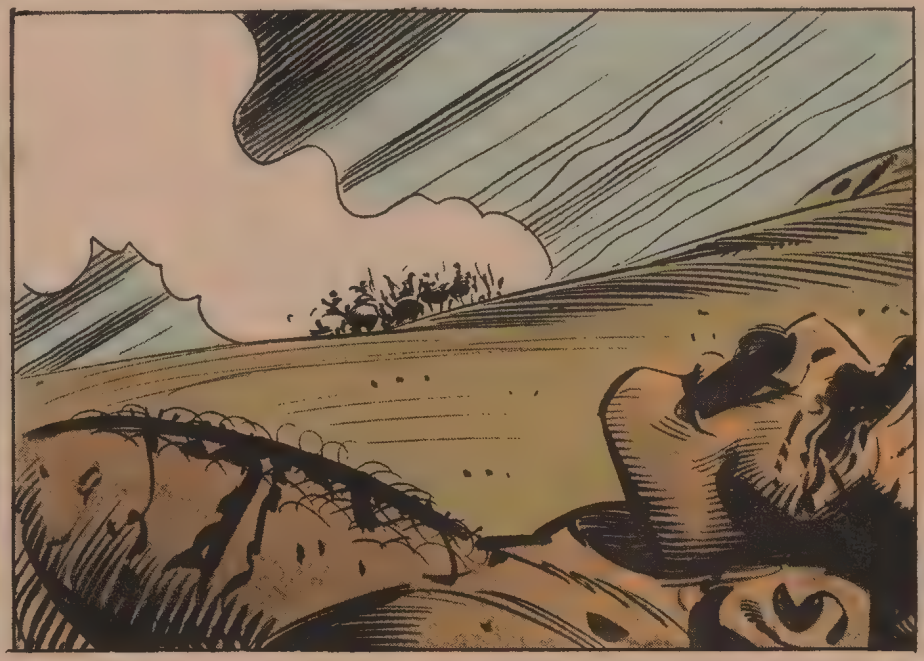

Etlerden kanlar fışkırdı...

Akıncılar dişlerini sıkarak gık bile demediler...

Prenses:

—Şimdi gidebiliriz, dedi. Artık bunlar ölü sayılır. Az sonra kan kokusunu duyan böcekler, çöl karıncaları, sinekler, hepsinin vücutlarını saracak. Taze yaraların ,kapakları olmayan gözlerin içine dolacaklar. Hepsi de en az üç gün can çekişerek ölecek. Haşaratlar onları yiyip bitirecekler.

İşte Türklere layık, mükemmel bir son...

Prenses ve adamları, Türk akıncılarını korkunç bir ölümle yüz yüze bırakarak vadiyi geçip, atlarını çölün sonsuzluğuna doğru sürdürdüler.

"Prenses" adıyla anılan Mesrure Sultan düşünceli görünüyordu. Kaşlarını çatmış, yüzü fırtınalı bir deniz gibi karışmıştı. Elinde tuttuğu harita parçasına bakarak Şeyh Cabbar'a seslendi:

— Bu yırtık harita, öldürdüğüm akıncı beyinin üzerinden çıktı...

Prensesin yanı başında at süren Şeyh Cabbar sordu:

— Önemli bir şey mi bari?

— Evet..Hem de çok önemli...Bu harita akıncıların, Abbasi Halifesi Harun Reşit'in hazinelerini aramak için buralara geldiklerini gösteriyor.

Şeyh Cabbar'ın gözleri iri iri açıldı:

— Harun Reşit'in hazineleri mi? Şu efsanevi hazinelerden mi bahsediyorsun?

— Evet...

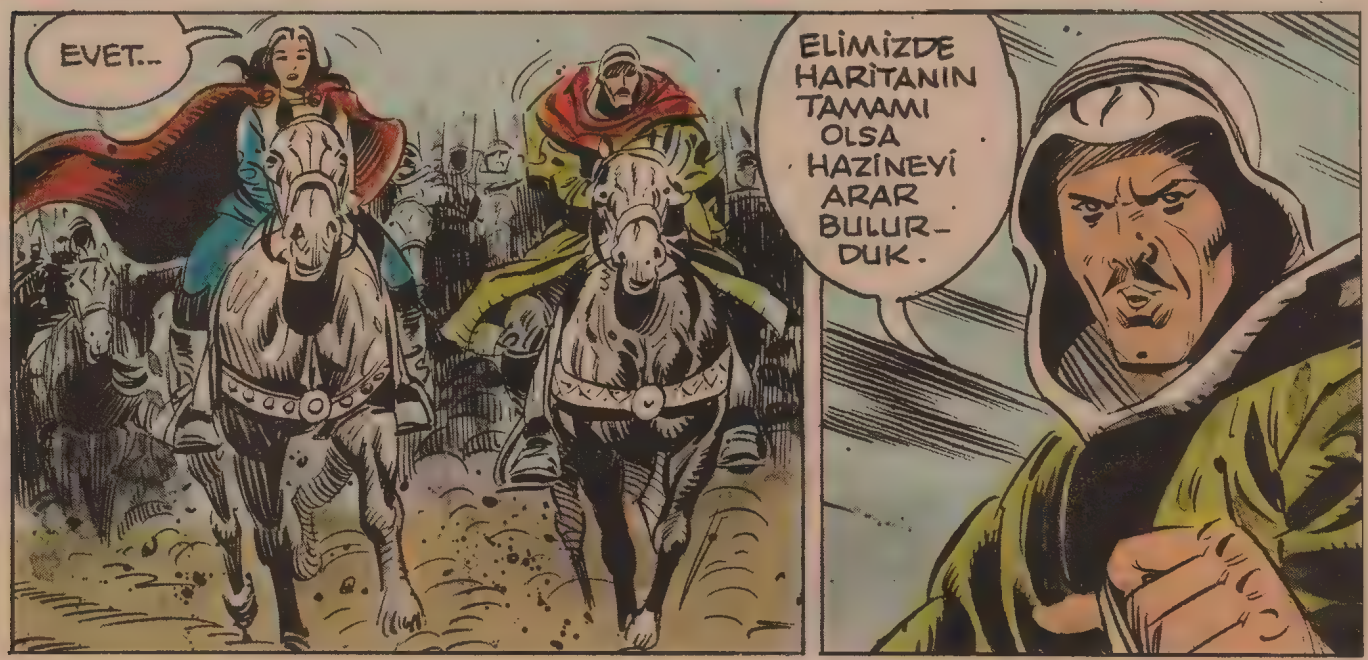

— Böyle bir hazine gerçekten var mı?

— Evet...Ama yerini bilen yok...

— Peki Türkler bu haritayı nereden bulmuş?

— Casuslarımın yolladığı habere bakılırsa haritayı onlara Malatyalı bir ihtiyar vermiş.. Süleyman Ağa adında biri..Ama aslını değil, kopyasını vermiş tabii..Bu kopyanın yarısının çarpışma sırasında yırtılıp kaybolması bizim için büyük şanssızlık!

Şeyh Cabbar'ın canı sıkıldı:

— Vay canına...Amma da kısmetsiziz yahu! Elimizde haritanın tamamı olsa, hazineyi arar bulurduk...

Prenses kısa bir an düşündü. Sonra başını gururla kaldırdı.

Kesin bir karar vermişe benziyor, gözlerinde garip bir ışık parlıyordu. Sert bir sesle:

—O haritanın tamamını elde edeceğiz Cabbar, dedi.

Adam, şaşkın bir ifadeyle sordu:

—Nasıl?

—Yanına en güvendiğin adamları alıp Malatya'ya gideceksin..Yol biraz uzak ama, oraya vardıktan sonra Süleyman Ağa adındaki ihtiyarı bulup, haritayı ele geçirmen pek zor olmasa gerek...Sana güveniyorum!

Şeyh Cabbar, başını eğerek:

—Emir sultanımındır, dedi. Yarın sabah derhal yola çıkıyorum!

Mesrure Sultan, devam etti:

—Unutma Cabbar, hazineyi ele geçirirsek çok büyük bir güce erişiriz. O zaman bütün Türklere dünyayı zindan ederim!

Prenses'in kalbini yakan, damarlarını tutuşturan, ona insanlığını unutturan bu büyük kinin sebebi neydi?

Neden Türklerden bu kadar nefret ediyordu?

Türk adını duydukça, güzel yüzünü bir ölüm ifadesi kaplıyor, uzun kirpikli gözlerinden sanki lavlar fışkırıyordu.

★ ★ ★

—Şeyh Cabbar geliyor!

Bir gök gürültüsünü andıran bu ses Malatya'nın Doğanlı köyünde sanki bir fırtına kopardı.

Kadınlar, çocuklar, yaşlı erkekler köyün alanında kum gibi kaynaştı, birkaç dakika sonra çevrede hiç kimse kalmadı.

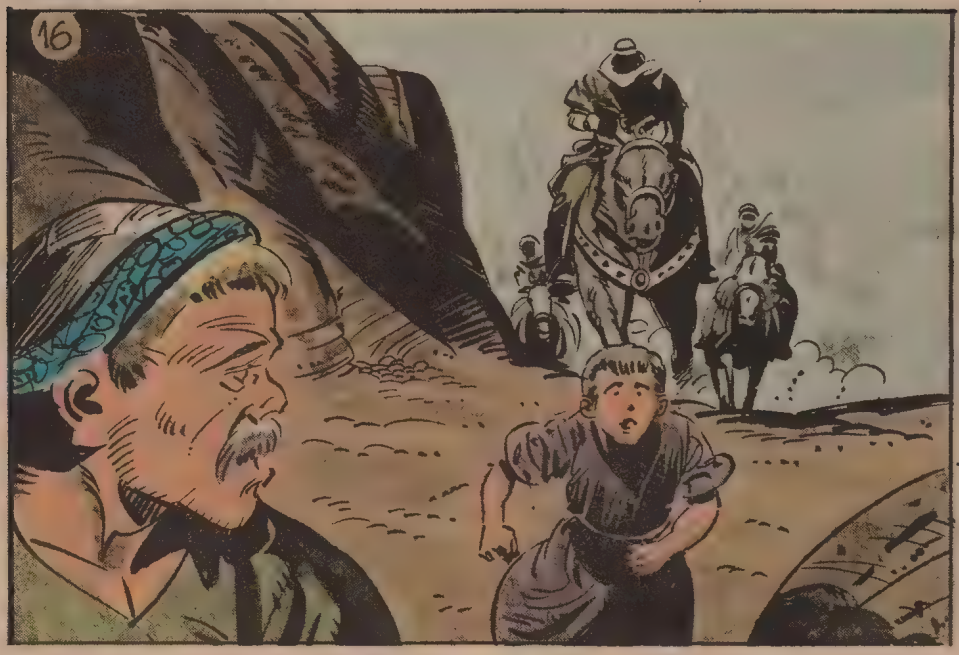

Çevrede, ruzgarın uçuşturdugu bir kaç kuru yapraktan başka hiçbir şey görünmüyordu.

Tepeden fırtına gibi inen şeyhin adamları bir anda köyü sardı.

Şeyh Cabbar'ın korkunç ünü buralara kadar yayılmıştı.

Onun adını duyan herkes titrerdi.

Mesrure Sultan'dan başka hiç kimseyi dinlemeyen bir canavar olan Şeyh Cabbar atının üzerinde köye indi.

Çevrede bir ölüm sessizliği vardı.

Herkes korkuyla evlerine kaçmıştı.

Duvarları, tavanı, uzun bir kışın isleriyle kararmış odada nakış işlemekte olan Nazlı, köyden yükselen çığlıkları duyunca yerinden fırladı.

Yüzü sararmış, güzel gözlerini müthiş

bir korkunun gölgesi sarmıştı.

Odada bulunan yaşlı adama dönerek:

— Şeyh Cabbar gelmiş büyükbaba! dedi.

Süleyman Ağa acı acı başını salladı. Yüzünde derin bir endişe ifadesi vardı:

— Evet yavrum, diye mırıldandı. Ben de uzun zamandır bu anın gelmesinden çekiniyordum.

Nazlı'nın sesi titredi:

— Korkuyorum büyükbaba....Çok korkuyorum...

— Korkmakta haklısın...Ama bunu belli etme...Eğer başka bir şey için gelmedilerse, birkaç mal alıp giderler...

Süleyman Ağa sedire oturdu, ak saçlı başını ellerinin arasına alarak düşünmeye başladı.

Şeyh Cabbar ve adamları neden gelmişlerdi?

Acaba hazinenin peşinde miydiler?

Harita hakkında ne biliyorlardı?

Süleyman Ağa yıllardır sakladığı büyük sırrı yalnız Rüstem Bey'e söylemişti? Ona güveni sonsuzdu...Akıncı beyinin hazineyi bulacağına inanıyordu fakat...

Bu sır çevreye yayılmış olabilir miydi?

Dışarıdan köpek havlamaları duyuldu.

Her zamankinden daha vahşi, daha hain haykırıyordu hayvanlar...

Nazlı'nın göğsü sıkıştı, kalbi çılgıncasına çarptı.

Köpeklerin havlaması, yabancıların yaklaştığını anlatıyordu.

Şeyh Cabbar ve adamları eve doğru geliyorlardı.

Koca köyde başka ev mi bulamamamışlardı? Neden buraya geliyorlardı?

Nazlı yerinden bile kımıldayamıyordu. Kalbi duracak gibiydi...

Kapı birdenbire şiddetle vuruldu.

Süleyman Ağa yerinden sıçradı, Nazlı elini kalbinin üstüne koydu.

Kapı tekrar sert darbelerle sarsıldı.

Süleyman Ağa sesindeki titreyişi belli etmemeye çalışarak bağırdı:

—Kim o?

Dışarıdan kaba bir homurtu duyuldu:

— Aç..Konuşmaya geldik..

— Kimsiniz? Ne konuşacaksınız?

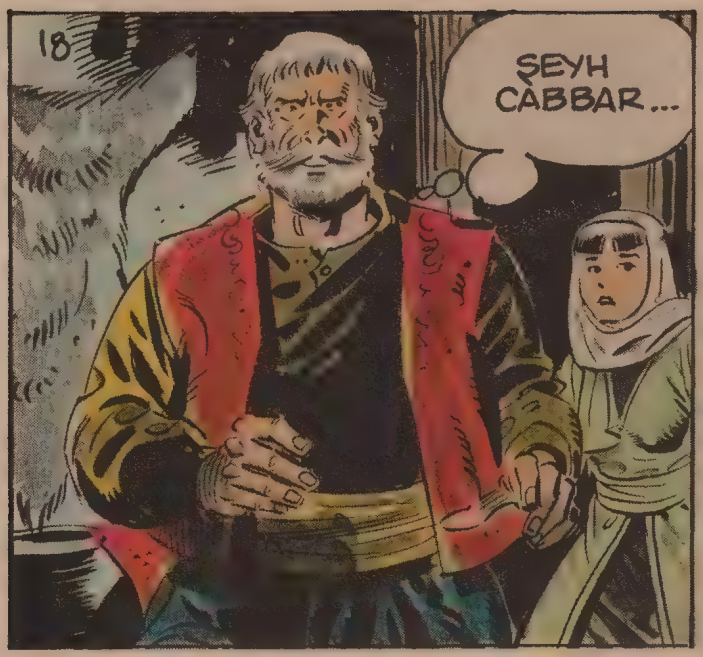

—Ben Şeyh Cabbar'ım..Ne konuşacağımı az sonra öğrenirsin..

Yaşlı adam titredi, rengi sarardı.

Şeyh Cabbar'ın ne müthiş, acımasız bir adam olduğunu herkes gibi o da duymuştu.

Ürkek adımlarla kapıya doğru yürüdü ve açtı.

Üç Arap fedainin önünde, geniş vücudu ve kanlı bakışlarıyla Şeyh Cabbar duruyordu.

Süleyman Ağa zoraki bir gülümsemeyle adamı selamladı:

—Buyurun efendim..Fakir evimize hoş geldiniz...

Nazlı, iri iri açılan gözleriyle adamlara bakıyordu.

Yüzü bembeyaz kesilmişti. Her yanı

urperiyordu.

Şeyh Cabbar yürüdü. Odanın ortasındaki masanın yanında duran sandalyelerden birine ters oturdu. Adamlarına da oturmaları için işaret etti.

Kısa ve korkunç bir sessizlik oldu.

Şeyh Cabbar, kanlı bakışlarını odada dolaştırdıktan sonra Süleyman Ağa'ya çevirerek homurdandı:

— Gel bakalım ihtiyar! Seninle konuşacağım...

Nazlı'ya dönerek aynı kaba sesle söylendi:

— Sen de şöyle geç...Şu sersem deden aksilik ederse ona inadından vazgeçmesini söyle...Yoksa kafasını tavuk gibi kopartabilirim.

İkisi de dehşetten büyüyen gözlerle Şeyh Cabbar'a baktılar.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

24 NİSAN 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 587 * FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

Ne istiyordu bu adam?

Süleyman Ağa korktuğu şeyin başına geleceğini anlamıştı ama zayıf da olsa içinde hâlâ bir umut vardı.

Şeyh Cabbar sordu:

—Senin adın Süleyman değil mi?

—Evet...

—Şu güzel kız da Nazlı galiba?

—Evet...Torunumdur...

—İyi...Demek ki yanlış gelmedik...

—Ne istiyorsunuz?

—İstediğim şeyi çok iyi biliyorsun ihtiyar...Şimdi bizi uğraştırmadan hemen git, haritayı sakladığın yerden çıkarıp bana getir!

Yaşlı adam titredi.

Kulaklarına inanamadı bir an...

Demek her şeyi öğrenmişti bu adam?

Ama Süleyman Ağa kolay kolay boyun eğmemeye karar verdi, anlamamış gibi sordu

—Ne haritası? Ne söylüyorsunuz siz?

Şeyh Cabbar vahşi bir kahkaha attı. Ağzı insanı ürkütecek kadar büyüktü.

—Demek seni konuşturmak için biraz okşamamız gerekecek? Biraz dayak...O yetmezse biraz da işkence... Hangi tür işkenceyi seversin? Kemiklerinin kırılmasını mı, tırnaklarının sökülmesini mi?

Süleyman Ağa Şeyh Cabbar'ın hiç şaka sı olmadığını çok iyi biliyordu. Bu korkunç adam dediğini mutlaka yapardı. İnsan hayatının onun gözünde hiç bir değeri yoktu.

Ama, hayatının en değerli şeyi olan haritayı nasıl verirdi ona?

Dünyanın en zengin hazinelerinin sırrını nasıl açıklardı?

Hep, bir gün o hazineyi elde edip zengin olmayı hayal etmişti?

Eğer genç ve kuvvetli olsa, Harun Reşid'in hazinelerini gidip kendisi arayacaktı...

Ama, uçsuz bucaksız çölleri ölüm tehlikeleriyle dolu vadileri aşıp hazineye erişmesinin mümkün olmadığını biliyordu...

Bu yüzden akıncıların komutanı Rüstem Bey'le anlaşmıştı. Ona güveniyor, hissesine düşen altınları vereceğine inanıyordu.

Fakat Şeyh Cabbar....Metelik bile vermezdi....

Yaşlı adamın konuşmamakta kararlı olduğunu gören Cabbar:

—Anlaşıldı, diye öfkeyle homurdandı. Bu inatçı ihtiyarı konuşturmak için torunundan başlamak gerek...

Süleyman Ağa:

—Hayır! Dokunmayın ona! diye inledi.

Şeyh Cabbar ayağa kalktı, Nazlı'nın yanına yaklaştı.

Genç kız yaprak gibi titriyordu.

Cabbar onun uzun, yumuşak ve parlak saçlarını kalın ve sert parmaklarıyla kavradı.

—İhtiyar inat etmezse size hiç bir şey yapmayacağız güzel kız. Haritayı alıp hemen gideceğiz. Söz veriyorum...Ben verdiğim sözü tutarım...

Müthiş bir soğukkanlılıkla hançerini çekip Nazlı'nın boğazına dayadı...

Zavallı kız acı acı inledi.

Şeyh Cabbar kükredi:

—Haydi ihtiyar!...Torununu seviyorsan haritayı getir! Yoksa yemin ederim ki kafasını uçuracağım...Sonra da senin tırnaklarını sökmeye başlayacağım...

Nazlı'nın gözlerinden sicim gibi yaşlar boşanmaya başladı. Duyduğu korku ve ıstırap sonsuzdu....Yalvaran bir sesle:

—İnat etme büyükbaba, dedi. Bir kağıt parçası için ölmeye değer mi? Ver haritayı gitsinler...

Süleyman Ağa acı acı başını salladı:

—Gerçekten giderler mi sanıyorsun?

—Evet, gidecekler.Şeyh Cabbar söz veriyor...

—İnanıyor musun?

Şeyh Cabbar atıldı. Yüzünde aldatıcı bir gülümseme vardı.

—Evet,gideceğiz! dedi. Haritayı aldıktan sonra burada ne işimiz var? Bizi ne kadar az kızdırırsanız hakkınızda o kadar hayırlı olur.

Nazlı tekrar yalvardı.

—Ver büyükbaba, ver gitsinler..

Süleyman Ağa bu kanlı haydutlara inanacak kadar saf değildi ama dediklerini yapmaktan başka çare göremiyordu.

Onun düşünceli halini gören Şeyh Cabbar birden kızdı balyoz gibi yumruğunu Süleyman Ağa'nın yüzüne indirdi.

Ağzından burnundan kanlar fışkıran yaşlı adam, adeta havada uçtu, duvara çarparak bir külçe gibi yere düştü.

Nazlı acı bir çığlık attı. Şeyh Cabbar'a dikilen bakışlarında nefret kıvılcımları uçuştu.

Şeyh Cabbar haykırdı:

—Haydi arkadaşlar, günah bizden gitti. İşkenceye başlayalım artık.. Önce kızın mı derisini yüzelim? Yoksa ihtiyardan mı başlayalım.

Süleyman Ağa güçlükle yerinden kalktı Yüzü kandan tanınmayacak hale gelmişti..

Hiç ses çıkarmadan yürüdü içerideki küçük odaya gitti duvarın gizli bölmesinden çıkardığı bir parşömen kağıdını getirip Şeyh Cabbar'a uzattı:

—Alın ve defolup gidin!...

Şeyh Cabbar'ın gözleri vahşi bir ışıltıyla parlıyordu. Kısa zamanda değerli haritayı ele geçirmek adamı sevindirmişti.

—Aferin koca ihtiyar, dedi. Başına gele ceği anladığın için çabuk pes ettin...

Süleyman Ağa'nın başı dönüyor ayakta güç duruyordu.

—Verdiğiniz sözü unutmayın diye homurdandı.

Şeyh Cabbar kaşlarını kaldırarak sordu:

—Ne sözü?

—Haritayı alınca gideceğiz demiştiniz..

—Evet,gideceğiz tabii.. Ama daha yapacak işimiz var.

—Ne işi?

—Bu haritanın doğru olduğunu nereden bilelim!

—Bilemezsiniz..Ben de bilmiyorum. Yüz yıllardır dededen toruna kalan eski bir harita bu...Harun Reşit'in hazinelerinin saklı olduğu yeri gösteriyor. Belki de bir kopya...

—Gerçekten hazine var mı?

—Bunu da bilmiyorum. Çünkü oraya şimdiye kadar kimse ulaşamadı.. Gitmeye teşebbüs edenler ya yolda öldüler ya da bir daha geriye dönmediler....

—Neden?

—Akıl almayacak zenginlikteki hazineyi kötü ruhlar koruyor...Altınlar inciler elmaslar... Hepsine uğursuzluk sinmiş...Orası size de mezar olabilir...

Şeyh Cabbar vahşi bir kahkaha attı.

—Aklınca bizi korkutmaya çalışıyorsun öyle mi? Sersem ihtiyar! Bizde korkacak göz var mı?

Süleyman Ağa, yüzündeki kanları silme ye çalışarak acı acı mırıldandı.

—Doğruyu söylüyorum. Oraya siz de ulaşamayacaksınız..O hazine herkese felaket getirdi...Hatta bana bile...

Şeyh Cabbar başını salladı.

—Haklısın...Senin felaketin biz olduk..

Adam kanlı gözlerini, Nazlı'ya dikti.. Genç kız kendisini korkuyla süzüyordu.

Şeyh Cabbar onu bileklerinden tutarak kendine doğru çekti.

—Gel benim güzel kuşum...Dudaklarının lezzetini tadayım...

Nazlı kurtulmak için çırpındı. Vücudunun her yanı titriyor kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu.

Şeyh Cabbar, bir eliyle genç kızın beline sarılıp kendine doğru çekerken öteki eliyle onun kabarık göğsünü tuttu, bütün avucunu dolduran bu nefis kabarıklığı şehvetten titreyerek sıktı.

Canı acıyan genç kız haykırdı:

—Pis haydut! Bırak beni!...

Şeyh Cabbar Nazlı'yı çekti büyük bir ihtirasla ısırırcasına kızıl dudaklarından öptü.

Nazlı'nın bütün vücudu kasılmıştı. Direniyor, çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyordu ama güçlü kollardan kurtulamıyordu.

Genç kızın uzun, kıvrık kirpiklerinin arasından ıstırap gözyaşları sicim gibi süzülüyordu.

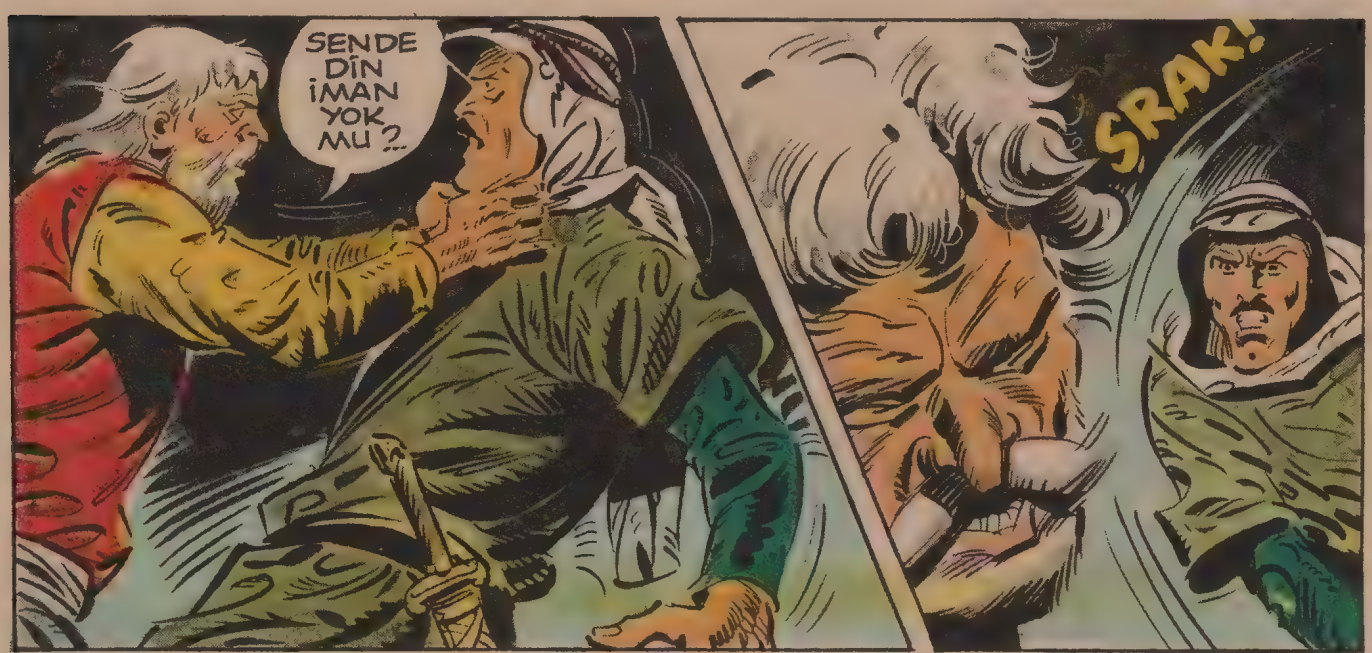

Süleyman Ağa bütün yaşlılığına rağmen, bu insanlık dışı sahneye dayanamadı, öfkeyle ileri atıldı zayıf, kuru parmaklarıyla Şeyh Cabbar'ın boğazına sarıldı:

—Alçak herif!...Sende din, iman yok mu?

Şeyh Cabbar, yaşlı adama öyle bir tokat indirdi ki Süleyman Ağa top gibi geriye fırlayarak külçe gibi yere yığıldı.

Öfkesini alamayan Şeyh o hırsla iki de tekme indirdi.

İhtiyar inledi,gözleri karardı ve bayıldı

Nazlı umutsuzluk içindeydi.

Şeyh Cabbar boğuk ve vahşi bir kahkaha kopardı.

—Haydi güzelim...Beni daha fazla uğraştırma!...

Genç kız ağlıyordu:

—Yalvarırım acıyın bize...

Adam kükredi:

—Uzatma!...Soyun!...

Nazlı hıçkırdı:

—Olamaz! İmkansız bu!...

—Yoksa büyükbabanın kafasını koparırım....

—Alçak!..Sende hiç acımak yok mu?

Şeyh Cabbar bağırdı:

—Kollarını indir!...Memelerini de görelim!....

Adamların gözleri ihtirasla tutuşuyordu

Şeyh Cabbar iki adım ilerleyip genç kızı tutmak isteyince zavallı Nazlı korkuyla geri sıçradı:

—Hayır...Hayır...Yalvarırım yapmayın!

Şeyh Cabbar kükredi:

—Nee? Beni istemiyorsun demek? Pekala....Beni istemeyeni ben de istemem...

Durdu, kısa bir an düşündü. Aklından vahşi ve korkunç düşüncelerin geçtiği belliydi....Kızı kolundan tuttu, adamlarının önüne doğru iterek:

—Alın, diye bağırdı. Onu size veriyorum. Okşayın, sevin ne yaparsanız yapın... Ben dışarıda sizi bekleyeceğim...

Arap silaahşörler coşkun bir sevinç içinde:

—Yaşasın Şeyh Cabbar! diye haykırdılar...

Şeyh Cabbar odadan çıktıktan sonra bakışları ihtirasla tutuşan adamlar yırtıcı hayvanlar gibi Nazlı'nın üzerine saldırdı.

Sonrası genç kız için korkunç kabuslardan da kötüydü.

Bir süre boğuştu ama sonunda direnecek gücü kalmadı.

Adamların kendisine sırayla tecavüz ettiklerini hissediyor ama artık kımıldayamıyordu.

Saatlerce onların iğrenç vücutlarının altında ezildi.

Duyduğu acı o kadar büyüktü ki sonunda dayanamayıp bayıldı...

Genç kızlığının tüm umutları haydutların acımasız gövdeleri ve şehvet salyaları altında parçalanmıştı... Her yanı yara bere ve çürük içindeydi...

★ ★ ★

Kara Murat uzaktan köyü gördüğü vakit güneş batmak üzereydi.

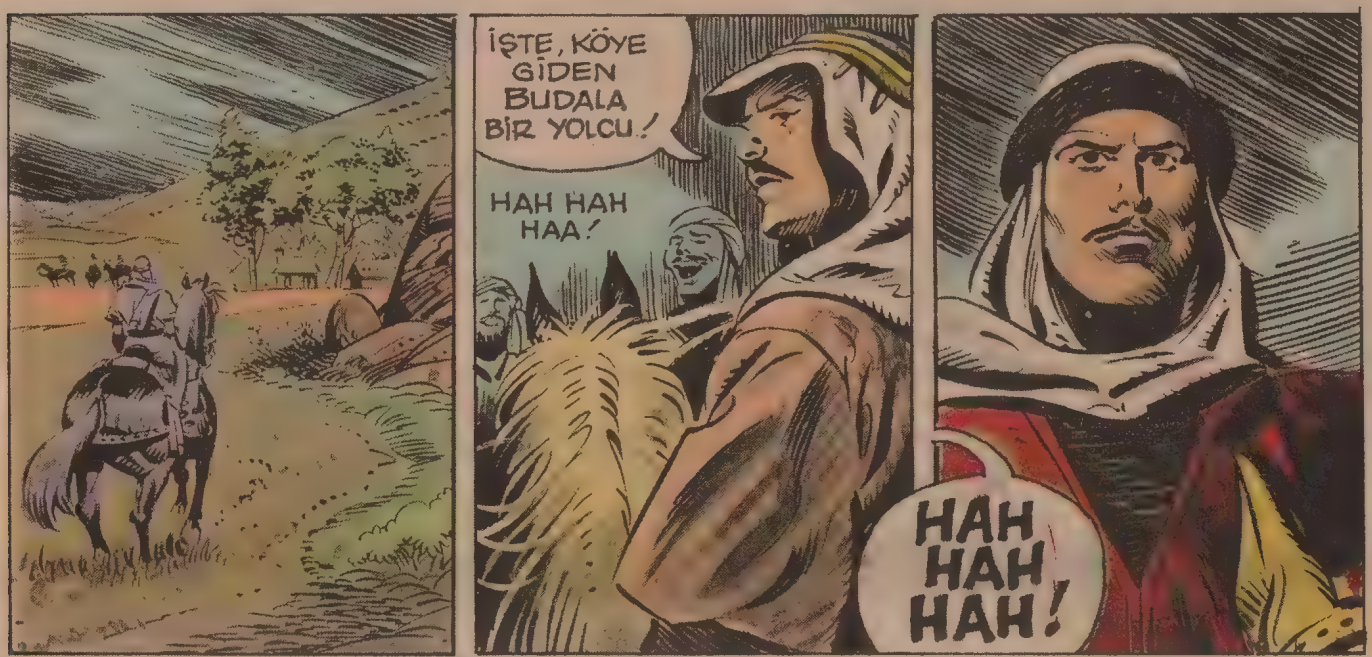

Yolun dönemecinde birtakım atlılarla karşılaştı. Bunlar Şeyh Cabbar ve adamlarıydı

Şeyh Cabbar uzaktan Kara Murat'a bakıp.

—İşte köye giden budala bir yolcu...Orada kendisini bekleyen sürprizden haberi yok! dedi.

Adamları yüksek sesle güldüler.

—Haah, hah, ha!... İstersen bunu da temizleyelim reis!...

Şeyh Cabbar başını salladı:

—Bırakın gitsin...Bugün çok adam öldürdük.Az sonra göreceği manzaraya nasıl olsa kalbi dayanmaz,ölür...

Haydutlar, daha yüksek kahkahalar attılar....

Kara Murat atını durdurarak uzaktan onlara baktı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

MAYIS 1983 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI:588 ✻ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

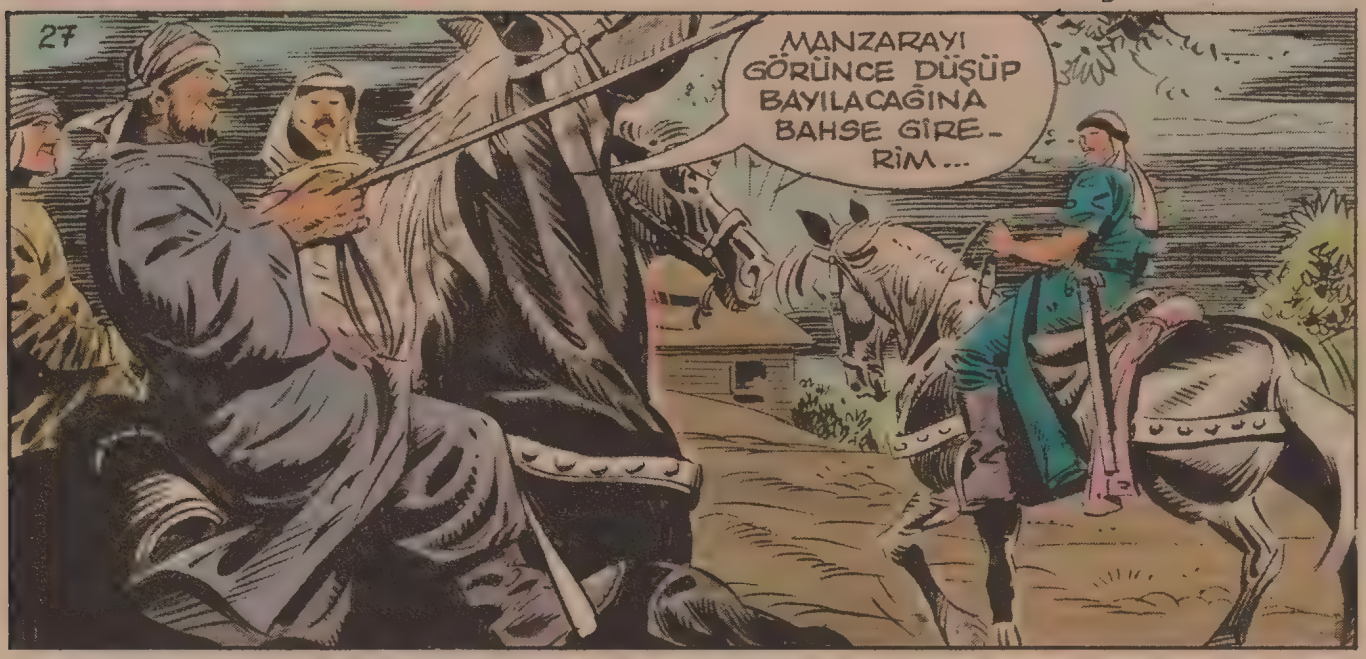

—Garip şey!.... Bu adamlar neden gülüyor böyle? Fakat bana ne?Başkalarının işine burnumu sokmam doğru değil...

Kara Murat adamlarla daha fazla meşgul olmadan atını çevirdi ve köye doğru sürdü...

Şeyh Cabbar bir süre onun arkasından bakarak:

—Görünüşü hiç hoşuma gitmedi, dedi. Kimdi acaba?

Adamlarından biri sırıttı:

—Kim olduğunu bilmem...Ama manzarayı görünce düşüp bayılacağına bahse girerim....

—Haydi,gidelim buradan...

★ ★ ★

Köye girdiği vakit derin bir sessizlik Kara Murat'ın dikkatini çekti...

Sadece ileride acı acı havlayan uyuz bir köpek vardı:

—Allah, Allah!....Neden kimse yok etrafta? diye söylendi.

Garip bir durum vardı ortada....

Her taraf sessizdi....

Süleyman Ağa'nın evinin önünde çevik bir hareketle atından indi.

Aralık duran kapı, rüzgarın etkisiyle hafif hafif açılıp kapanıyordu.

Tepeden tırnağa ürperdi.

Hızlı adımlarla yürüyerek eve girdi.

Birden dehşet içinde dondu kaldı.

Vücudunu buz gibi bir ter bastı.

Mosmor olan yüzü korkunç bir şekil aldı.

Gözleri yuvalarından dışarı fırlamış güç tuttuğu bir hıçkırık boğazında düğümlenmişti

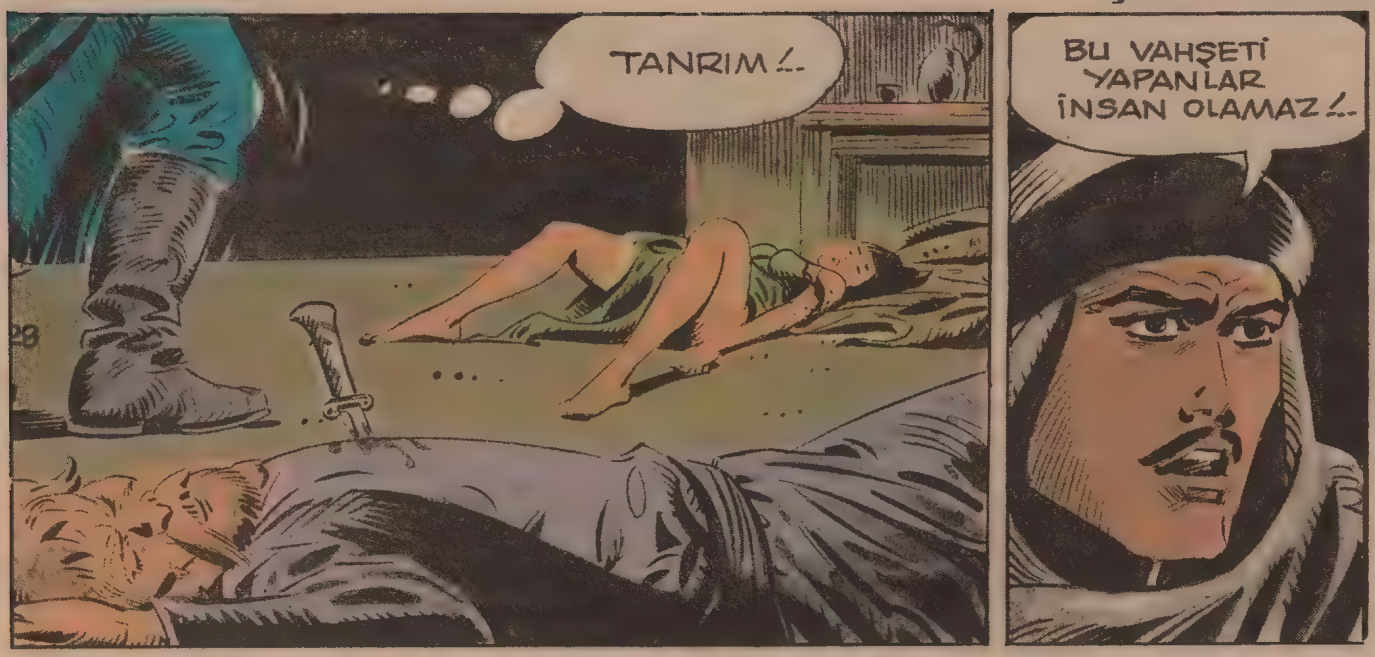

Süleyman Ağa kanlar içinde yerde yatıyordu. Gözleri ve ağzı açıktı. Saplanan bıçak hâlâ göğsünün üzerinde duruyordu.

Kara Murat gözlerini yavaş yavaş öbür tarafa çevirdi...

Gördüğü manzara karşısında haykırmamak için kendisini güç tuttu...

Ortada, bir kan denizinin içinde yatan çıplak bir genç kız vardı...Ayakları ayrıktı... Canavarca ırzına geçilmiş her yanı parça parça edilmişti....

Kara Murat tüm soğukkanlılığına rağmen düşmemek için kapıya tutunmak zorunda kaldı.

Başı dönüyor, midesi bulanıyordu:

—Tanrım!...Bu vahşeti yapanlar insan olamaz! diye inledi.

Süleyman Ağa, Kara Murat'ın babasının en yakın arkadaşıydı....

Kara Murat çocukluğunun en güzel günlerini Süleyman Ağa'nın yanında geçirmiş, ondan silah kullanmayı ve ata binmeyi öğrenmişti...

Salonun ortasında kan gölü içinde çırılçıplak yatan Nazlı'yı da çok iyi hatırlıyordu... O zamanlar küçücük bir kızdı...Şen şakrak, kuşlar gibi cıvıl cıvıl öten mini mini bir kız çocuğu...

Şimdi büyümüş güzel bir genç kız olmuştu ama yerde yatan sadece bir cesetti...

Kara Murat'ın gözleri dolu dolu oldu, hıçkırmamak için kendisini güç tuttu...

Kalbinde sönmesi mümkün olmayan korkunç bir kin oluşuyordu...

—Bu vahşeti yapanların peşini bırakmam!... Onlar yaşadıkça bana yaşamak haramdır! diye nefretle mırıldandı...

Ayakları gövdesini zor taşıyordu.

Sendeleye sendeleye evden çıkmak üzereyken hafif bir inilti duydu....

Kulak kabartarak dönüp kanlı odaya baktı...

O zaman Süleyman Ağa'nın daha ölmemiş olduğunu hayretle gördü....

—Tanrım!... Henüz yaşıyor! diye mırıldandı.

Yaşlı adamda, öyle müthiş bir yaşama içgüdüsü ve öyle müthiş bir direnme gücü vardı ki ölüm onu yenemiyordu....

Süleyman Ağa gözlerini açtı kan sızan dudaklarının arasından hırıltı halinde bir ses çıktı:

—Gel Kara Murat...Yaklaş....Ben de seni bekliyordum...Sen gelinceye kadar ölmemeye yemin ettim...

Ses sanki mezardan geliyor sanki bir ceset konuşuyordu.

Kara Murat koştu eğilip yaşlı adamın beyaz yeleli başını kucağına aldı:

—Süleyman Ağa!... Geldim ama çok geç kaldım!...

Ölmek üzere olan adam güçlükle mırıldandı:

—Hayır, gecikmiş değilsin... Madem ki ben hâlâ yaşıyorum geç kalmış sayılmazsın...

—Hemen bir hekim bulayım...

—Hayır, vaktim yok... Ölüyorum...Şimdi beni dinle..Öcümü sen alacak hazineyi sen bulacaksın...

—Ne hazinesi?

—Seni bunun için çağırmıştım...Şimdi iyi dinle beni...

Süleyman Ağa kesik kesik konuşarak her şeyi anlattı.

Harun Reşid'in akıl almaz zenginlikteki hazinelerini, onu bulmak isteyenlerin başına gelen felaketleri "Kızıl Prenses" adıyla tanınan Mesrure Sultan'ın da bu hazinenin peşinde olduğunu bir bir anlattı.

Son olarak Türk akıncılarının düştüğü tuzağı Kızıl Prenses'in onları acımasızca öldürttükten sonra gözü dönmüş adamlarını buraya yolladığını söyleyerek şöyle dedi:

—Hazinenin yerini gösteren harita şimdi Şeyh Cabbar'ın elinde...Onu Kızıl Prenses e götürüyor.. Önce haritayı ele geçirmelisin.. Sonra şunu unutma...

Yaşlı adam haritanın ve hazinelerin sırrını Kara Murat'a uzun uzun anlattıktan sonra derin bir nefes aldı ve sessizce öldü.

Gözleri kapanmış ak saçlı başı hafifçe yana düşmüştü.

Kara Murat sendeleye sendeleye evden çıktı, dışarıda yere yığıldı...

Ağlamak istiyordu ama kuruyan göz pınarlarından bir damla yaş akmıyordu.

Çektiği acı, duyduğu ıstırap büyüktü.

Bir süre sonra büyük bir çaba harcayarak ayağa kalktı.

—"Önce onları gömmek gerek"diye mırıldandı.

Kuyudan çektiği bir kova su ile yüzünü yıkadı saçlarını ıslattı.

Biraz kendine gelir gibi olmuştu.

Cesetleri gömmesi bir saatini aldı...

Güneş iyice batmış ortalık alaca karanlığa gömülmüştü...

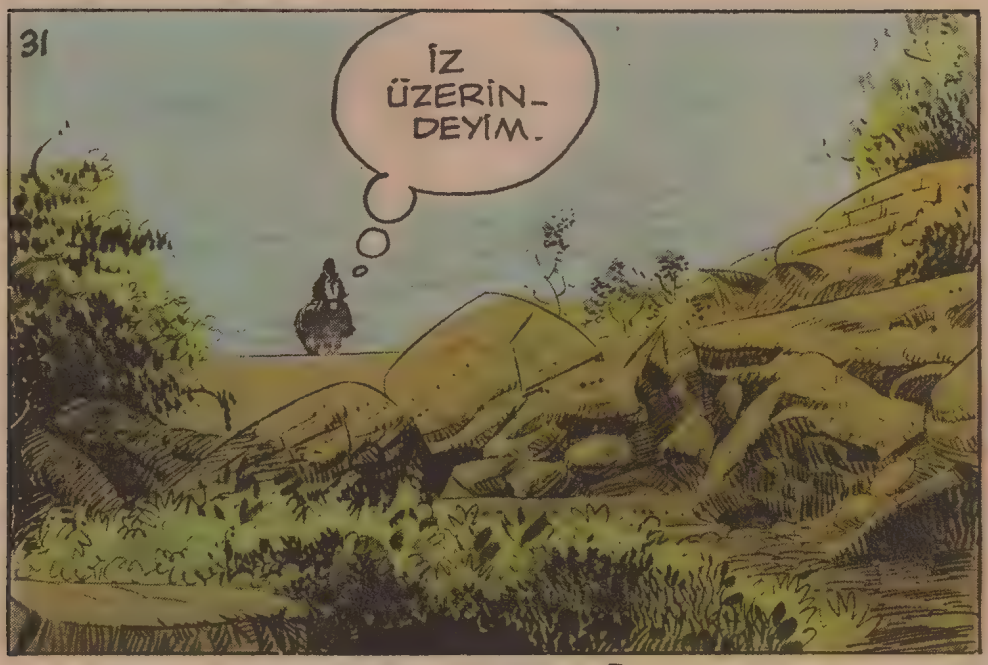

Atına binerek hızla köyden uzaklaştı...

Süleyman Ağa ile Nazlı'nın ölüleri gözlerinin önünden silinmiyor kalbindeki kin ve intikam alevi her geçen dakika büyüyor, yangın halini alıyordu...

★ ★ ★

Pırıl pırıl bir sabahtı...Güneş yeni doğmuştu...

Kara Murat iki gündür iz peşindeydi.

Bir dağ yolunda atını yavaşlatıp yerleri dikkatle inceledi..

Atlılar burada bir süre durmuşlardı. Hayvanlar oldukları yerde dönüp dolaşmış sonra atlılardan yarısı doğuya yarısı da güneye doğru uzaklaşmıştı.

Kara Murat güneye giden atlıları izlemeye karar verdi.

Çünkü çöl o taraftaydı. Kızıl Prenses'

in de çölde olduğunu biliyordu.

Yere atlayarak izlere daha yakından baktı, sonra tekrar atına binip gözlerini yerden ayırmadan ilerlemeye başladı.

Yumuşak topraktaki nal izleri kolayca seçiliyordu.

Bir saat kadar sonra gözüne at pislikleri ilişti..Atını durdurarak indi ve ayağıyla dağıttı...Henüz kurumamıştı bunlar...

—Fazla uzakta değiller!.. diye mırıldandı.

Kalbi hınçla doluydu. Öfke kanını kaynatıyordu.

Tekrar atına binerek yola koyuldu. Hiç acele etmiyordu. Sakin ve sabırlıydı.

Ertesi günü akşama doğru izlediği adamlarla arasında sadece bir saatlik bir mesafe kalmıştı.

İzler gittikçe tazeleşiyor Kara Murat'ın içinde her köşeyi dönüşte onları görecekmiş gibi bir duygu beliriyordu.

Bu duygu onu titretiyor kederli bakışlarında tüyler ürpertici bir tehdit okunuyordu.

Başını havaya kaldırdı. Güneş batmış gece ani bir öfke gibi dağlara çökmeye başlamıştı.

Yıldızlar ona soğuk soğuk bakıyorlardı.

İzlediği adamlar geceyi geçirmek için mutlaka bir yere yerleşeceklerdi.

Kara Murat atından indi ve karanlığın iyice basmasını bekledi.

Ortalık karardıktan sonra hayvanı dizginlerinden tutup çekerek yavaş yavaş yürümeye başladı.

En küçük bir gürültüye bile kulak kabartıyor yakılması muhtemel olan bir ateşin

dumanını duymak için havayı koklayarak ilerliyordu.

Yirmi dakika kadar ilerledikten sonra birden ürpererek durdu:

Yönünü değiştiren rüzgar burnuna bir duman kokusu getirmişti.

—Tamam! Yakaladım herifleri! diye söylendi.

Atını bodur bir meşe ağacına bağladıktan sonra iki büklüm olarak sessizce ilerlemeye devam etti.

Şimdi avının üzerinde ölümcül daireler çizen bir atmaca gibiydi.. Bakışları kinli vahşi ve sabırsız bir ateşle yanıyordu.

Kulağına bir takım konuşma sesleri gelince hemen yüzükoyun yere kapandı.

Bir at uzun uzun kişnedi.

Kara Murat hiç kımıldamadan dakikalarca bekledi. Sonra atları ürkütmemek için yerde yılan gibi sürüne sürüne ateşe yaklaştı.

Beş adam karşılıklı oturmuş konuşuyorlardı. Kızıl alevler yüzlerini aydınlatıyordu.

Kara Murat otların arasından başını kaldırıp bir süre onları seyretti...Seslerini duyuyor fakat konuştuklarını anlamıyordu.

Şeyh Cabbar ortada duruyor kahkahalar atarak ara sıra yanındaki şarap testisine uzanıyordu. Adamların sarhoş oldukları belliydi ama henüz uyumaya hiç niyetleri yoktu.

Kara Murat:

"—Acelem yok...Uyumalarını beklerim!" diye düşünerek otların arasına sırt üstü uzandı gözlerini gökyüzündeki yıldız kümelerine dikti.

Dalmış gitmişti....

Uzun bir süre sonra doğrularak yeniden adamlara baktı. Ateşin başında dört kişi vardı biri eksikti...

Beşinci adam nereye gitmiş olabilirdi?

Bunu fazla düşünmesine gerek kalmadı arkasında kalın bir ses gürledi:

—Hey ne arıyorsun burada?! Bizi mi gözetliyorsun?

Kara Murat hızla kalkmak isterken iki kürek kemiğinin arasına keskin bir palanın sivri ucu dayandı. Aynı kalın ses:

—Kımıldarsan gebertirim! diye homurdandı.

Kara Murat hareketsiz kaldı...Ava giderken avlanmak diye buna denirdi işte...

Az sonra adam:

—Şimdi yavaş yavaş kalk ve yürü! diye emretti.

Kara Murat önde onu yakalayan palalı adam arkada ateşe doğru yürüdüler...

Adam neşe içinde arkadaşlarına seslendi:

—Bakın size ne getirdim?

Şeyh Cabbar başını kaldırarak onlara baktı:

—Kim o? Nerede buldun?

—Kim olduğunu bilmiyorum. Çalılıkların arasında burayı gözetlerken yakaladım

—Yaaa? Demek bizi gözetliyordu? Bu önemli işte...Getir bakalım herifi bir göreyim

Az sonra Kara Murat'ı ateşin karşısına

almışlardı...Şimdi kızıl alevler yüzünü iyice aydınlatıyordu.

Şeyh Cabbar delikanlıya alaylı bir bakış fırlattı.

Onun bu bakışını gören adamları titrediler.

Şeyh Cabbar döveceği ya da öldüreceği kimselere önce böyle alaylı alaylı bakar sonra birdenbire yangın gibi parlardı.

Şeyh Cabbar:

—Söyle bakalım buraya ne maksatla geldin? diye sordu.

Kara Murat içinde bulunduğu nazik durumun farkındaydı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

8 MAYIS 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 589 * FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

Süleyman Ağa ile Nazlı'nın katilini karşısında görünce vücudunu garip bir titreme sarmıştı.

Kalbi yerinden fırlarcasına çarpıyordu.

Atılıp adamın gırtlağına sarılmamak için kendini güç tuttu.. Beş kişiye karşı tek başınaydı... Akıllıca hareket etmesi gerekiyordu.

Sesine sakin bir hava vermeye çalışarak:

—Ben işsiz güçsüz bir silahşörüm, dedi. Ateşi görünce yaklaştım. Yanınızda iş bulmayı umut ediyordum...

—Nerelisin? Hangi millettensin?

—Türk'üm...

—Yaa? Demek Türk'sün? Bu fena işte... Çünkü ben de, benim efendim olan Prenses de Türkleri sevmeyiz... Hem senin

yüzün bana yabancı gelmiyor... Daha önce nerede gördüm seni?

—Bilmiyorum... Düşün, belki hatırlarsın...

—Hatırlayamadım. Ama önemi yok.. Söyle bakalım, ne iş yaparsın?

—Biraz kılıç kullanırım...

Şeyh Cabbar gürültülü bir kahkaha attı:

—Biraz mı? Ulan biraz kılıç kullanmayla adama iş verirler mi? Benden iş isteyen adam, benim gibi bilekli ve yürekli olmalıdır.

Kara Murat adamı kızdırmanın tam zamanı olduğunu düşündü. Hafif alaylı bir sesle:

—Haklısın, dedi. Ama senin bilekli ve yürekli olduğuna nasıl inanayım?

—Neee? İnanmıyor musun yoksa?

—Bağışla beni... Eskiden bir kılıç hocam vardı. Fazla böbürlenerek konuşan insanlara asla inanmamamı söyler "Kuru gürültüye kulak asma" derdi...

Adamlarının önünde uğradığı bu hakarete, Şeyh Cabbar'ı öfkeden deliye döndürdü. Ama kızdığını belli etmenin küçüklük olduğunu düşündüğü için duygusunu gizlemeye çalıştı. Korkunç bakışlarını Kara Murat'a dikerek:

—Senin dilin çok uzun, dedi. Onu kesmem gerekecek!..

Adamları neşeyle bağırdılar:

—Evet şeyh... Herifin dili pek uzun... Onu kes... Kes de eğlenelim biraz...

Şeyh Cabbar kaba kaba güldü:

—Gördün mü? Adamlarım da senin dilini kesmemi istiyor...

Kara Murat, adamı istediği yöne sevkettiğini görünce sevindi. Dudaklarının ucu alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kafa tutan bir ifadeyle:

—Kesersin elbette, dedi. Benim de yanımda dört adamım olsa senin dilini kolaylıkla keserdim...

Şeyh Cabbar öfkeden kudurur gibi oldu. Vahşi bir kahkaha atarak:

—Köpek herif! dedi. Senin dilini kesmem için adamlarımın yardımına hiç ihtiyacım yok!..

—Yani tek başına mı keseceksin?

—Evet... Bu işi tek başıma yapabilirim...

—Nasıl yapacağını merak ettim doğrusu...

—Sen benim gücümden şüphe mi ediyorsun? Kılıç kullanmaktaki ünümü bilmeyen yoktur...

—Sen biraz içkilisin galiba?

—İçkiliysem ne olacak?

—İnsanlar içince fazla yüksekten atar. Zayıflıklarını övünerek kapatmak isterler.

Şeyh Cabbar'ın gözlerinde artık bastırılması güç, korkunç bir öfkenin kıvılcımları uçuşuyordu:

—Bak hele! diye kükredi. Neler söylüyor bu süt kuzusu? Anlaşılan senin dilini gerçekten kesmem gerekiyor.

—Adamların varken bunu yaparsın tabii...

—Adamlarım bu işe karışmayacak.. Karışanın ciğerini sökerim...

—Söz mü?

—Evet... Seni de dilim dilim doğrayacağıma yemin ederim...

Şeyh Cabbar öfkeden deli gibiydi. Bu edepsiz yabancıya iyi bir ders vermezse adamlarının önünde küçük düşecekti.

Arap fedailerden biri, Kara Murat'a:

—Sen Şeyh Cabbar'ın, çöllerdeki en usta silahşör olduğunu bilmiyor musun? diye sordu.

Kara Murat omuz silkti:

—Bilmiyorum...

—Belli... Bilseydin ona kafa tutmanın cezasının ölüm olduğunu da bilirdin...

—Burası çöl değil...

—Ne fark eder? Şeyh Cabbar kavgaya başladı mı, çok sert, acımasız bir kişi olur. Bir vuruşta kelleni uçuracağına eminim.. Hadi özür dileyip elini öp de seni affetsin.

Kara Murat Şeyh Cabbar'ı daha da kızdırmak için kahramanca bir tavır takınarak:

—Ben özür filan dilemem! diye bağırdı. Korkuyorsa o benden özür dilesin, affedeyim!..

Derin bir şaşkınlık Şeyh Cabbar'ı dondurdu sanki...

Bu deli yabancı neyine güveniyordu?

Kuduran bir öfkeyle bütün vücudu sarsıldı...

Yüzü ve bakışları, korkunç denecek derecede kararmıştı...

Adamları, artık yabancı genci Şeyh Cabbar'ın elinden kimsenin alamayacağını anladılar.

Şeyh Cabbar korkunç bir sesle haykırdı

—Çek kılıcını, geç karşıma...

Adamlarından biri kavgayı önlemek istedi:

—Senin gibi ünlü bir savaşçı, ne idüğü belirsiz bir serseriyle dövüşür mü? Bırak onu biz gebertelim...

—Hayır! Bu kavgaya kimse karışmayacak! Canım biraz kan akıtmak istiyor!..

Şeyh Cabbar'ın içi kaynıyor, bu haddini bilmez gence dersini vermek için sabırsızlanıyordu.

Yüzünde zalim bir ifade belirmişti.

Kılıç kullanmakta gerçekten usta biri olduğu için, karşısındaki yabancıyı bir vuruşta ikiye böleceğinden emindi.

Kılıcını çekip savunma durumu alan Kara Murat'ın üzerine yürüyerek öldürücü bir hamle yaptı...

Delikanlının ince vücudu yay gibi bükülerek bu korkunç darbeden sıyrıldı.

Şeyh Cabbar'ın ikinci saldırısı daha müthiş oldu.

Kara Murat yine görülmemiş bir çeviklikle geriye sıçrayarak tehlikeden sıyrıldı.

İki hamlesinin de boşa gittiğini gören Şeyh Cabbar şaşkın şaşkın:

—Garip şey! ilk defa bir insan kılıcımdan kurtuluyor! diye mırıldandı...

Sonra öfkeden kudurucasına haykırdı:

—Ulan itoğlu it! Sen böyle hep kaçak mı dövüşürsün?

Kara Murat'ın gözlerinde bir gurur ışığı yandı. Alaylı bir sesle sordu:

—Sen de böyle hep budala boğalar gibi saldırır mısın?

Şeyh Cabbar'ın yüzü mosmor kesildi. Ağır bir küfür savurarak yeniden atıldı.

Kara Murat onun kılıcını havada, kendi kılıcıyla karşıladı.

Süleyman Ağa ile güzel Nazlı'nın katilini karşısında görmek delikanlının kinini artırıyor, o da işini bir an önce bitirmek istiyordu. Ama Şeyh Cabbar da gerçekten yaman bir kılıç ustasıydı.

Kara Murat çok dikkatli olması gerektiğini biliyor, bütün nefretine rağmen son derece sakin dövüşüyordu.

En ufak bir hata bile yapmaması lazımdı. Çünkü Şeyh'in en küçük yanlışlığı bile affetmeyecek kadar güçlü bir silahşör olduğunu anlamıştı.

Tüm dikkatini ve ustalığını bileğine vererek başlangıçta hep savunmada kaldı.

Şeyh Cabbar durmadan atılıyor, dövüşün uzadığını gördükçe öfkeleniyor, içini garip bir endişenin sarmaya başladığını hissediyordu.

Sonunda karşısındakinin öyle rastgele bir silahşör olmadığını anladı. Durdu. Derin derin soluk aldı. Alnındaki terleri silerek sinirli bir sesle haykırdı:

—Çok iyi kılıç kullanıyorsun...

—Evet, biraz kullanırım!..

—Söyle, kimsin sen?

—Bunu ölürken öğreneceksin...

Kara Murat'ın buz gibi soğuk sesi karşısında Şeyh Cabbar titrer gibi oldu. Bu genç gerçekten güçlü biriydi. Ama sonunda mutlaka onu öldüreceğine inanıyordu.

"—Benim elimden sağ kurtulacak adam daha anasından doğmadı!" diye homurdandı...

Aynı şiddetle çarpışmaya devam ettiler...

Bir süre Kara Murat boğuk ve ıstıraplı bir sesle haykırdı:

—İşte sonun geldi Cabbar! Birkaç saniye sonra öleceksin!...

Şeyh Cabbar gerçi yorulmaya başlamıştı ama, yine de kendinde karşısındakini tepeleyecek kadar güç hissediyordu. Alay etti:

—Yaa? Demek öleceğim?.. O halde kim olduğunu söyle de öğreneyim...

Kara Murat'ın gözleri alev gibi yanıyordu. Dudaklarında dolaşan belli belirsiz gülümseme ise ona daha korkunç bir hal veriyordu:

—Ey katiller şahı! diye bağırdı. Yaşlı bir adamla, savunmasız bir genç kızı öldürmek kolaydır. Ben onların intikamını almak için geldim. Senin canını cehenneme göndereceğim...

Şeyh Cabbar homurdandı:

—Yaa? Demek onların öcünü almaya geldin? Tahmin etmeliydim...

Delikanlı aynı korkunç sesle devam etti:

—Adım Kara Murat'tır... Az sonra öleceksin... Kolla kendini...

Şeyh Cabbar iki adım geri çekildi...

Kara Murat'ın gözlerinden o kadar korkunç şeyler okunuyordu ki, alev saçan bu gözler önünde gerilememek mümkün değildi.

Şeyh Cabbar ansızın kavgadan vazgeçti, adamlarına dönerek haykırdı:

—Tutun şu köpeği!

Kara Murat dişlerini gıcırdatarak:

—Kalleş! diye bağırıp atmaca gibi atıldı, elindeki kılıç havada şimşek gibi bir daire çizdi.

Diğer haydutların ağzından dehşet dolu çığlıklar fışkırdı.

Herkes dondu kaldı sanki...

Çünkü Şeyh Cabbar'ın kafası uçmuş birkaç metre öteye düşmüştü...

Başsız gövde birkaç saniye ayakta kaldı, sonra bir kütük gibi otlar üzerine devrildi.

Kara Murat durmadı.

Dehşetten yerlerine çivilenmiş gibi duran adamların üzerine saldırdı. İki kılıç darbesiyle iki vücut daha cansız yere düştü.

Ayakta kalan son iki adam, bitkin bir halde titriyordu...

Öldürdükleri ihtiyar adamla, genç kızın bir yakınının ortaya çıkıp kendilerinden kan isteyeceğini düşünmemişlerdi hiç...

Onlar hep savunmasız insanları acımasızca öldürürlerdi...

Vahşi ve zalimdiler...

Ama her zalim insan gibi korkaktılar...

Bir kuvvet ilahı sandıkları Şeyh Cab-

bar'ın başsız vücudunu görünce elleri ayakları tutulmuştu...

Şimdi dizleri titriyor, çeneleri korkudan birbirine vuruyordu...

İlk şaşkınlıkları geçtikten sonra kılıçlarına davranmak istediler ama Kara Murat'ın şimşek gibi darbeleri onları da cansız yere serdi...

Delikanlının bakışları hâlâ, kinli, vahşi ve sabırsız bir ateşle yanıyordu...

Biraz sakinleştikten sonra bir bir hepsinin üzerini aradı, sonunda Şeyh Cabbar'ın başsız gövdesinin üzerinde Halife Harun Reşid'in hazinelerinin yerini gösteren haritayı buldu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

15 MAYIS 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 590 ✻ FİYATI 30 LİRA ✻ KDV DAHİLDİR

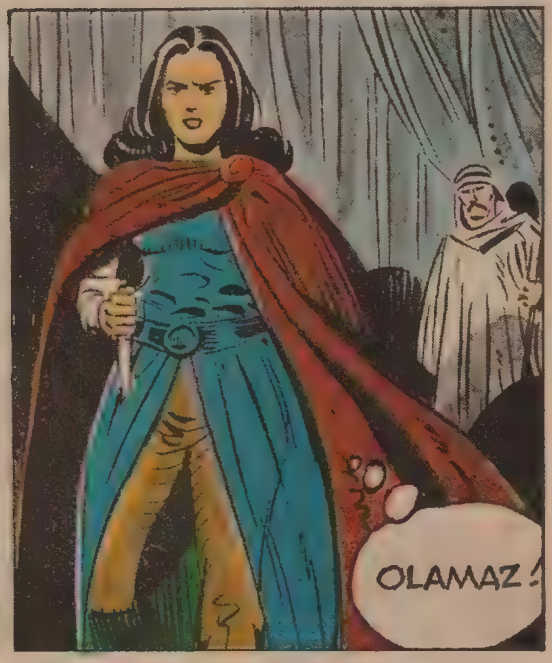

—İşte bunca cana mal olan uğursuz harita! dedi. Sonra başını iki yana sallayarak acı acı söylendi:

—Bakalım daha kaç kişi ölecek?

★ ★ ★

Kızıl Prenses çölde bir vahada konaklamıştı. Fakat kampta olağanüstü bir hal vardı.

Herkes korkusundan tir tir titriyordu.

Prenses, iran halılarıyla döşenmiş olan süslü çadırında öfkeli adımlarla dolaşıyor, ikide bir sinirli el hareketiyle elini belindeki altın kabzalı hançere atıyordu.

Sanki bilinmeyen bir düşmanı öldürmek istermiş gibi bir hali vardı.

Onu hiç kimse bu kadar öfkeli görmemişti.

Soğukkanlı sultanı böyle kızdıran şey

ne olabilirdi?

Kızıl Prenses'i kızdıran, öfkeden deliye döndüren bir yabancının getirdiği haberdi.

Bu yabancı Kara Murat'tı.

Yüreği öç alma duygusuyla dolu olan Kara Murat arkasında kanlı bir iz bırakarak prensesin kampına girdiği vakit çevresi hemen Arap fedailerle sarılmış ve kıskıvrak yakalanmıştı.

Prenses şimdi, karşısında duran Kara Murat'a çılgın bir bakış fırlattı.

Delikanlı iki Arap muhafızın arasında dimdik ve korkusuz duruyordu.

Prenses sordu:

—Demek bütün adamlarım öldü öyle mi?

Dev yapılı Arap fedailerin arasında bulunan Kara Murat sakin bir sesle cevap verdi:

—Evet...Hiç biri sağ kalmadı...

—Nasıl öldüler?

—Bütün gördüklerimi anlattım. Kanlı bir çarpışma oldu ve adamlarınız kaybetti.

—Öldürenler Türk müydü?

—Evet...

—Lanet olsun!... Elimde olsa bu dünya da tek Türk'ü sağ bırakmam...

—Türklerden o kadar çok mu nefret ediyorsunuz?

—Evet....

—Sebebini sorabilir miyim?

Kızıl Prenses birden köpürdü ayağını yere vurarak haykırdı.

—Burada soruları ben sorarım! İşle-

rime burnunu sokanlardan da hiç hoşlanmam Şimdi söyle bakalım neyin nesisin sen? Kimsin? Buraya neden geldin?

Kızıl Prenses güzel fakat acımasız gözlerini Kara Murat'a dikerek sorularına cevap bekledi. Genç kadın kızgındı ama bir süre sonra Kara Murat'ın ılık ılık, sıcak sıcak bakan gözleri karşısında yenileceğini hissederek bakışlarını kaçırdı.

Kara Murat, prensesin Türklere karşı ne kadar müthiş bir kin beslediğini anladığı için:

—Adım Cafer... Arnavut'um, dedi. Daha önce de söylediğim gibi çarpışma sırasında ben kayaların arkasında saklanıyordum. Türkler gittikten sonra yaklaştım. Adamlarınızdan biri henüz ölmemişti. Adı Şeyh Cabbar'mış...

Kızıl Prenses'in sesi titredi:

—Şeyh Cabbar benim sağ kolumdu...

—Evet...işte o ölmeden önce bana bir harita verdi ve bunu size getirmemi söyledi..

—Bu haritada ne olduğunu biliyor musun?

—Evet...Harun Reşid'in hazinelerinin yerini gösteriyormuş!...

Kızıl Prenses, Kara Murat'a kuşku ile baktı. Zeki bakışlarında şüphe kıvılcımları uçuşuyordu. Sesindeki tehdit dolu havayı gizlemeden sordu:

—Haritanın değerini bile bile bana getirmen biraz tuhaf değil mi?

Kara Murat gülümsedi:

—O hazineleri tek başına kimse bulamaz. Size yardım edersem bana da hisse vereceğinizi düşündüm.. Dünyanın en büyük

hazinesi... Hepimizi zengin eder...

—Belki öyle...Ama ya sana hiç bir şey vermezsem?

Kara Murat, Prenses'in kendisini içini okumak istercesine süzdüğünü görüyordu. Bu kadın çok kurnazdı. Uçan kuştan bile hile sezmeye çalışıyordu.

Böyle insanları inandırmanın tek yolu vardı. Hiç bir şeye metelik vermemek ve onlara meydan okumak....

Elbette bu tehlikeli oyun sonunda cellatın baltası altında kelleyi kaybetmek de vardı. Ama Kara Murat yaşamının her döneminde hayatıyla kumar oynamıştı. Garip bir zevk almıştı bu ölüm kumarından...

Gururla başını dikerek cevap verdi:

—Ben hakkımı almasını bilirim Prenses hazretleri! Sen vermesen de alırım...

Çadırdaki Arap fedailer birden donup kaldılar sanki....

Bu yabancı deli miydi?

Yüce Prenses'in karşısında böyle nasıl konuşabiliyordu?

Hayatının onun iki dudağının arasında olduğunu bilmiyor muydu?

Mesrure Sultan'ın korkunç bir öfke içinde "Cellat" diye bağırmasını beklediler..

Ama Prenses de ummadığı bu sert cevap karşısında şaşırmıştı.

Kara Murat koynundan çıkardığı harita yı Prenses'in ayaklarının dibine attıktan sonra çadırdan çıkmak üzere arkasını döndü:

—Hoşça kal Prenses... Hazineyi bulduğun vakit benim hissemi ayırmayı unutma! diyerek yürüdü.

Aynı anda içinden:

"-Burada kalmaya hevesli görünürsem kadının kuşkusu artacak. En iyisi bir an önce çıkıp gitmek isteyen bir insan rolü oynamalıyım" diye düşünüyordu.

Kızıl Prenses haykırdı:

—Dur yabancı! Benden izinsiz kimse buradan çıkamaz!...

Kara Murat soğuk bir sesle cevap verdi:

—Ben çıkarım!....

Kızıl Prenses şaşkın bakışlarını Kara Murat'a dikmişti. Yıllardır ilk kez karşısında titremeyen hatta dik konuşarak kendisini kızdırmak küstahlığında bulunan bir insana rastlıyordu. Tekrar haykırdı:

—Dur!...

Kara Murat dudak büktü:

—Gel de durdur!...

O zaman Kızıl Sultan, çadırdaki iki Arap fedaiye eliyle bir işaret yaptı.

Adamlar ok gibi atılıp kapının önünde durarak yolu kapadılar.

Kara Murat, uzun boyuna rağmen, adamların yanında ufak kalıyordu.

Kızıl Prenses alay etti:

—Haydi çık bakalım kabadayı!...

Kara Murat önce Arap fedailere sonra genç kadına baktı:

—Demek çıkamayacağımı sanıyorsunuz?

Kızıl Prenses alaylı bir kahkaha attı.

—Ne duruyorsun!? Çıksana!...

—Peki... Dediğin olsun Prenses!...

Kara Murat, kendisini dışarıya çıkartmak için koca gövdeleriyle kapıya dikilen iki adama doğru birden panter gibi atıldı.

Gözlerinden ateş fışkırıyordu sanki....

Prenses'in on kişiye bedel sandığı iki fedaiden birinin bacaklarının arasına müthiş bir tekme, ötekinin karnına korkunç bir yumruk indirdi.

Bunu beklemeyen adamlar danalar gibi böğürüp iki büklüm oldular...

Kara Murat aynı anda ikisinin de ense köklerine elinin keskin yanıyla amansız birer darbe vurarak onları burun üstü yere devirdi

Kızıl Prenses gözlerine inanamıyordu.

O güne kadar karşılaştıkları adamların kemiklerini çöp gibi kıran adamlar fırtınanın söktüğü kof birer çınar ağacı gibi yere yapışmışlardı...

Kızıl Prenses:

—Olur şey değil! diye dehşetle mırıldandı.

Kara Murat, çadırdan dışarı fırlamadan önce kapıda birkaç saniye kadar durdu alaylı bakışlarını Kızıl Prenses'in üzerinde dolaştırdı.

—Bu aptal adamların beni durdurabileceklerini mi sandın!? işte çıkıyorum. Benim hazinedeki hissemi unutma sakın... Hoşça kal Prenses! diye seslendi.

Kızıl Prenses, bütün kampı ayağa kaldıran bir sesle haykırdı:

—Tutun! Kaçmasın! Yakalayın!...

Bu sırada kendine gelen Arap fedailer sallanarak ayağa kalktı. Hanımlarının emrini duyunca onlar da bağırmaya başladı:

—Tutun! Bırakmayın! Öldürün!

Kızıl Prenses onları azarladı:

—Aptallık etmeyin! Öldürmek yok!.. Canlı istiyorum onu!...

Kara Murat çadırdan çıktıktan sonra atına doğru yürürken:

—Oynadığım oyun tutmazsa yandık demektir! diye düşünüyordu.

Amacı kaçıp kurtulmak değildi. Önüne kimse çıkmasa bile kamptan kaçmaya niyeti yoktu. Çünkü burada yapılacak çok iş var dı. Bir çadıra girdi. İçerisi boştu. Bir süre bekledikten sonra çadırın kapısını aralayarak dışarıya baktı.

Vahada beyaz elbiseli, elleri mızraklı muhafızlar koşuşup duruyordu. Kara Murat:

—Beni arıyorlar! diye gülümsedi.

Dışarıda telaşlı konuşmalar öfkeli homurtular devam ediyordu:

—Nereye gitti bu Allahın belası adam?

—Yakalayamazsak Prenses bizi kazığa oturtur!

Her yanımız çöl...Hiç bir yere kaçmasına imkan yok!...

—Prenses çok kızgın. Herif yakalanırsa ölümlerden ölüm beğensin!...

Kara Murat çadırda beklerken birden kulakları tırmalayan korkunç bir feryat kampı inletti:

—Aaaa!..Alçaklar!...Canavarlar!...

Ses o kadar yakından geliyordu ki Kara Murat elinde olmadan titredi:

"-Bir kadın sesi bu!... Yandaki çadırda birine işkence yapıyorlar" diye düşündü.

Sesler Kara Murat'ın tahmin ettiği gibi yandaki çadırdan geliyordu.

Delikanlı hızla dışarı çıkıp öteki çadıra

yaklaştı perde halindeki kapıyı aralayarak baktı: Gördüğü manzara gerçekten müthişti.

Çadırın ortasındaki direğe bağlanan ve belden yukarısı çırılçıplak soyulan genç bir kadının vücudu korkunç yanıklar içindeydi...

İri yapılı,vahşi bakışlı cellat elindeki kızgın şişi kadının tenine yapıştırarak sadist kahkahalar atıyordu.

Çadırda cellattan başka iki kişi daha vardı. Kadın, duyduğu acıya dayanamayıp bayıldıkça yüzüne kova ile su döküyorlar zavallı kendine gelince işkenceye devam ediyorlardı. Cellat haykırdı.

—Hala konuşmayacak mısın köpek karı!?

Genç kadın duyduğu sonsuz acıya rağmen başını gururla dikti:

—Köpek sensin!.. Kızıl Prensesin köpeği!.. Öldür istersen korkum yok senden. .

Cellat zalim bir kahkaha attı:

—Yoo....Ölmek kolay iş... Öyle ucuz kurtulamazsın... Önce sevgilinin yerini söyleyeceksin sonra gebereceksin...

Cellat elindeki şişi yeniden ateşte kor haline gelinceye kadar kızdırdıktan sonra kor kunç bir sırıtışla kadına yaklaştı.

—Söylemeyeceksin demek? Öyleyse o çok koruduğun hergele gelsin de seni kurtarsın bakalım...

Cellat kızgın demiri genç kadının göğsüne yapıştırmak üzereyken keskin bir ses:

—Bırak onu köpek herif! dedi.

Prenses'ten başka kimseden emir almayan cellat şaşırdı irkildi ve öfkeyle sesin geldiği yana döndü.

Kapıda dudaklarında soğuk bir gülümseme dalgalanan yabancı bir genç duruyordu.İşkencenin en zevkli yerinde yarım kalmasına içerleyen cellat salonun camlarını titreten bir sesle kükredi:

—Kimsin sen?

Kara Murat son derece sakin bir sesle cevap verdi:

—Diyelim ki, aradığın adamım!...

Cellat, bir an aptallaşan yüzüyle delikanlıya baktı.

—Sen ölümüne mi susadın be herif! Ben aradığım adamı tanımaz mıyım?

—Sen korkak ve pis bir cellatsın...İşkenceye son vermezsen elimden bir kaza çıkacak...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

27 MAYIS 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ * SAYI: 591 * FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

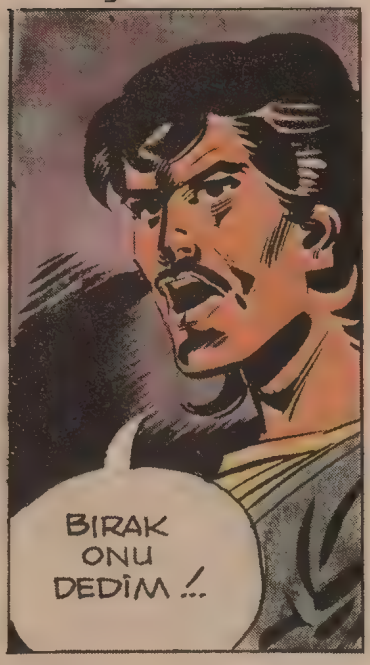

Cellatın şaşkınlığı hala geçmemişti. İçinden "Kim bu adam?" diye düşünüyordu. Onu şimdiye kadar hiç görmemişti... Kaba bir sesle:

—Bu kadın suçlu! diye homurdandı. Evli bir erkekle zina yaptı.Zinanın cezası ölümdür. Önce bunu sonra da sevgilisini yakalayıp öldüreceğiz!...

Kara Murat emretti.

—Bırak onu dedim...

Cellat, karşısındaki kim olursa olsun bu küstahça hareketinin cezasını vermesi gerektiğini düşündü.

Elindeki kızgın şişle Kara Murat'ın üzerine yürüyerek:

—Bana bak! dedi. Ben işkence emrini yüce Prensesimizden aldım!...

Kara Murat'ın sesi daha da sertleşti.

—İşkenceyi bırakma emrini de benden alıyorsun. Haydi kızı çözüp defol buradan...

Cellatın birden gözleri döndü. Bu yabancı çok olmuştu artık... Kendisini güçlü Prensesle bir tutan edepsize ders vermenin zamanı gelmişti artık....

Elindeki kızgın şişi kılıç gibi tutarak hızla Kara Murat'ın üzerine saldırdı. Aynı anda çadırdaki iki cellat yardımcısı da vahşi bir öfkeyle delikanlıya doğru atıldı.

Direğe bağlı olan genç kadın umutsuzluk içinde:

—Eyvah! Onu öldürecekler! diye inledi.

Kendisi için canını tehlikeye atan bu genç kimdi?

Dünyada böyle yürekli yiğit insanlar var mıydı?

Sert bakışları, gururla dikilen başı ve gücüne olan güveniyle müthiş bir erkekti bu..

Şimdi geniş çadırda eşine az rastlanır korkunç bir boğuşma başlamıştı.

Üç iri cellat bir kişiye karşı amansızca saldırıyordu.

Kızıl Prenses ateş saçan gözlerini Şeyh Mürşit'e dikti, karşısındakini titreten bir ses le haykırdı:

—Aptal herif! Kaçağı hâlâ bulamadınız mı?

Prenses'in ölen Şeyh Cabbar'ın yerine komutanlığa tayin ettiği Şeyh Mürşit boynunu umutsuzlukla büktü.

—Her yeri aradık efendimiz... Adam sanki yer yarıldı yerin dibine girdi.

—Bu akşama kadar bulamazsanız hepinizi geberteceğim. Onu canlı olarak istediğimi unutma... Haydi defol karşımdan...

Şeyh Mürşit Prenses'in karşısında iki büklüm olarak geri geri çekilip çadırdan çıktı.

Çadırda yalnız kalan Prenses bir an Kara Murat'ı düşündü.

Gerçekten yakışıklı ve güçlü biriydi.

Şeyh Cabbar'ın ölümünden sonra böyle güçlü bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Ama ona nasıl güvenecekti? Ya bir casus ya bir düşmansa?

Onun getirdiği haritayı açtı bir masanın üzerine serdi dikkatle incelemeye başladı Bu harita, akıncılardan elde ettiği yırtık haritadan bir hayli farklıydı. Daha ayrıntılı bilgiler vardı.

Yeni haritada gösterilen yere ulaşmak için çok uzun yollar aşılması gerekiyordu...

Bütün bir çöl geçilecek Süveyş Kanalı aşılacak Mısır ülkesi geride bırakılıp tekrar çöllere düşülecekti....

Harun Reşid'in hazineleri Afrika'daydı

Neden dünyanın öbür ucuna götürülmüştü?

Bu hazine hikayesi gerçekten doğru muydu?

Söylendiği kadar büyük müydü?

Böylesine uzun bir yolculuk hem çok masraflı hem de tehlikelerle doluydu.

Kızıl Prenses'in gözleri şimdi ihtirasla tutuşuyordu:

—Hazineyi ele geçirirsem kuracağım ordularla yalnız Arabistan'a değil bütün dünyaya hakim olurum!... Yalnız bu hayal için bile bütün tehlikeleri göze alabilirim...

Kızıl Prenses çadırdan çıktı. Birden aklına işkence yaptırdığı kız geldi. Kapıdaki muhafıza:

—Kız konuştu mu? diye sordu.

—Bilmiyorum efendimiz.. Cellatlar hâlâ çalışıyorlar...

—Gel benimle...

Kızıl Prenses hızlı adımlarla yürüyüp işkence çadırının önünde durdu...

içeriye girer girmez, prenses de peşindeki muhafız da dondu kaldı sanki...

İkisinin de gözleri iri iri açıldı boğazlarından derin bir hayret çığlığı fırladı:

—Aaa...Bu da ne?

Gördükleri sahne gerçekten şaşırtıcıydı.

Cellat ve iki yardımcısı işkence direğine sımsıkı bağlanmış ağızları birer tıkaçla kapatılmıştı.

Üçünün de Prensese dikilen bakışlarında yalvaran özür dileyen acı bir ifade vardı.

İşkence yapılan genç kadın ise ortalıkta görünmüyordu.

Ne oluyordu? Bu ne demekti?

Kızıl Prenses'in birden kan beynine

fırladı ölüm kokan sesi salonda çın çın öttü.

—Kim yaptı bunu?

Keskin bir ses:

—Ben! dedi.

Kızıl Prenses hızla sesin geldiği yana döndü.

Karşısında duran Kara Murat'tı....

Delikanlı büyük bir soğukkanlılıkla kapının önüne dikildi sakin bir sesle:

—Siz beni ararken ben sizi yakaladım!. Şimdi elimdesiniz? dedi.

İlk anda şaşıran ve büyük bir öfkeye kapılan Kızıl Prenses kendini çabuk toparladı içinden:

"-Gerçekten müthiş!" dedi "Bu yabancı düşmanım olsaydı burada beni hemen öldürebilirdi.

Bir orduya bedel sandığım cellatlarımı kıskıvrak yakalayıp direğe bağlayan bu adamın yanımdaki muhafızı da beni de öldürmesi işten bile değildi. Şimdi bakalım benden ne istiyor?

Kara Murat, Kızıl Prenses'in düşüncelerini anlamış gibi hafifçe gülümsedi:

—Size bir kötülük yapacak değilim. Dost ya da düşman olmamız size bağlı...

Kızıl Prenses sordu.

—Söyle ne istiyorsun?

Kara Murat, vücudu yanıklar içinde olan ve ürpererek kendilerine bakan genç kadını göstererek:

—Önce bu zavallı kadını affetmeni istiyorum.

—Peki affettim.. Bundan sonra serbesttir... ister gider ister burada kalıp bizimle

beraber yaşamaya devam eder....

—İkinci isteğim benim buradan sağ salim çıkıp gitmeme engel olmayacağına söz vermen....Bunları yaparsan ben de sizi bırakı rım....

Kızıl Prenses'in artık tüm kuşkuları silinmişti. içinden:

"-Evet...Bu genci mutlaka kendime bağ lamalıyım. Böyle biri bana çok faydalı olabilir" diye düşündü. Sonra yüksek sesle sordu.

—Sen hazinenin peşinde değil miydin?

—Evet...

—O halde neden gitmek istiyorsun? Harun Reşid'in hazinelerini beraber arayabiliriz...

—Hissemi vermeyi kabul ediyorsun demek?

—Evet...

—O halde anlaştık...

Kara Murat kendini Prenses'e "Cafer" adıyla tanıtmıştı... Hazineleri bulunca-ya kadar bu role devam etmesi gerekiyordu. Bu biraz zor olacaktı ama başka seçeneği yok tu.

Kızıl Prenses Kara Murat'ı kolundan tutarak çadırdan çıkardı.

—Gel infaz meydanına gidelim. Bugün önemli bir gösteri var! dedi.

"İnfaz meydanı Prenses'in idama mahkum ettiği kişilerin öldürüldüğü alandı"

Geçtikleri yerde oturan adamlar Kızıl Prenses'i görünce saygıyla ayağa kalkıyor iki büklüm olarak onu selamlıyorlardı.

Vahanın ortasında bulunan alanın çev-

resi çadırlarla sarılmıştı. ileride uçsuz bucaksız çöl alabildiğine uzanıyordu.

Ortada belden yukarısı çıplak bir esir vardı...

Bu zavallı adamın her eli ve ayağı bileklerinden kalın bir iple atlara bağlanmıştı.

Esirin bağlandığı dört at dört ayrı yöne doğru harekete hazırdı.

Kara Murat yapılan korkunç işkenceyi ve hazırlanan müthiş ölümü bir anda anladı..

Vurulacak bir kamçı darbesiyle atlar hızla hareket edecek ve mahkumun vücudu dört parçaya ayrılacaktı....

Kızıl Prenses'in bakışları o kadar korkunçtu ki herkes ona bakarken titriyordu.

Kara Murat hafifçe eğilerek genç kadına sordu:

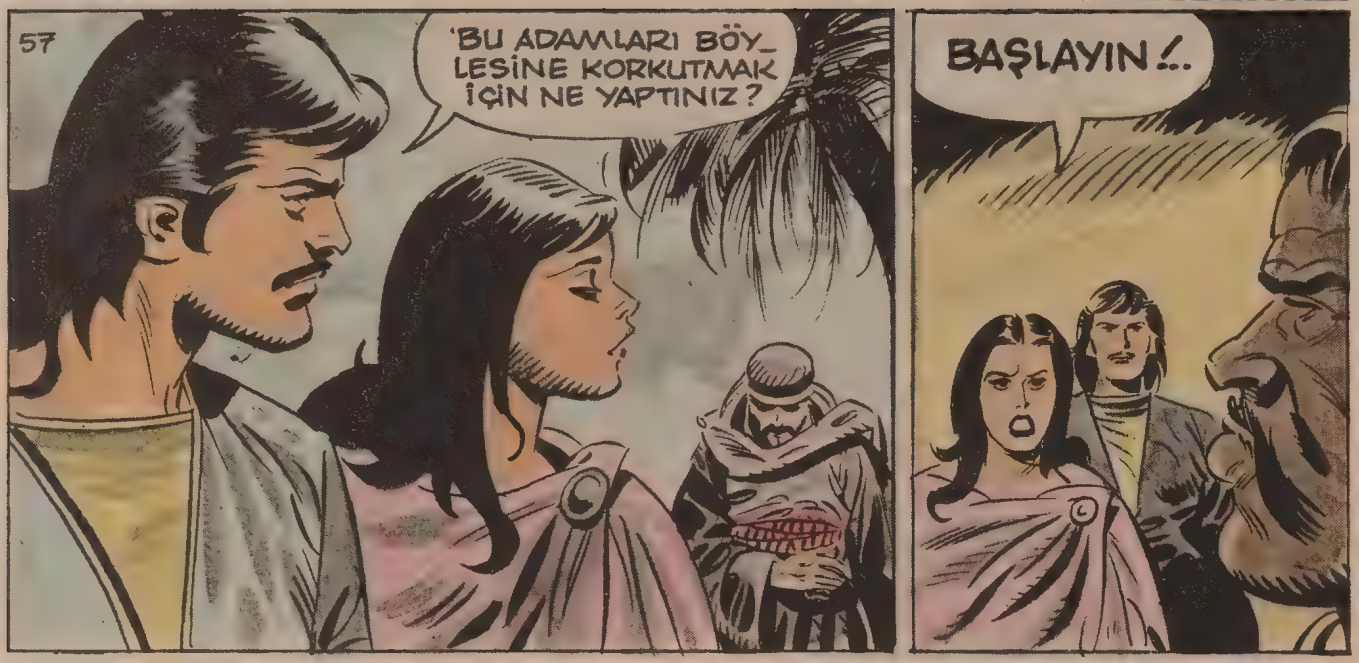

—Bu adamları böylesine korkutmak için ne yaptınız?

Kızıl Prenses yan gözle ona baktı:

—Sen benden korkmuyor musun?

—Hayır!...

Genç kadın başını salladı:

—İyi... Nihayet benden korkmayan birine rastlayabildim...Ama az sonra aynı fikirde olup olmayacağını merak ediyorum...

Alanda ürkütücü bir sessizlik vardı. Adamlar sanki nefes bile almıyordu. Ölüm duygusu veren bu ezici sessizliği Kızıl Prenses'in tüyler ürpertici emri bozdu:

—Başlayın!....

Cellat olduğu anlaşılan bir adam alanda ilerledi. Dört yardımcısının her biri bir atın yanında duruyordu...

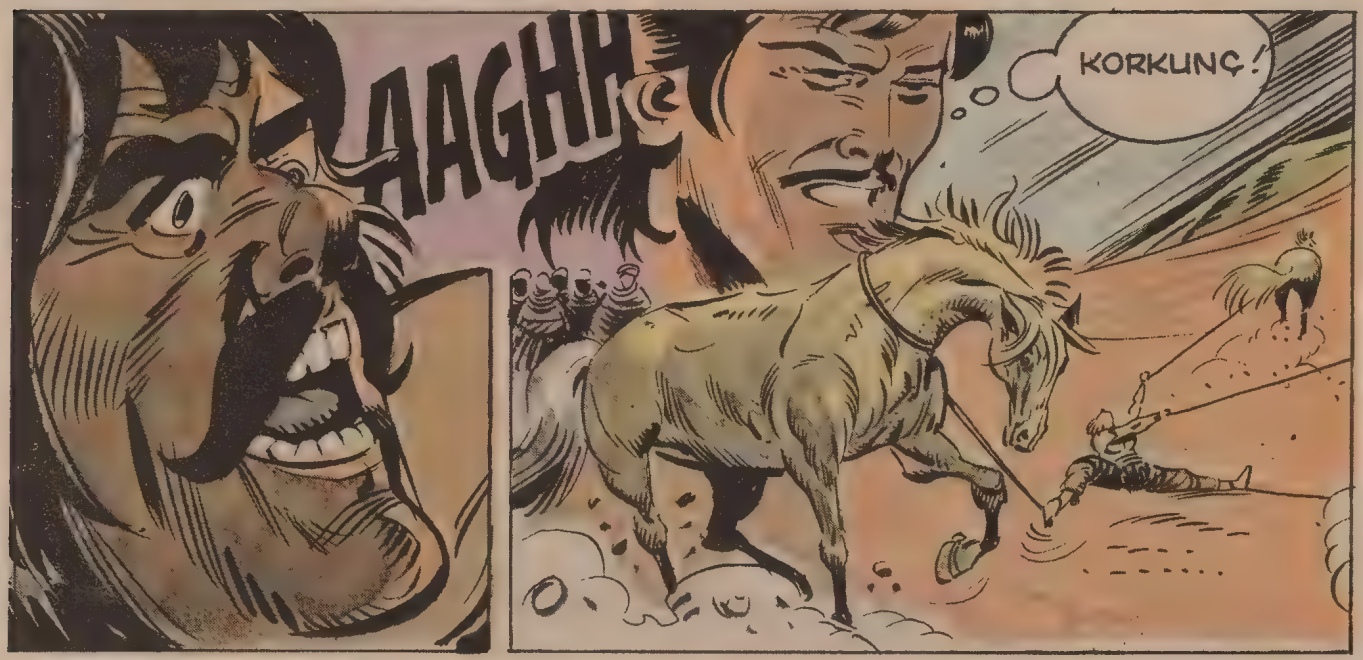

Cellatın işaretiyle kamçılar kalktı ve aynı anda şaklayarak atların arkalarına indi....

Hayvanlar ok gibi ileriye fırladılar...

İpler gerildi bağlı olan mahkumun kasları uzadı... Adamın gözleri yuvalarından fırladı adeta....

Korkunç bir çığlık alandaki insanların kanını dondurdu...

Talihsiz vücut eklem yerlerinden kopup parçalandı kanlar sıcak kumların üzerine fışkırdı....

Dört ayrı yöne koşan dört atın arkasında mahkumun vücudundan kanlı birer parça kaldı....

Kara Murat bu insanlık dışı olayı önleyememenin ıstırabı içinde kıvrandı...

Kalbi öfkeyle kaynadı yüreğinde Kızıl Prenses'e karşı tarifsiz bir kin belirdi. Ama o gerektiği zaman duygularını bastırmasını bilen bir insandı....

Prenses korkunç bir gülümsemeyle:

—Bu ölüm sahnesine ne diyorsun? diye sordu.

Kara Murat yüzünü buruşturarak dudaklarını büktü:

—Çok vahşi buldum!... Ben düşmanlarımı mertçe vuruşarak öldürmeyi tercih ederim....

—Ölüm ölümdür! Sonuçta bir fark yok!. Eee söyle bakalım benden hâlâ korkmuyor musun?

—Hayır!... Ben hayatta hiç kimseden korkmadım Prenses!

Genç kadın güzel fakat ürkütücü gözle-

rini Kara Murat'a dikti:

—Öyleyse şunu unutma! Eğer bana yalan söylersen eğer beni aldatacak olursan seni de böyle öldürtürüm!.. Anladın mı?!

Kara Murat içinden:

"-Bu kadın tanıdığım en acımasız katillerden daha müthiş... Çok dikkatli olmam gerek" diye düşündü.

Sonra yüksek sesle sordu:

—Az önce öldürttüğün zavallının suçu neydi?

—Önemli bir suçu yoktu...

—O halde neden öldürttün?...

—Türk olduğu için...

Kara Murat birden titredi rengi hafifçe sarardı:

—Yaa? Demek o adam Türk'tü? Peki Türklerin yaşamaya hakkı yok mu sence?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

29 MAYIS 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 592 * FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

Kızıl Prenses'in sesi birden hırçınlaştı. Ayağını yere vurarak:

—Yok! diye bağırdı. Ben Türklere yaşama hakkı tanımıyorum!. Elime geçen bütün Türkleri öldürmeye yemin ettim...

—Ama neden?

—Çünkü onlar babamın katili!.. Babamı öldürdüler benim...

—Herhalde böyle öldürmemişlerdir. Çünkü Türkler işkence yapmayı sevmez...

—Savaşta öldürdüler... Ama ne fark eder? Ne şekilde olursa olsun ölüm ölümdür!.. Şimdi ben de intikamımı böyle alıyorum...

Kara Murat fazla ileri giderse Kızıl Prenses'in şüpheleneceğini düşünerek sustu. İçinden:

"-Bu kadın benim Türk olduğumu öğrenirse vallahi cesedimi köpeklere yedirir" diye mırıldandı.

Kızıl Prenses'in kini, gerçekten ürkütücüydü.

Başka hiç bir şey konuşmadan Prenses'in çadırına döndüler...

Genç kadının cinayet hırsı geçmiş, artık sakinleşmişti.. Şimdi güzel sevimli bir dişiydi.

Ansızın garip bir şey oldu...

Kızıl Prenses Kara Murat'ın şaşkınlıktan iri iri açılan gözleri önünde sakin bir tavırla soyunmaya başladı...

Güzel vücudu bir sis bulutunun arkasından çıkan eşsiz bir manzara gibi delikanlının önüne serildi...

Kara Murat hafifçe yutkundu.

Böylesine görkemli bir kadına pek az rastlamıştı..Her erkeğin başını döndürecek kadar cazipti...

Kızıl Prenses yavaş yavaş Kara Murat'a yaklaştı.

Yürüyüşünde çapkın bir eda vardı.

Gözleri birden ihtirasla yanmaya dudakları öpülmek arzusuyla kavrulmaya başladı.

Genç kadının usul usul yaklaştığını gören Kara Murat elinde olmadan heyecanlandı. Prenses:

—Sen çok çekici bir erkeksin diye fısıldadı. Üstelik benden korkmuyorsun. Bugüne kadar benden korkan hiç bir erkekle sevişmedim. Benden korkmayan erkeğe de o kadar az rastladım ki...

Prenses kollarını Kara Murat'ın boynuna doladı yanan alev gibi kavuran dudaklarıyla

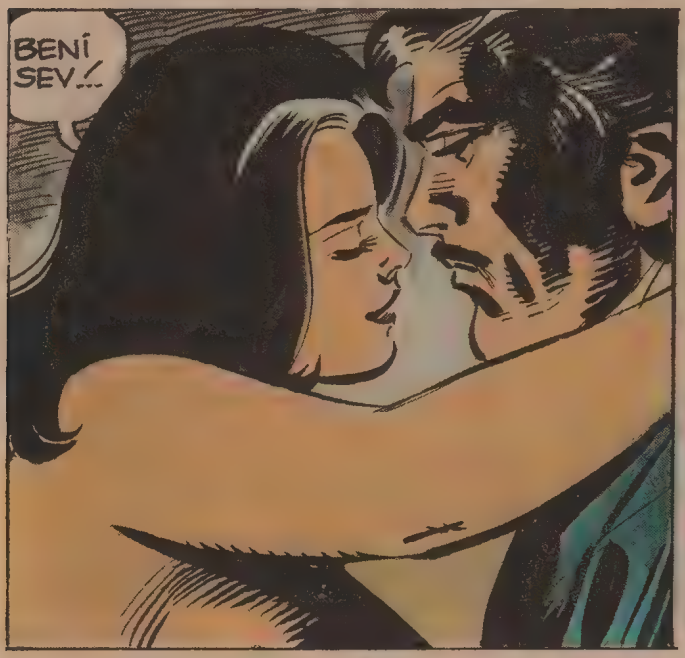

onun dudaklarını buldu.

Bir yandan büyük bir ihtirasla öpüyor bir yandan da:

—Beni sev! Beni sev! diye fısıldıyordu...

Kara Murat içinde derin bir huzursuzluk duydu...

Yarım saat önceki tüyler ürpertici idam sahnesi aklından çıkmıyor içinde bu kadına karşı hiç bir istek duymuyordu..

Bu düşünceyle kendisini kurtarmaya çalıştı...

Fakat yumuşak kolların kıskacından bir türlü sıyrılamıyor kadının dişi kokusu başını döndürüyordu.

Prenses insanın damarlarını tutuşturan bir sesle mırıldandı:

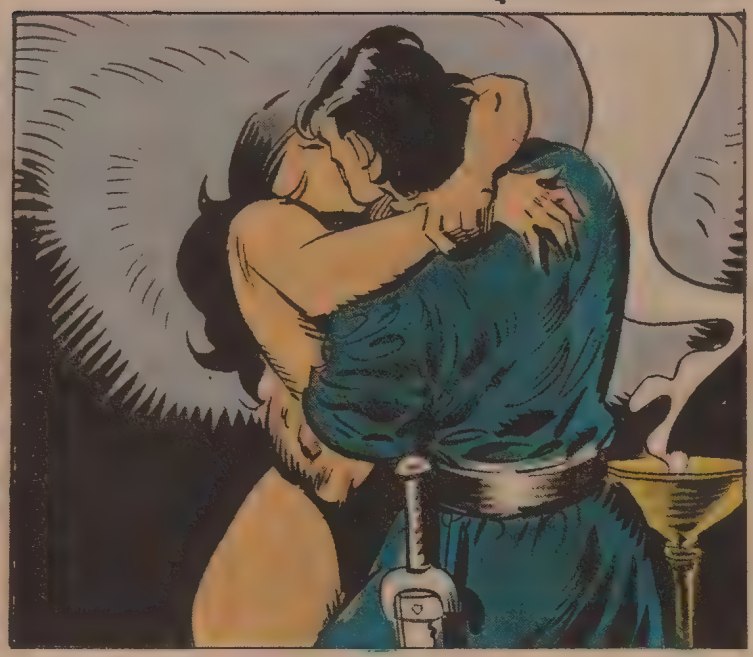

—Sana iyice inanmak için bir aşk mukavelesi yapmamız gerek yabancı! Bu mukaveleyi yapmazsak sana güvenemem!...

Genç kadın bu sözünü öpücükle mühürledi

Kara Murat çekingen davrandıkça Prenses çoşuyor onu sıkıyor dudaklarıyla delikanlının dudaklarını ararken kıvrılıyor geriliyor vücudunun tüm hatlarıyla genç adamı sarhoş etmeye çalışıyordu.

Bir an geldi ki Kara Murat kadının ateşli öpüşleriyle kendini kaybedip dünyayı unuttu.

Genç bir erkekti.. Yaşı zevk ve şehvet yaşıydı.

Hangi erkek kucağında kıvır kıvır kıvranan ateşli bir kadının oyunlarına sonuna kadar dayanabilirdi?

Kara Murat da kendini daha fazla tutamadı. Çelik gibi kollarını Prenses'in ince beline doladı ihtirasla kendisine doğru çekti.

Kadını kucaklayıp tüy gibi kaldırarak yatağa götürdü.

Çıplak vücudun her yerini ateşli dudaklarıyla ayrı ayrı öptü.

Prenses ihtirasla inleyerek:

—Mükemmel bir erkek bu, diye hayranlıkla düşündü...

Sonra düşünceleri karardı kafasını ölümün gölgesi kapladı.

"-Ne yazık ki eninde sonunda onu öldürtmem gerekecek... Hazineleri bulduktan sonra bu yabancıyı yaşatmama imkan yok..Ne kötü bir şey bu...Tıpkı erkeğini öldürüp yiyen dişi örümcek gibi onu yok edeceğim!.."

Kara Murat artık bu çilek dudakların kokusuyla bu yumuşak kolların bu sıcak göğsün ateşiyle coşuyor rüya aleminde yaşadığını sanıyordu.

Genç kadın da bu dakikada emreden bir prenses değildi. O şimdi sadece bir kadındı. Titreyen sesiyle aşk fısıldayan bir kadın...

İki kızgın vücut şehvetin koynunda eridi.

Ertesi günü uzun yolculuğun planını yaptılar...

Önlerinde aşılması gereken uçsuz bucaksız çöller vardı.

Afrika onlar için öylesine yabancı öylesine bilinmeyen bir kıtaydı ki ellerindeki iki yüz yıllık haritayla hazinenin yattığı "Kesla"

dağlarındaki mağarayı bulacakları bile şüpheliydi...

Kızıl Prenses Kara Murat'ın hizmetine bir uşak vermişti.. Şişman ve sevimli bir insan olan uşağın adı Mehdi idi.

Kara Murat, Prenses'in bu adamı casus olarak kullanacağını düşündü. Demek ki kadın hâlâ kendisinden kuşkulanıyordu. Mehdi Kara Murat'ı adım adım izleyecek ve hareketini Prenses'e rapor edecekti belki de...

Kara Murat kartal bakışlarını Mehdi'nin gözlerine dikerek sert bir sesle sordu.

—Benimle iyi geçinmek ister misin Mehdi?

Adam büyük bir saygıyla eğildi:

—Elbette efendim.. Ben sizin uşağınızım..

—O halde hareketlerine çok dikkat et... Çünkü hayatta en sevmediğim insanlar casuslardır... Casusluk yapanları asla affetmem!...

Mehdi'nin tombul yanakları kızardı sesi titredi:

—Fakat ben casus değilim ki efendim... Ben sizin sadık bir uşağınız olmak istiyorum.

—En ufak bir hatanı görürsem hiç acımam, tependeki saçları bir bir yolarım!...

Mehdi'nin bakışları birden değişti, kaşları çatıldı şişman yüzü ciddi bir şekilde gerildi:

—Affınızı dilerim ama bunu yapamazsınız efendim!

Ondan böyle bir cevap beklemeyen Kara Murat şaşırdı.

Yanılmış mıydı acaba?

Bu tombul adam kendisine kafa tutacak kadar yürekli biri miydi?

Sert sert ona bakarak:

—Yapamaz mıyım? Neden yapamam? diye sordu.

Mehdi son derece ciddi bir tavırla cevap verdi.

—İmkan yok da ondan...

—Söyle bakalım neden imkan yok?

Mehdi gevrek bir kahkaha attı.

—Başım zaten dazlak da ondan...

Bunu söyledikten sonra başındaki saçları tutup yukarı doğru kaldırdı, saçlar elinde kaldı.

Ortaya pırıl pırıl parlayan saçsız bir baş çıktı.

Kara Murat şaşkın şaşkın ona bakarken Mehdi takma saçlarını tekrar başına koydu.

—Kelliğimi size bildirmeyecektim ama beni buna mecbur bıraktınız efendim!..

Kara Murat gülmemek için kendisini güç tuttu. Sesinin sertliğini korumaya çalışarak homurdandı:

—Evet haklısın.. Saçlarını yolamam... Ama ben de dişlerini sökerim.. Dişsiz kalmak istemiyorsan hareketlerine dikkat et...

Mehdi acı acı başını salladı.

—Üzgünüm efendim. Dişlerime de bir şey yapamazsınız.

Kara Murat'ın gözleri iri iri açıldı:

— Nee? Dişlerin de mi takma yoksa?

Mehdi hüzünlü bir sesle cevap verdi.

—Evet efendim. Henüz kırk yaşındayım ama ağzımda tek diş kalmadı. Bu yüzden büyücü Mago'ya takma diş yaptırdım. Tarihin belki de ilk takma dişi bu... İşte bakın...

Mehdi ağzından çıkardığı takma dişlerini gösterdi. İki inci dizisini andıran dişler pırıl pırıl parlıyordu.

Kara Murat, hayatında ilk defa takma diş gördüğü için bir süre şaşkın şaşkın baktı sonra söylendi.

—Senin hiç sağlam tarafın yok mu be adam?

—Saçlarım ve dişlerimden başka her şeyim sağlamdır efendim...

Delikanlı kendini daha fazla tutamadı kahkahalarla gülmeye başladı.

—Çok hoş adamsın Mendi... Seni... Eğer casus değilsen seninle neşeli bir yolculuk yapacağız demektir...

—Beni sevdiğinize memnun oldum efendim.. Şey az önce Prenses sizi çağırmıştı. Buraya bunun için gelmiştim ama söylememe fırsat vermediniz.

—Prenses nerede?

—Çadırında sizi bekliyor. Kampın yakınında şüpheli bir adam yakalandı.Sorgu sırasında sizin de orada bulunmanızı istiyor...

Kara Murat hızla dışarı çıkıp Prenses'in çadırına gitti...

Sorgu çoktan bitmişti...

İki silahlı muhafızın arasında duran bir zenci idama götürülüyordu.

Kızıl Prenses Kara Murat'ı görünce çok

basit bir olaydan söz ediyormuş gibi:

—Geç kaldın, dedi. Onu ölüme mahkum ettim..

—Suçu ne?

—Bizim aramıza girmeye çalışmak...

Kara Murat'ın sesi birden sertleşti. Bu kadının böyle açımasızca kan dökme isteği onu sinirlendiriyordu. Bakışlarında öfke kıvılcımları dolaşarak sordu:

—Ben de sizin aranıza girmeye çalışmıştım. Bu suç mudur? Suç olsa bile cezası ölüm müdür?

Kızıl Prenses umursamaz bir tavırla sordu:

—Peki, ne yapmamı istiyorsun? Af mı edeyim?

—İzin ver, onu bir de ben sorguya çekeyim.

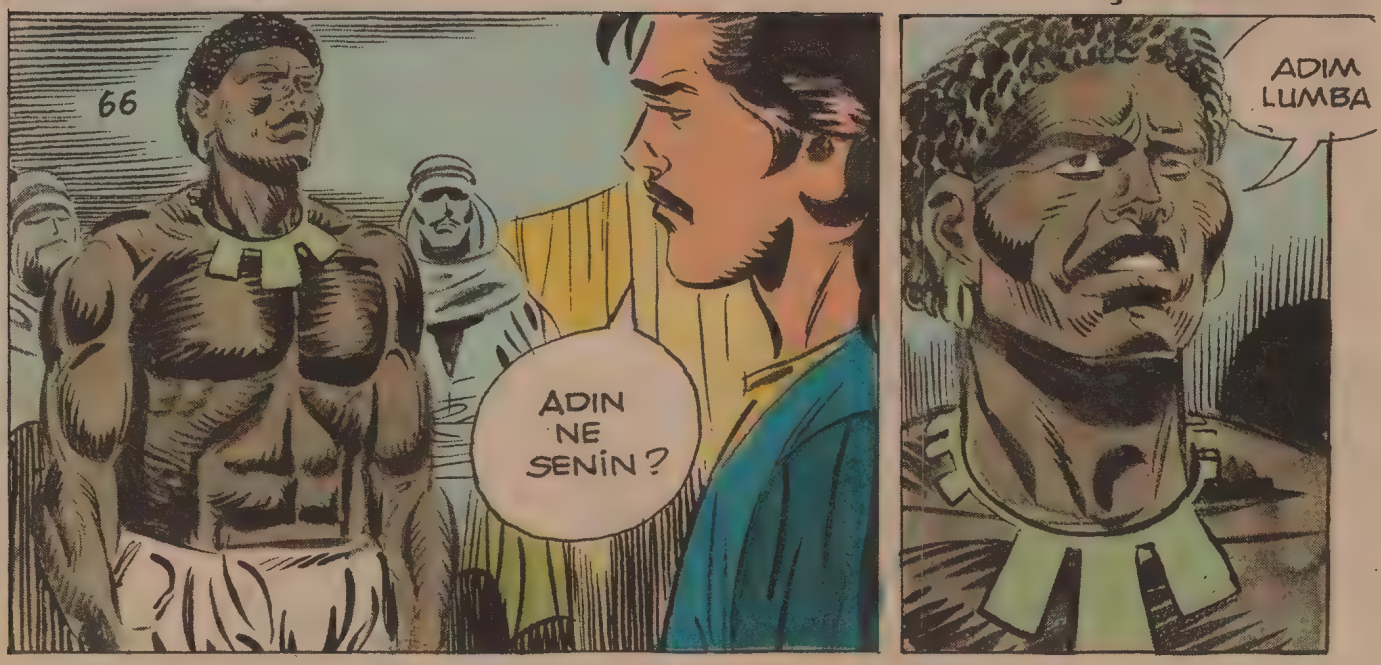

—Peki izin veriyorum...

Kara Murat, tutuklu zenciye döndü.

Bu uzun boylu iri yapılı otuz yaşlarında bir adamdı. Geniş omuzları ve kalın adaleli kolları onun son derece kuvvetli bir insan olduğunu gösteriyordu.

Saçları siyah ve kıvırcık bir çember gibi başını çeviriyordu. Saçlarının ortası ustura ile kazınmıştı. Afrika'nın en gelişmiş kabilesi olan Zulu'lar belirli bir yaşı ve asaleti göstermek için saçlarına bu şekli verirlerdi.

Kara Murat adama dikkatle baktı ve yüzünün yabancı gelmediğini fark etti.

—Söyle bakalım, adın ne senin?

İri yapılı zenci sakin bir sesle cevap verdi

—Adım Lumba...

—Ben seni daha önce bir yerde gördüm galiba?

—Evet ..Efendimiz beni Midilli'deki savaş başlamadan bir gün önce görmüştü.

Kara Murat o zaman adamı hatırladı. Lumba Midilli Prensine karşı isyan eden kölelerin arasındaydı. Yaman bir savaşcıydı. Çok üstün kuvvetlere karşı dövüşmüş ve şans eseri olarak sağ kalmıştı.

Kara Murat:

—Hatırladım, dedi.Burada ne arıyorsun?

Lumba kapkara gözlerini Kara Murat'a dikti.

—Afrika'ya doğru çok uzun bir yolculuğa çıkacağınızı duydum. Bu söz doğru mu?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

5 HAZİRAN 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✻ SAYI: 593 ✻ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

—Doğru...

—Hatta Lukanga nehrini geçip Kesla dağlarına kadar gideceğinizi işittim. O da mı doğru?

—Neden soruyorsun? Nereye gideceğimizden sana ne?

Lumba'nın iri gözleri yuvalarında fır fır döndü, kalın dudakları garip bir şekilde oynadı ve gür sesi perde perde yükseldi

—Ey beyaz adamlar! Sizden istediğim eğer sahiden o kadar uzaklara gidiyorsanız beni de götürmenizdir! Beni de yanınıza alın...

Az önce idama götürülmek üzere olan zenci şimdi hiç korkmadan emreder gibi konuşuyordu. Adamın her hareketinde bir çeşit asalet vardı.

Zencinin yiğit hali Kara Murat'ın hoşuna gitti ama bunu belli etmedi. Kızıl Prenses ise

biraz içerlemiş gibiydi:

—Sözlerine dikkat et sersem zenci, dedi. Benimle böyle konuşulmaz. Bana efendimiz diye hitap etmen gerekir...

Lumba bu ağır sözler karşısında bir an irkilir gibi oldu sonra kendini toparlayıp saygıyla başını eğdi.

—Haklısınız efendimiz beni bağışlayın..

—Adın ne? Memleketin neresi? Anlat ki kiminle konuştuğumuzu bilelim.

—Adım Lumba'dır. Afrika'da Zulu halkındanım. Benim memleketim yoktur, çünkü çocukken oradan kaçtım. Yıllardır buralarda çalışıyorum. Artık yoruldum ve tekrar Afrika'ya dönmeye karar verdim.

—Neden dönmüyorsun o halde?

—Tek başıma böyle uzun bir yolculuğa çıkmak çok zor. Sizden para istemiyorum. Ben cesur bir adamım. Beni yanınıza alırsanız ekmeğimi çalışarak hak ederim.

Soylu duruşu ve kendine güvenen hali Lumba'nın alelade bir zenci olmadığını gösteriyordu. Ama ücretsiz olarak çalışmayı teklif etmesi Kızıl Prenses'i kuşkulandırdı.

Kara Murat bunu anladığı için zencinin duyamayacağı bir sesle:

—Şüphen yersiz Prenses, dedi. Bu adam memleketine dönebilmek için yanımızda bedava çalışmayı kabul ediyor. Onu derhal kafileye alalım. Afrika dillerini bilen bir adama çok ihtiyacımız olacak. Üstelik akıl almaz derecede kuvvetli bir insan bu...

—Nereden biliyorsun?

—Ben insanı bir bakışta anlarım Prenses...Bu zenci senin en güçlü pehlivanını bile kağıt gibi katlar çöp kutusuna atar...

Kızıl Prenses alaylı bir kahkaha attı. Gözleri garip bir ışıltıyla parıldıyordu.

—Yaa? Görelim bakalım şunun kuvvetini! Hey nöbetçi!.. Abdülvahap pehlivanı çağır derhal gelsin..

Az sonra içeri korkunç bir adam girdi... Uzun boylu olan zenci Lumba'dan çok daha iriydi...

Lumba meydan okurcasına karşısına dikilen dev adama şaşkınlıkla baktı:

—Allah Allah! Bu da nesi?

Kızıl Prenses aynı alaylı sesiyle:

—Seni yanımıza almamız için çok kuvvetli bir insan olman gerek, dedi.

Lumba başını gururla dikti:

—Ben kuvvetliyim!

—Öyleyse göster!...

—Nasıl?...

—Abdülvahap pehlivanı yenerek...

Lumba iri siyah gözlerini dev yapılı adama dikti, kısa bir süre onu dikkatle sözdü. Siyah rengi duygularını kara bir perde gibi saklıyordu. Sakin bir sesle :

—Bu mu? diye sordu.

Prenses güldü:

—Evet...

—Bütün mesele buysa, kolay...

Hanımının önünde küçümsenmek Abdülvahap pehlivanın canını sıktı öfkeli bakışlarını zenciye dikerek:

—Seni bir yumrukta gebertirim kara köpek, diye homurdandı Lumba kızmadı:

—Bir dene öyleyse... Doğrusu ben de merak ettim..Bakalım nasıl öleceğim?

Abdülvahap pehlivanın gözleri şaşkınlıkla açıldı. O güne kadar kendisinden korkmayan bir insana ilk defa rastlıyordu. Bu zenci ya kendisini tanımıyordu ya da deliydi!

—Sen beni tanımıyorsun galiba? dedi. Ben bir yumrukta öküzleri bile deviririm...

—Ama ben öküz değilim ki....

—Öyleyse benden günah gitti.. Kendini şimdiden ölmüş say!...

Abdülvahap pehlivan iyice öfkelenmişti. Gözleri şimdi korkunç bir kan dökme hırsıyla tutuşuyordu...

Ansızın müthiş bir nara atarak ok gibi fırlayıp Lumba'nın üzerine atıldı...

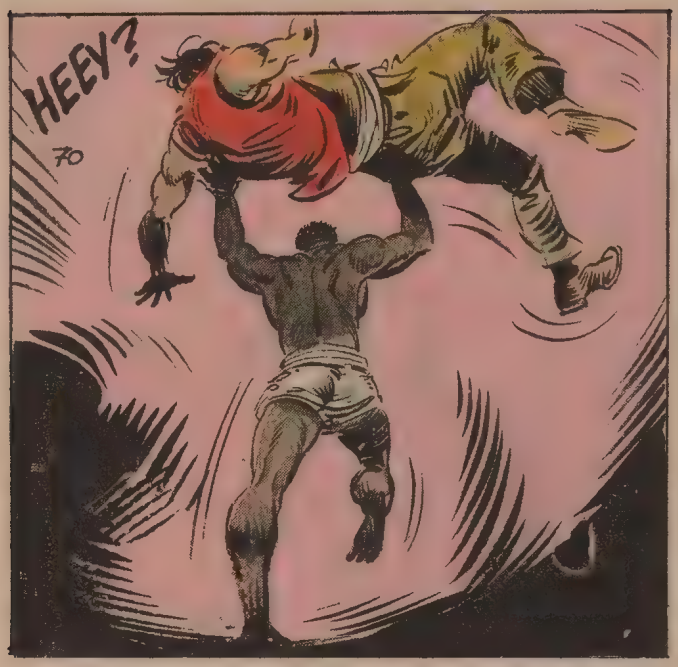

Çarpışma kısa ve müthiş oldu.. Şimşek hızıyla başlayıp aynı şekilde bitti...

Zenci Lumba gözlerini dikkatle Abdülvahap pehlivana dikerek hiç bir oyuna gerek görmeden bütün gücüyle dosdoğru saldırdı rakibini dağıttı ve onu belinden tutarak tüy gibi hava ya kaldırdı.

Kara Murat hariç, çadırdaki herkes dehşetinden donup kalmıştı... Bu ne müthiş kuvvetti böyle?

Şimdi koca Abdülvahap pehlivan havada zencinin ellerinin üzerinde yengeç gibi kıvranıyordu...

Lumba yürüdü çadırın kapısına gidip koca adamı top gibi dışarıdaki kumların üzerine fırlattı.

Kızıl Prenses gördüğü bu akıl almaz kuvvet gösterisi karşısında şaşkına dönmüştü. Hem

şaşırmış hem de zenciye hayran olmuştu...

Bu ne müthiş bir güçtü?

Kara Murat'a dönerek fısıldadı:

—Haklıymışsın!...Bu dünyanın en kuvvetli insanı!... Onu hizmetime alıyorum! Sahi nasıl anladın onun böylesine güçlü olduğunu?

—Onu daha önce de dövüşürken görmüş tüm Prenses.. Tek başına dört insan azmanını tepelemişti...

—Senden de kuvvetli mi bu adam?

—Bilmiyorum..Ama sanırım kuvvetli...

—Yaa? Demek öyle!

Kızıl Prenses hayran bakışlarını Zenci Lumba'ya çevirdi tatlı bir sesle:

—Yaklaş! diye emretti.

Lumba ilerledi. Vücudu gayet iyi ve biçimliydi. Bu kadar yakışıklı bir zenciye pek az rastlanırdı. Vücudunun bazı yerlerinde eski mızrak yaralarının derin ve siyah izleri görülüyordu

Kızıl Prenses:

—Bakışların hoşuma gidiyor Lumba, dedi. Seni kendi uşağım olarak alacağım!...

Lumba başını eğerek, "Emir sizindir" derken gözlerini çadırdaki diğer insanlar üzerinde dolaştırdı ve bakışlarını Kara Murat'ın üzerinde durdurarak:

—Burada sadece biz erkeğiz! Sen ve ben! dedi.

Zencinin bu sözleri çadırdaki Arap fedailer arasında büyük bir öfke yarattı ama hiç biri prensesin yanında olay çıkartmaya cesaret edemedi. ✶✶✶

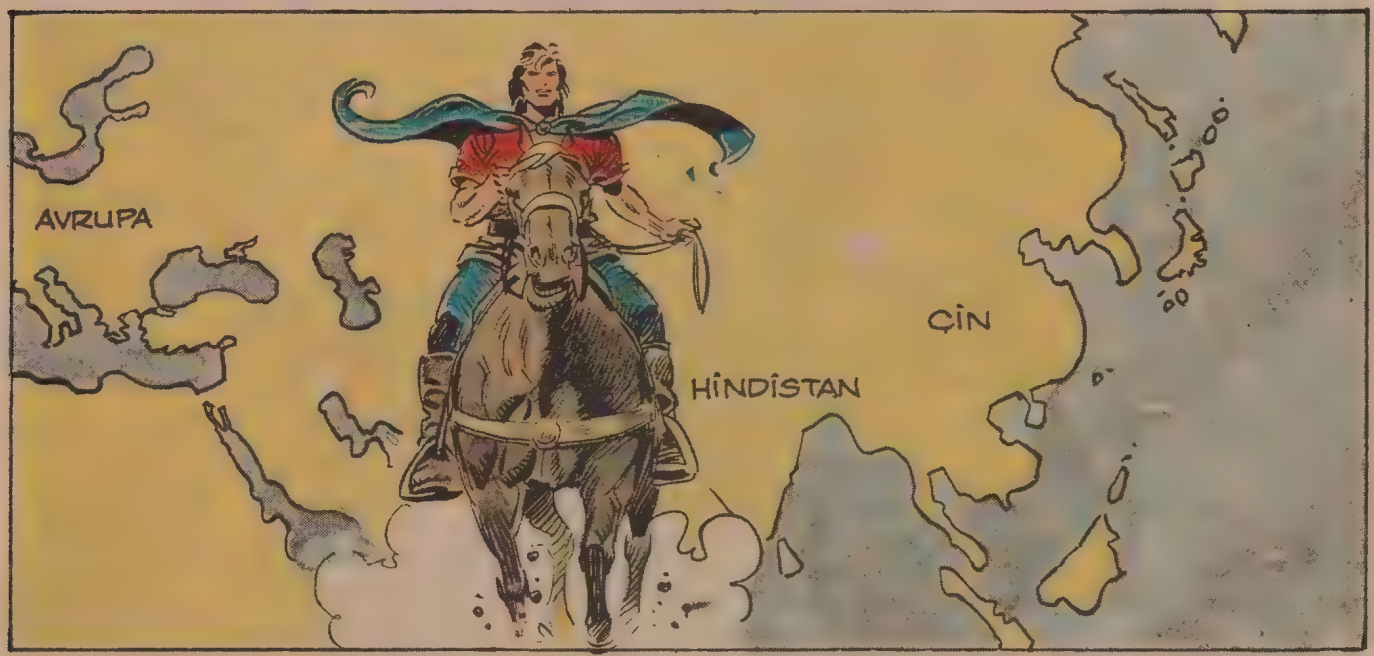

Kara Murat'ın, Avrupa'da Manş denizi kıyılarından Hindistan ve Çin'e kadar gezmediği ülke kalmamıştı...

Ömrü at sırtında ülkeden ülkeye koşmakla geçen genç adam ilk defa Afrika'ya gidiyordu

Afrika o devirde bilinmeyenlerle dolu esrarengiz bir kıtaydı... En ilkel insanlardan olusan zenci kabileler beyaz insanları ele geçirdikleri vakit bir av hayvanı gibi kesip zevkle yiyordu..

Tarihin en ünlü hükümdarlarından olan Abbasi Halifesi Harun Reşid'in efsane haline gelen görkemli hazinesini ele geçirmeyi kafasına koyan Kızıl Prenses elli kişilik bir kafileyle nisan ayında yola çıktı.

Adamların hepsi atlıydı ve yiyecekleri de veler taşıyordu.

Lukanga ile Kalukve nehirlerinin birleşti ği Mortabela köyüne mayıs ayının sonuna doğru varabildiler...

Bu uzun yolculuk sırasında kafileden dört adam kaybettiler...

Birini kobra yılanı soktu ikisi yorgunluğa dayanamayıp öldü biri ise yolunu şaşırıp kayboldu!

Bu zor ve öldürücü yolculuk sırasında ka fileye canlılık veren tek kişi Lumba oldu.

En önde giden zenci gür sesiyle bir Zulu türküsü söylüyor bu türkü herkesi gayrete getiriyordu.

Ilginç bir türküydü. Hayatının hareketsiz liğinden bezmiş bir kahramanın yenilikler bul-

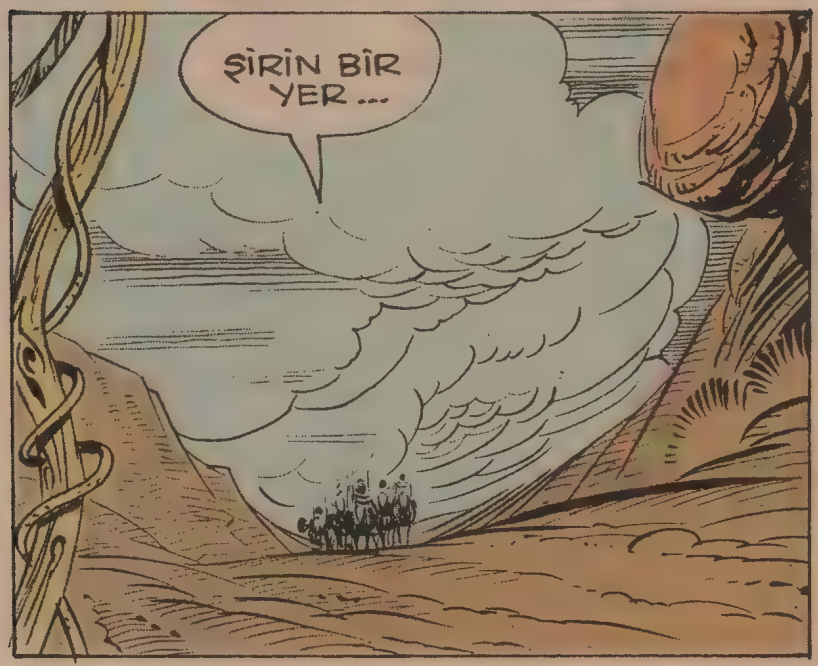

mak veya ölmek için çöle doğru yola çıkışını ve ilerledikçe çöl yerine genç kızlar güzel hayvanlar ve ölüme layık düşmanlarla dolu yeni bir ülkeye gidişini anlatıyordu.

Kafile uzun ve yorucu bir yürüyüşle ge çen günün akşamı şirin bir yere geldi.

Çalılık bir tepenin eteğinde içinde su birikintileri ve hayvan izleri bulunan kuru bir dere yatağı uzanıyordu.

Tepenin önündeki ovada mimoza küme leriyle tek tük parlak yapraklı bitkiler vardı. Te penin çevresi yerlilerin "idora" dedikleri sık çalılar ve dikenli otlarla kaplanmıştı. Daha son ra geniş bir orman başlıyordu.

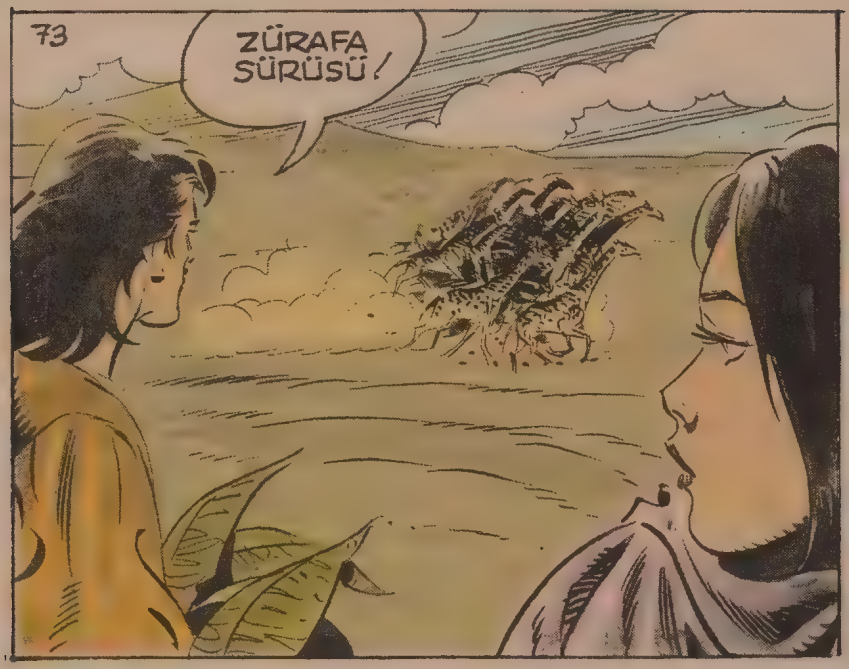

Kafile tam nehir yatağından geçerken an sızın bir sürü zürafa kuyrukları sırtlarına doğru bükülmüş ayakları adeta birbirine çarparak dört nala kaçıştı...

Kafileden aşağı yukarı yüz elli metre öte de tüfeklerin menzili dışındaydılar.

Kara Murat'ın takma saçlı takma dişli uşağı Mehdi'nin elindeki tüfek doluydu.

—Efendimiz izin verirse bir el ateş ederim! dedi.

—Mesafe çok uzak..Vurabilir misin?

—Bilmem.. Denemekle ne kaybederiz ki?

Konuşmayı dinleyen Kızıl Prenses

—Aptal aptal konuşma! diye söylendi. Bu mesafeden koşan bir hayvanı kimse vuramaz..

Prenses'in en yakın adam olan Şeyh Mürşit hanımını destekledi.

—Evet, vuramayacağına dair ben hayatımı bile ortaya koyarım..

Zenci Lumba iki adım öne çıktı. Kalın siyah dudaklarında her zamanki alaycı ifade vardı.

—Böyle konuşmayın! dedi. Ben öyle keskin nişancılar gördüm ki daha uzak mesafeden bile hedeflerini vurup devirdiler...

Kızıl Prenses hafif bir kahkaha attı. Zencinin kusursuz vücut yapısını siyah fakat güzel yüzünü beğenmesine rağmen onu küçümsüyor alay ediyor zaman zaman sözlerini hakarete kadar vardırıyordu.

Lumba sessiz ve soğukkanlıydı.

—Pekala bahse girelim isterseniz! dedi.

Bu açık bir meydan okumaydı.

Kızıl Prenses'in gözlerinde alaylı bir kıvılcım uçuştu.

—Neyine?

—Kaybeden kazananın isteğini yerine getirecek. Ne olursa olsun...

Prenses güldü.

—Tamam kabul.... Nasıl olsa kaybeden ben olmayacağım....

Mehdi işin sarpa sardığını görünce telaşlandı tüfeği tutan elleri titremeye başladı... Yavaş bir sesle zenciye fısıldadı.

—Ne olur bahse girme Lumba! Ben iyi bir nişancı sayılmam..Vurabileceğimi sanmıyorum!....

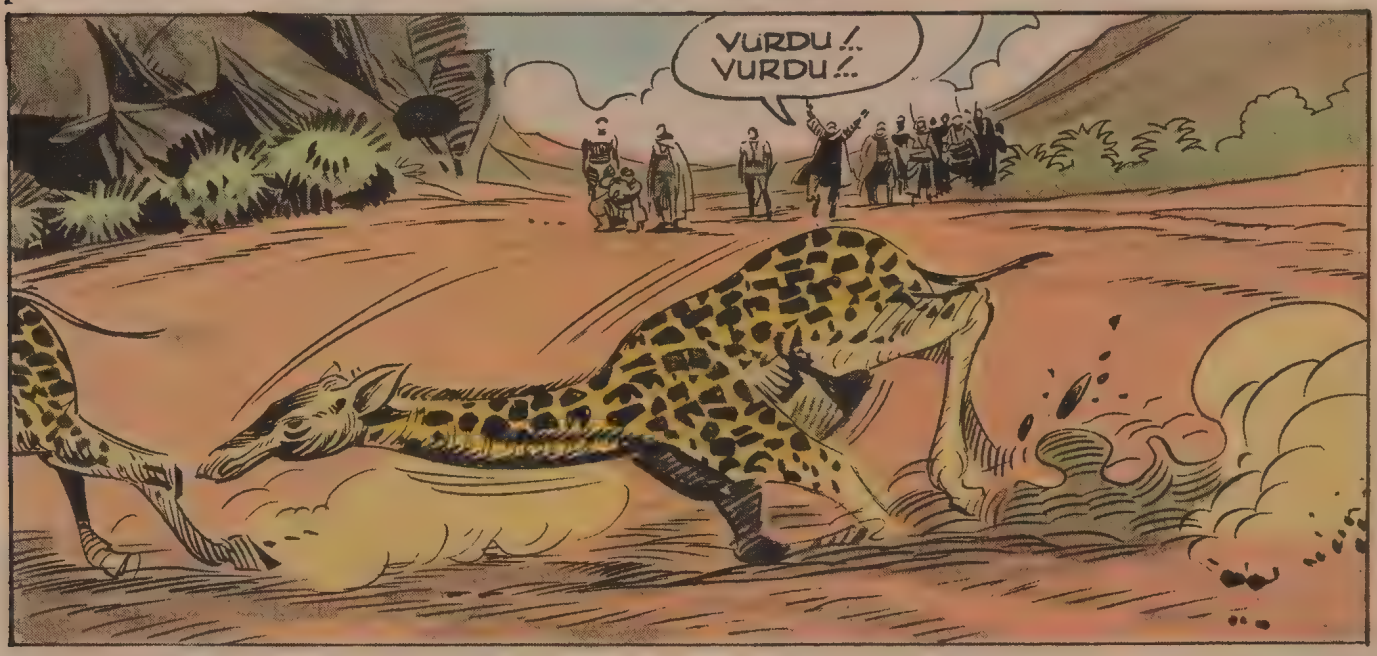

Lumba başını gururla dikti.

—Sen iyi nişancı olmasan da Tanrının dediği olur.. Eğer ben kazanacaksam kurşun gider hedefi bulur.. Haydi durma... Hayvanlar gözden kaybolmadan tetiğe bas...

Mehdi diz çöktü nefesini tuttu silahı doğrultarak kaçan zürafalara doğru ateş etti. Hayret?

Kurşun en öndekinin biraz arkasından koşan zürafanın ense köküne rastladı vurulan hayvan başı üzerine tavşan gibi yuvarlandı.. Kara Murat hayatında bundan daha ender rastlanan bir olay görmemişti...

Kafileden sevinç çığlıkları yükseldi.

—Vurdu!...Vurdu!...

—Ne müthiş atıştı!...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

12 HAZİRAN 1985 ÇARŞAMBA ✲ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✲ SAYI: 594 ✲ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

—Zürafanın ense kökünü parçaladı..

—Mehdi çok yaman nişancıymış doğrusu!..

Kara Murat elini dostça Mehdi'nin omuzuna koyarak:

—Doğrusu mükemmel bir atıştı, dedi.

Mehdi yüzünü buruşturdu:

—Hayır efendim, berbattı..Çünkü ben öndeki zürafaya nişan almıştım, arkadaki vuruldu!...

Kızıl Prenses öfkesinden mosmor kesilmişti..Kızgın bakışlarını Zenci Lumba'nın gözlerine dikerek sert bir sesle:

—Kazandın! Sana borçluyum! diye homurdandı.

Zenci her zamanki soğukkanlılıkla:

—Allah öyle istediği için bana borçlandınız efendimiz, diye cevap verdi. İsteğimi daha sonra size ileteceğim..

Adamlardan bir kaçını, zürafanın en iyi taraflarından et kesmeleri için yolladılar.

Zenci Lumba:

—Zürafa iliğinden ve fil yüreğinden daha lezzetli hiç bir yemek yoktur, dedi. Gerçi zürafa kemiklerinin kırılması biraz zordur ama. ilikleri yiyince ne kadar leziz olduğunu görüp hak vereceksiniz.

Kara Murat gülümsedi:

—Zürafayı vurduk. Kafile bu akşam onu yiyecek..Ama fil yüreğini nereden bulacağız?

Lumba hayranlıkla içini çekti:

—Fil yüreğinin lezzetini anlatamam efendim. Tabii o koca hayvanı vurmak çok zor ve tehlikeli..

...Zulu halkı filler için büyük çukurlar açar, üzerlerini örter, hayvan tuzağa düşünce onu ok, mızrak ve taşlarla öldürür.

Tam bu sırada çalılıkların arasından "Vuuf. Vuuuuff" diye sesler yükselmeye başladı.

Sesler gittikçe yaklaşıyordu. Kafile arasında heyecanlı bir fısıltı dolaştı:

—Bu ne böyle?

—Aslan sesine benziyor..

—Aslan olmasa bile vahşi bir hayvan olduğu muhakkak.

Az sonra, yüz metre kadar ileriden, derenin yakınlarına doğru bir filin sesi duyuldu.

Kafileye yük taşımaları için alınan yerliler "Ungunkovo!... "Filler geliyor" diye fısıldadılar.

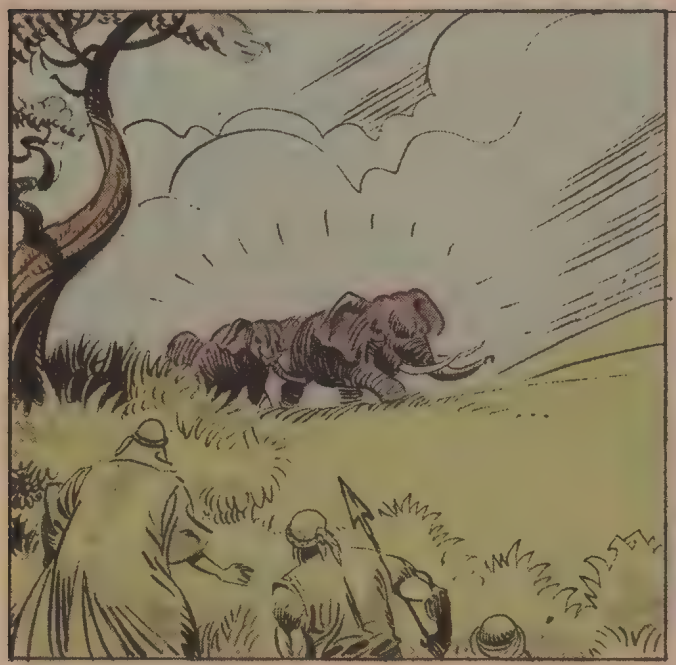

Birkaç dakika sonra koca cisimlerin ağır ağır dereden çıkıp, çalılıklara girdikleri görüldü. Önlerine çıkan küçük bitkileri ezerek kuvvetlerinden emin bir halde yürüyorlardı.

Kan dökmek hevesine kapılan Mehdi, fil öldürmeyi zürafa öldürmek kadar kolay sandığı için yerinden fırladı ama Kara Murat onu kolundan tutarak tekrar yere çekti:

—Bu mesafeden ateş etmenin hiç faydası yok, bırak gitsinler!..

Kızıl Prenses filleri görünce neşelenmiş, gözlerini vahşi bir avın heyecanlı pırıltıları sarmıştı. Usulca:

—Bir av cennetindeyiz, dedi. Nasıl olsa burada bir gün kalacağız. Gelin takip edelim. Tüfeklerimiz yakın mesafeden bir fili devirebilir.

Mehdi, fillere ateş etmeye heveslendiğinden hemen bu fikre uydu. Şeyh Mürşit ise zaten her zaman hanımının emrindeydi.

Zenci Lumba:

—Fil avı çok tehlikelidir, diye onları uyardı.

Kızıl Prenses vahşi bir zevkle gülümsedi:

—Sanırım hepimizin biraz da eğlenmeye ihtiyacı vardır.

Ansızın dere yönünden gelen şiddetli boğuşma gürültüsünden sonra kulaklarına korkunç bir kükreme yansıdı..Bunun ne olduğunu araştırmaya gerek yoktu. Yalnız bir aslan bu sesi çıkarabilirdi.

Hepsi yerinden fırlayıp, sesin geldiği yöne doğru bakınca sarılı, siyahlı bir cismin sıçraya-

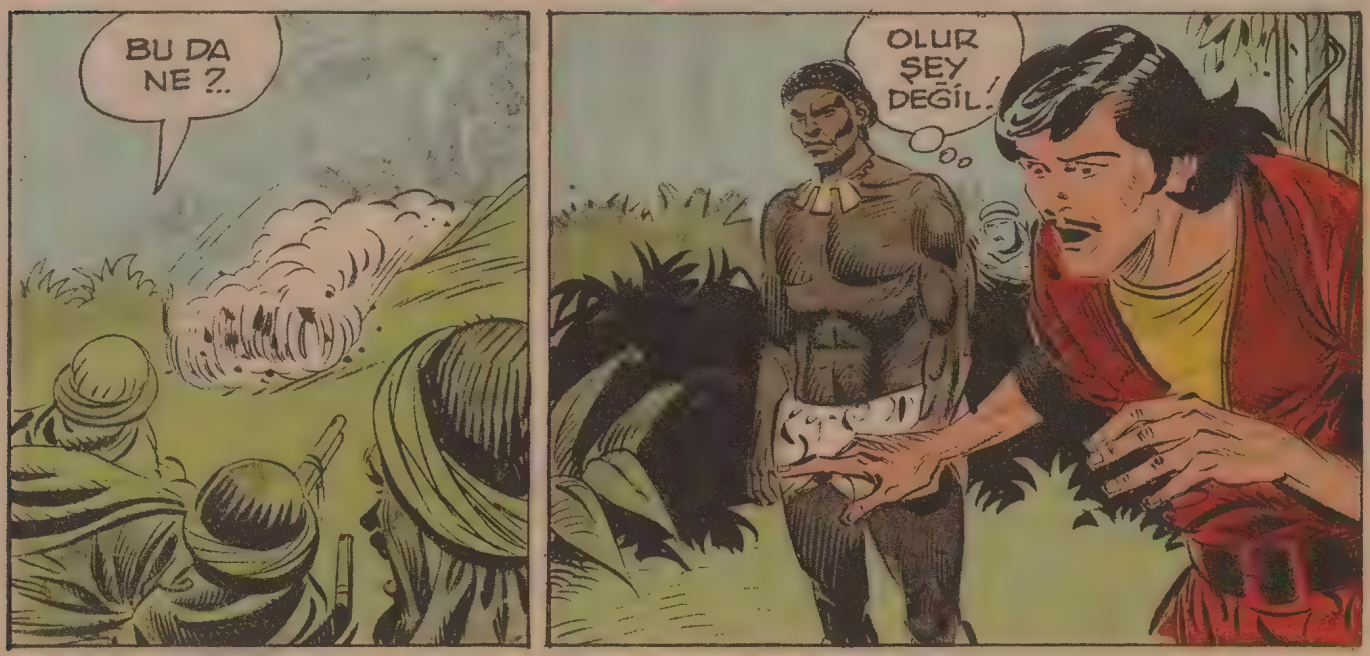

rak ve yuvarlanarak kendilerine doğru geldiğini gördüler.

Arap muhafızlar, dinlenmekte oldukları çadırlardan dışarı fırladı. Hepsi mızrak ve oklarını ellerine almışlardı. Bazılarında çakmaklı tüfek vardı.

Bu sırada cisim yere düştü ve durmadan toprağın üzerinde yuvarlanmaya başladı.

Herkes şaşkın şaşkın birbirine baktı:

—Bu da nesi?

—Hiç bir şeye benzemiyor..

—Aaaa!Bir değil iki hayvan bu!...

—Top gibi yuvarlanıyorlar.

Kara Murat ve Lumba öne fırlayıp cismin yanına yaklaştıkları vakit artık kıpırdamıyor, sessiz sedasız yerde yatıyordu.

İşte o zaman bunun ne olduğunu gördüler.

Otların üzerinde boylu boyunca cansız uzanmış bir ceylanla onun kıvrık boynuzlarına saplanmış sarı yeleli bir aslan yatıyordu.

Afrika hayvanlarının en güzeli olan ceylan, koca aslanı nasıl öldürebilmişti?

Herkes şaşkın bakışlarını Lumba'ya çevirerek bir açıklama bekledi.

Zenci, doğup büyüdüğü bu yerleri çok iyi tanıyordu:

—Anladığıma göre olay şöyle olmuş, dedi. Ceylan su içmek için dere kenarına gelince, pusuda bekleyen aslan üzerine atılmış, fakat ceylanın kıvrık ve keskin boynuzlarına saplanmış. Kendini kurtaramayan aslan, ceylanın sırtını ve boynunu pençelemeye ve ısırma-

ya başlayınca korku ve acıdan çıldıran zavallı hayvan cansız yere serilinceye kadar oraya buraya saldırıp durmuş. Sonuç: İkisi de ölü!..

Adamlardan bir kısmı hayvanları çadırlara taşıyıp derilerini yüzmeye başlarken, Kara Murat, Kızıl Prenses ve diğerleri fillerin peşine düştü.

Fil sürüsünün geçtiği yolu bulmakta güçlük çekmediler.

Devrilmiş ağaçlardan, ezilmiş yapraklarla ağaç kabuklarından fillerin pek uzakta olmadıkları anlaşılıyordu.

Çok geçmeden yirmi kadar filden oluşan sürüyü geniş bir düzlükte koca kulaklarını sallayıp dururken buldular.

Kara Murat, rüzgarın ne yana estiğini anlamak için yerden bir avuç kuru ot alıp havaya savurdu.

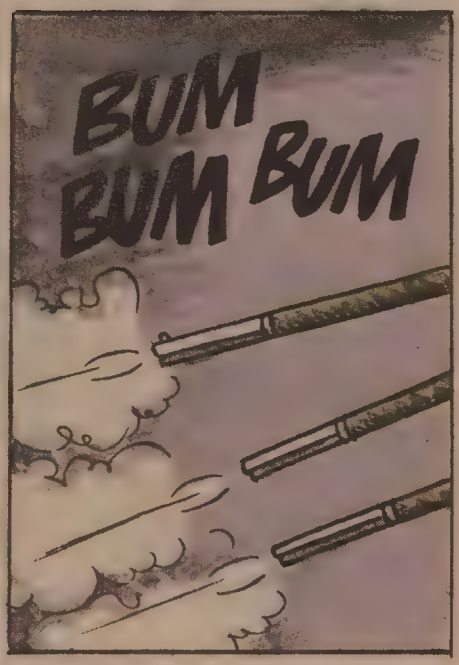

Koku alma duyguları çok hassas olan bu hayvanlar insanların varlığını sezseler, bir kurşun bile atılmasına imkan vermeden kaçarlardı.

Rüzgarın fillerden, kafileye doğru estiğini anlayınca yavaş yavaş sürünerek ilerleyip koca hayvanlara otuz metre kala bir çalı kümesinin arkasına gizlendiler.

Tam önlerinde üç iri fil duruyordu.

Bir tanesinin dişleri görülmemiş derecede büyüktü.

Lumba "Haydi!" diye bağırdı.

Kızıl Prenses, Şeyh Mürşit ve Mehdi aynı anda ateş ettiler.

Bum! Bum! Bum!.. diye üç silah patladı ve Mehdi'nin nişan aldığı fil kalbinden vurularak taş gibi cansız yere devrildi.

Kızıl Prenses'in ateş ettiği fil dizleri üzerine çöktü. Ölecek sandılar ama kendini toparlayıp kalktı ve koşarak yanlarından geçerken Kara Murat tüfeği hayvanın beynine sıktı, fil o zaman yere serildi.

Fakat bu sırada ters bir olay meydana geldi Şeyh Mürşit'in kurşununu yiyen fil devrilmemiş ve dönerek ona doğru koşmaya başlamıştı.

Adam kendisini hızla çalılıklara doğru attı.

Yaralı fil öfkeli bir canavar gibi geliyordu.

Kara Murat tehlikeyi bir anda kavradı.

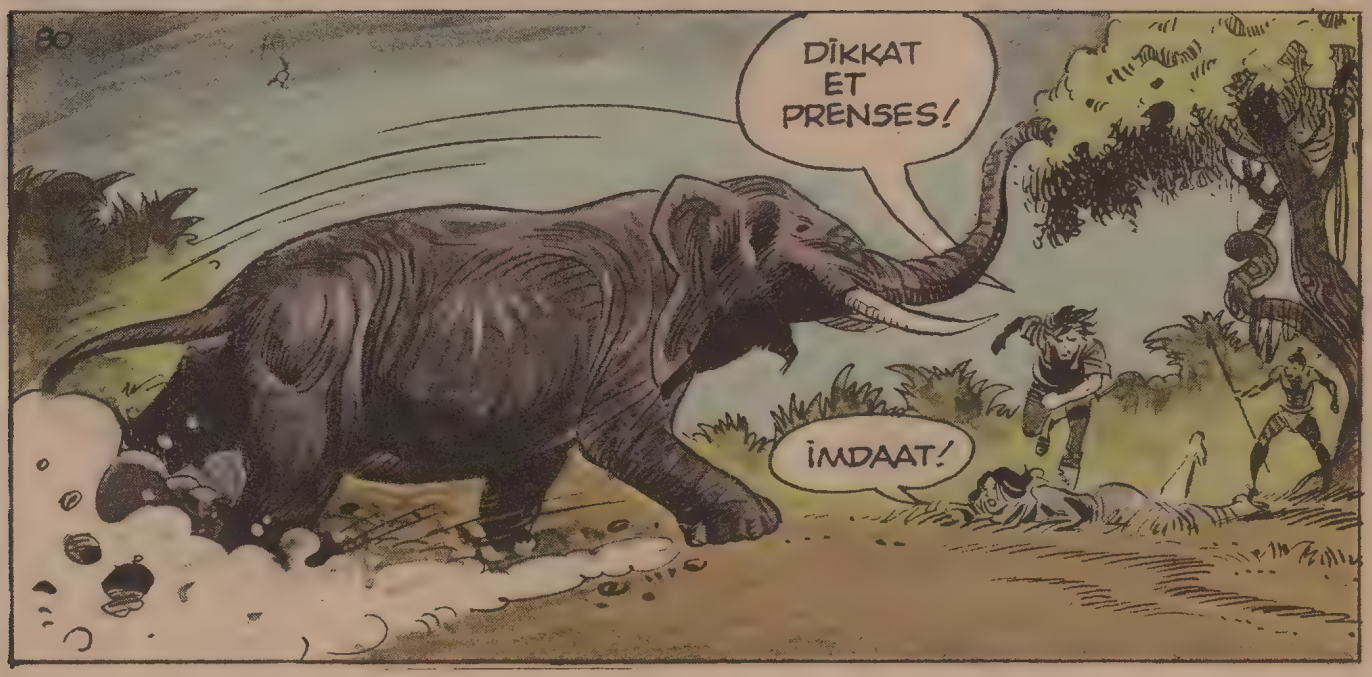

Şeyh Mürşit kendini kurtarmıştı ama onun hemen arkasında Kızıl Prenses vardı:

—Dikkat et Prenses! diye bağırdı ama genç kadın gafil avlanmıştı.

Dönüp kaçmak isterken kuru otların üzerinde ayağı kayınca filin önüne yüzü koyun düştü.

—Ahh!..İmdat! diye acı acı haykırdı ama kurtulması imkansız gibi görünüyordu..

Yaralı fil, müthiş bir şekilde bağırarak hızla geliyor, bastığı yer depreme uğramış gibi sarsılıyordu.

Kara Murat ok gibi atılıp genç kadını belinden kavrayarak yerde yuvarlandı.

Bunu tam zamanında yapmıştı.

Filin dev ayağı onların bir karış yanına basarak geçip gitti.

Hayvan hızını aldıktan sonra durdu, tüyler ürpertici sesler çıkararak dönüp yeniden onların üzerine doğru koşmaya başladı.

Prenses korku içinde bağırdı:

—Eyvah! Yine geliyor!..

—Bu defa kurtulamayacağız!..

—Ne duruyorsunuz ateş edin!..

Tüfekler boşaldığı için, Mehdi ile Şeyh Mürşit telaşla onları doldurmaya çalışıyorlardı.

Ama o devrin tek atış yapabilen çakmaklı tüfeklerini doldurmak bir mesele idi.

On ton ağırlığındaki fil, Kızıl Prenses'le Kara Murat'ı pestil gibi ezecekti.

Koca hayvan Azrail gibi geliyordu.

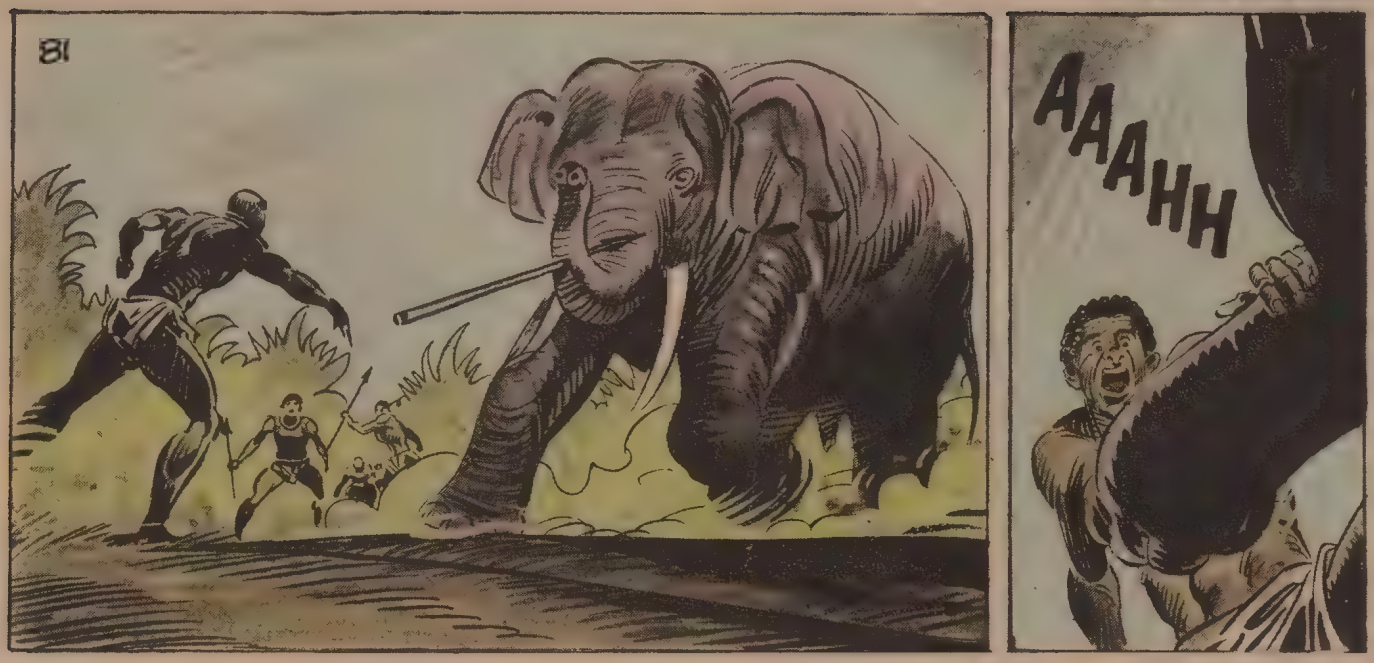

Her şey üç saniye içinde oldu bitti.

Fakat o korkunç olayı seyredenlerin düşündüğü gibi değil..

Hanımının ölmek üzere olduğunu gören cesur bir Arap genci hızla ortaya atıldı ve mızrağını filin yüzüne fırlattı.

Ustaca fırlatılan mızrak havada vınlayarak uçtu ve dev filin hortumuna saplandı.

Hayvan acısından bağırarak döndü ve zavallı Arap genci yere çalıp koca ayağını vücudunun ortasına bastı.

Fedakar gencin tüyler ürpertici feryadı duyanların kanını dondurdu sanki..

—Aaaah!..

Yaralı fil, öfkesini alamamış olacak ki, hortumunu ezilen gövdeye sarıp onu ikiye ayırdı.

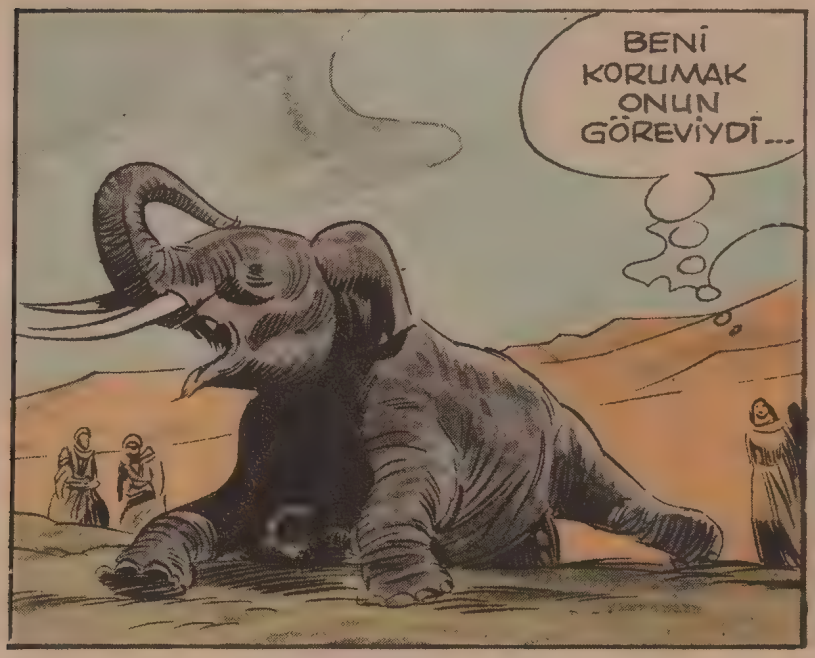

Bu zaman süresi içinde Şeyh Mürşit ve Mehdi tüfeklerini doldurmuşlardı.

Dehşetten sersemlemiş bir durumda ileri atılıp arka arkaya ateş ettiler.

Filin iri gövdesi cansız bir şekilde yiğit Arap gencinin parçaları üzerine devrildi.

Kızıl Prenses ayağa kalkıp ellerini, kendisi için hayatını feda eden kahramanın üzerinde ovuştururken soğuk bir sesle:

—Beni korumak onun göreviydi!.. dedi.

Zenci Lumba ayakta dimdik durmuş koca fili ve Arap fedainin vücudundan kalan kanlı parçaları seyrediyordu:

—Eh ne yapalım, dedi. Öldü, fakat erkekçesine!..

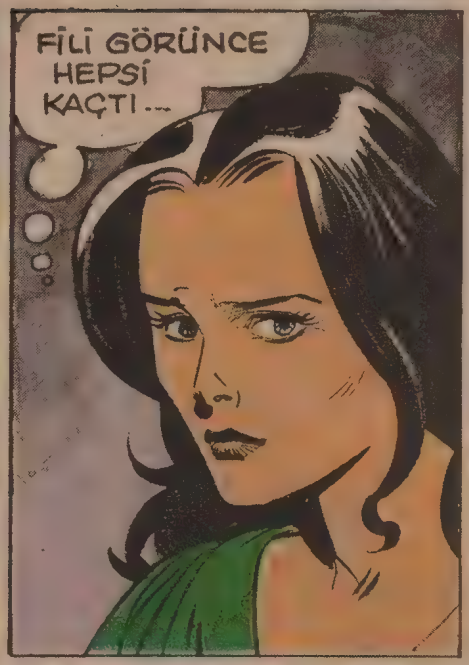

Ağaçların arasında kurulan kampta herkes korkudan ürpererek bekliyordu.

Kızıl Prenses, çadırında öfkeli adımlarla dolaşıyor, ikide bir, görünmez bir düşmanı öldürmeyi azmetmiş gibi belindeki altın kabzalı küçük hançere el atıyordu.

Onu kimse bu kadar öfkeli görmemişti. Prensesi kızdıran, o gün atlattığı ölüm tehlikesiydi. Kendisini bir filden koruyamadıktan sonra bu kadar adamı niye besliyordu?

Fedakar bir genç çıkıp hayatını vermese şimdi kendisi çoktan ölmüş olacaktı?

Fili görünce bütün muhafızlar nasıl kaçışmıştı?

Onlara ders vermek için birini cezalandır-

ması gerekiyordu.

Vücudu kuduran bir öfkeyle sarsılan Prenses, o dehşet anını bir daha düşündü, korkunç sahne gözlerinin önünde canlandı:

—Evet, evet...İlk kaçan Mehdi idi..Ah rezil herif!..Canını kurtarmak için kendisini nasıl da hendeğe attı? Ben de ona Kara Murat'ı izleyip gerekirse öldürme görevi vermiştim. Bu korkaklığıyla onu nasıl öldürür?

Kızıl Prenses çadırın içinde sinirli sinirli dolaşmaya devam ederek kısık dudakları arasından mırıldandı:

—Beni filin önünde yalnız bırakan bu adama artık güvenemem. Dur hele!..Ona öyle bir ceza vereyim ki, herkese ibret olsun!...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

17 HAZİRAN 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 595 ✻ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

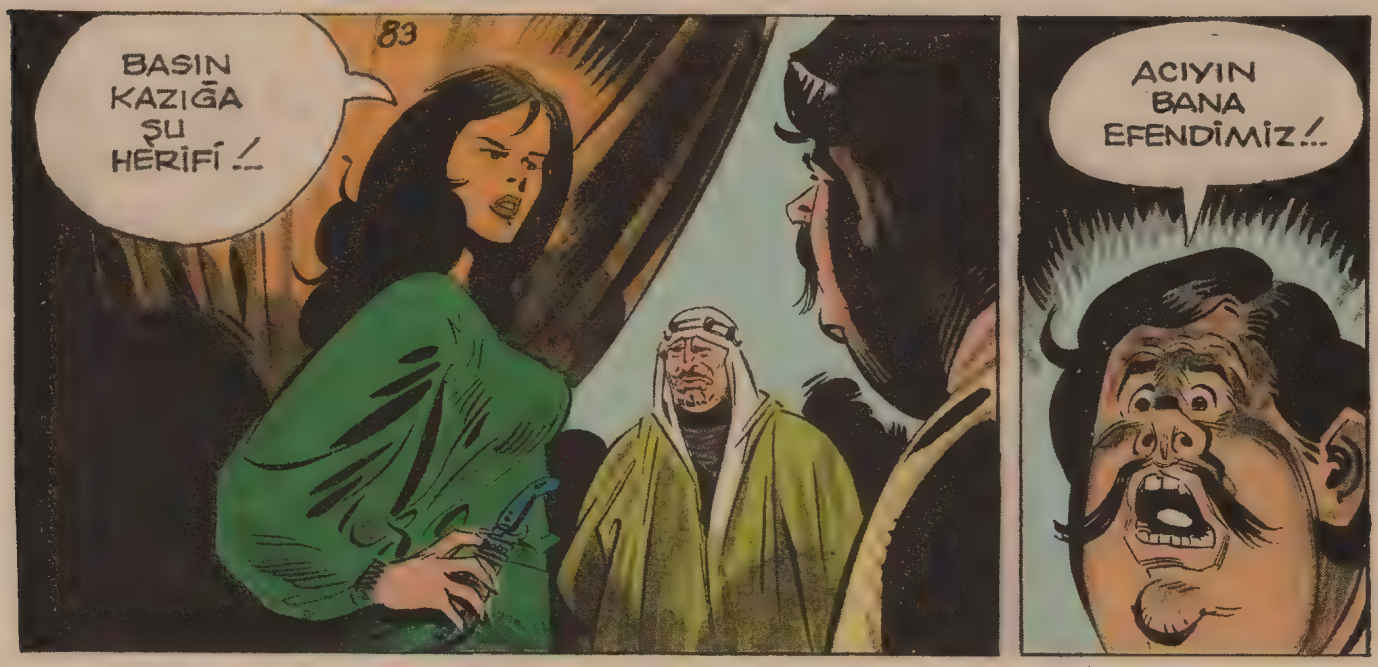

Kızıl Prenses elini çırptı, kapıda beliren Şeyh Mürşit'e, Mehdi'yi çağırmasını emretti.

Birkaç dakika sonra Mehdi, iri göbeğini hoplatarak çadıra girdi.

Kızıl Prenses, karşısında duran şişman adama çılgın bir bakış fırlattı.

Bu bakışlardaki ölüm kararını anlayan Mehdi titredi...

Prenses, Şeyh Mürşit'e dönerek hırçın bir sesle emretti:

—Basın kazığa şu herifi!

Mehdi'nin yüzünde yalvaran bir ifade belirdi. inleyerek:

—Ah!.. Acıyın bana efendimiz, dedi. Bunca yıldır her emrinizi yaptım. Suçum ne?

Kızıl Prenses öfke ışıltıları dolaşan gözlerini ona dikerek gürledi:

—Suçun büyük.. Görevini yapamayanların yaşamaya hakkı yoktur. Adamlarım gerektiği an benim için ölmeli... Bunu herkesin öğrenmesi gerek...

Genç kadın, Mürşit'e dönerek tekrar emretti:

—Bas kazığa şu köpeği!..

Seyh Mürsit'in cağırdığı iki muhafız iceri girerek Mehdi'yi kıskıvrak yakaladı.

Şişman adamın yüzü allak bullak olmuştu... İniliyor, hıçkırıyor, yalvarıyordu.

Ama Prenses onu dinlemedi bile.

Adamı dışarıda hazırladıkları yağlı kazığa oturtmak için sürüklediler.

Ucu sivri, gövdesi budaklı kazığın, dehşet verici, tüyler ürpertici bir görünüşü vardı.

Birkaç saat öncesine kadar Kızıl Prenses'in en gözde adamlarından biri olan Mehdi şimdi ölüme gidiyordu...

Adamı önce soyacaklar, sonra yağlı kazığa oturtacaklardı...

Herkes bir köşeye sinmişti... Kimse Kızıl Prenses'e görünmek istemiyordu... Kazığa geçirilen bir insanın saatlerce ıstırap çekerek nasıl öldüğünü hepsi çok iyi biliyordu.

Şişman Mehdi'yi kazığa doğru sürükleyen cellatların yüzünde soğuk, katı, acımasız bir ifade vardı.

Ansızın, onları ürperten bir ses duyuldu:

—Durun! Bırakın zavallıyı!..

Ortalıkta buz gibi bir rüzgâr esti sanki...

Herkes dondu kaldı...

Meydan okuyan bu haykırış, hangi küstah ağızdan çıkmıştı?

Prenses'in emirlerine karşı çıkmaya kim cüret edebiliyordu?

Kızıl Prenses kaşlarını çatarak, öldürücü bakışlarını çevresinde dolaştırdı:

—Kim bu terbiyesiz?

Ortalıkta tüyler ürpertici bir sessizlik vardı ama genç kadının sorusu cevapsız kalmadı:

—Benim Prenses!..Bu insanlık dışı işkenceyi durdurmazsan ben durdurmak zorunda kalacağım!..

Çevrede bir hayret rüzgarı esti.

Arap fedailer,iki adım öne çıkan Kara Murat'a "Deli" diye baktılar.

İnanılmaz bir olaydı bu...

Öfkeli gününde olan Prenses'e kafa tutan bu adam mutlaka çılgının biriydi...

Kara Murat, gözlerinden öfke kıvılcımları saçan kadını daha da çıldırtan bir tavırla:

—Kan dökmekten çok hoşlanıyorsun Prenses dedi. Ancak şimdi bunun hiç sırası değil. Tehlikelerle dolu olan bu esrarengiz kıtada her adama ihtiyacımız var.

Kızıl Prenses'in bütün vücudu titriyordu. Kızgın bir sesle haykırırken pembe dudaklarının arasından inci gibi dişleri göründü:

—Bana akıl mı öğretiyorsun?

—Hayır... Sadece bir hata yapmanı önlemeye çalışıyorum...

Şeyh Mürşit, hanımının gözüne girmenin tam sırası olduğunu düşünerek:

—İzin verin Prensesim şu küstahın dilini keseyim, dedi.

Komutanlarının sözlerini duyan Arap fedailer de haykırdı:

—Evet, evet... Terbiyesizlik bu!.. Ya diz çöküp sultanımızdan özür dilesin, ya da dilini keselim...

Kara Murat, sızlanan insan sürüsüne sabırsızlanan insan üzerine bakarak acı acı gülümsedi:

—Bana bak Prenses... Afrika'nın göbeğinde yola yalnız devam etmek istemiyorsan hırlayan köpeklerini sustur. Yoksa elimden bir kaza çıkacak...

Adamlar öfkeli çığlıklar attılar:

—Neee?

—Bize köpek diyor...

—Hakaret etti gebertelim onu...

—Derisini yüzelim...

Kızıl Prenses'in yüzü sararmıştı. Elini hafifçe kaldırarak adamlarını susturdu. Kara Murat'a dikilen bakışları tehdit doluydu:

—Sen bu işe karışma Cafer... Seni öldürtmek istemiyorum. Ama gerekirse hazineyi sensiz de bulurum...

Konuşmayı dikkatle dinleyen Zenci Lumba:

—"Garip şey!" dedi. "Midilli'de tanıdığım vakit bu gencin adı Kara Murat'tı. Halbuki burada herkes ona Cafer diyor... Neden adını değiştirdi acaba?"

Kara Murat, Kızıl Prenses'e korkusuzca bakıyordu.O böyle kuru gürültülere kolay kolay pabuç bırakacak adamlardan değildi. Sert bir sesle devam etti:

—Mehdi'yi hizmetime sen verdin Prenses...O benim uşağımdır...İznim olmadan kimse ona dokunamaz...

Şeyh Mürşit hanımının önünde eğilerek tekrarladı:

—Ne olur izin verin Prensesim, şu serseriden biraz kan alayım!

—Onu yenebilir misin?

—Bundan kolay ne var? Yoksa benim gücümden şüphe mi ediyorsunuz?

Kızıl Prenses kısa bir an düşündü:

İçinden Kara Murat'a hak verdi. Tehlikeler le dolu bu kıtada gereksiz yere adam kaybetmek gerçekten büyük bir hata olurdu.

Ama ok yaydan çıkmıştı bir kere.

Kara Murat herkesin içinde meydan okuyarak kendisini çok zor duruma düşürmüştü.

Bununla beraber Prenses, gerektiği zaman durmasını bilirdi. Kara Murat'a dönerek:

—Pekala Cafer, dedi. Şeyh Mürşit'le dövüşeceksin. Eğer onun karşısında beş dakika ayakta kalabilirsen, seni de Mehdi'yi de affedeceğim.

Şeyh Mürşit kaba kaba güldü:
—Beş dakika çok uzun zaman Prensesim. Ben bu serseriyi iki dakikada tepelerim...

Kara Murat kılıcını çekti:
—Bir dene bakalım!..

Yaman bir kavgacı olan Şeyh Mürşit de palasını çekerek hiç beklemeden saldırdı:
—Al sana rezil herif!..

Kılıçlar havada çarpıştı...
Kısa ve sert bir mücadele oldu.

Şeyh Mürşit birden dehşet içinde kaldı...

Kılıcı ansızın elinden fırlayarak on metre öteye uçmuştu.

Adamın allak bullak olan yüzünde derin bir şaşkınlık ifadesi belirdi:

—"Kılıcım gitti! Rezil oldum" diye umutsuzca düşündü.

Hayatında ilk kez kılıcını elinden düşürüyordu.

Bu, Şeyh Mürşit gibi tüm Arabistan'a nam salmış bir silahşör için utanç verici bir olaydı.

Kalbi kinle kavrularak kılıcının peşinden koştu. Alıp geri döndüğü vakit, karşısında gülümseyerek kendisine bakan Kara Murat'ı buldu.

Delikanlı, Şeyh Mürşit'e:

—Kılıcın yine uçacak ahbap, dedi. Çünkü çok acemice tutuyorsun... İşte böyle... Hoooop. Kılıç yine gitti!..

Gerçekten Kara Murat daha sözünü bitirmeden Şeyh Mürşit'in kılıcı, gizli bir güçle elinden çekilip alınıyormuş gibi havalandı ve çadırın kapısına kadar uçup, oradaki bir kütüğe saplandı.

Şeyh Mürşit'in boğazından umutsuz bir hıçkırık koptu.

Öfkeden kudurarak koşup, kılıcı saplandığı yerden aldı:

—Seni geberteceğim alçak! diye haykırarak delikanlının üzerine şiddetle saldırdı ama boşuna...

Kara Murat onun hamlesini kolayca çelerek:

—İstersen bu dövüşü bırakalım, dedi. Yok-

sa seni öldürmek zorunda kalacağım. Oysa burada, sen dahil, her adama ihtiyacımız var...

Şeyh Mürşit, bütün cesaretine rağmen elin de olmadan titredi.Bu genç, Tanrı'nın kendisini cezalandırmak için yolladığı bir belaydı sanki...

Korku içinde geri geri çekilirken:

—"Dövüşü yarıda bırakmak, ölmekten daha iyidir" diye düşündü. Çünkü ölüler intikam alamaz. Oysa şimdi kavgayı yarıda bırakarak ileride intikamımı alabilirim!"

Kızıl Prenses, yüzündeki perişan ifadeyi belli etmemeye çalışarak çevresine bakıyordu. İçinden:

—"Her şey tahmin ettiğim gibi oldu... Şeyh Mürşit'in bu adamı yenemeyeceğini biliyordum."

...Onu sadece Zenci Lumba yenebilir.Zamanı gelince bu da olacak'' diye söylendi.

Sonra elini kaldırarak yüksek sesle:

—Kavga bitti, dedi. Sözümde duruyor, Cafer'i de, Mehdi'yi de affediyorum! Artık yola devam edebiliriz.

Sonra sert adımlarla yürüyüp çadırına girdi Sakin görünüyordu ama aslında yenilmiş olmanın acısını da yüreğinde içinde duyuyordu. Kalbine bir hançer saplanmış gibiydi...

Kara Murat, onun arkasından uzun uzun bakarak şöyle düşündü:

''Görünüşe aldanmamalı... Bu kadının bana olan kini herhalde kolay kolay sönmeyecek.''

Bu sırada Mehdi delikanlının yanına yak-

laştı, minnet dolu bir sesle:

—Sen olmasaydın ben şimdi çoktan ölmüş olacaktım beyzadem, dedi.Bu canı sana borçluyum...

Kara Murat gülümsedi:

—Boş ver, unut bunu... Bir gün ödersin.

Zenci Lumba, gelip iri siyah elini Kara Murat'ın omuzuna koyarak:

—Daha önce de söylemiştim, dedi. Bu kafilede iki erkek var. Sen ve ben!..

★ ★ ★

Öldürülen filin dişlerini kesip kampa getirmek ve işaretlenen bir ağacın altındaki kuma gömmek yarım gün sürdü.Bu şahane fildişlerini dönüşte alacaklardı. İki dişin ağırlığı en az yüz elli kilovdu.

Kara Murat Zenci Lumba ile beraber kampın yakınındaki tepeciğe çıkıp ileride göz alabildiğine uzanan çölü seyretti.

Hava pırıl pırıldı. Uzaklarda çok uzaklarda Kesla dağlarının hatları açık mavi bir çizgi halinde belli oluyordu.

Zenci Lumba:

—İşte, dedi. Şu karşıdaki dağlar, hazinenin duvarlarıdır. Ama oraya ulaşmak çok zor.

Kara Murat:

—Her duvar aşılır! diye mırıldandı.

Lumba:

—Siz beyaz adamlar, paraya, altına ve mücevherlere neden tapıyorsunuz anlamıyorum! diye söylendi.

Sonra iri, siyah gözlerini Kara Murat'a dikerek devam etti:

—Çöl hem uzun, hem de susuzdur. Akla gelmedik tehlikeleri ve karşımıza çıkacak ölüm tuzaklarını aşmamız gerek...

—İnsanın aşamayacağı çöl, tırmanamayacağı dağ yoktur Lumba... Oraya ulaşacağız... Hiç bir zorluk bizi yıldırmamalı...

Zenci Lumba iri yumruğunu çıplak göğsüne vurarak gururla cevap verdi:

—Ben hiç bir şeyden yılmam efendim. Yolda düşüp ölmediğim takdirde sizinle beraber çölü geçip dağları aşacağım... Sen akıllı birbeyaz adamsın... Söyle bana, hayat nedir? Nereden geldik, nereye gidiyoruz? Bu sırrı biliyor musun?

Lumba bir an sustu, bekledi, Kara Murat'ın cevap vermediğini görünce devam etti:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

26 HAZİRAN 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 596 * FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

—Söyleyemezsin, çünkü bilmiyorsun. Dinle, ben sana söyleyeyim. Biz insanlar, karanlıktan geldik, karanlığa döneceğiz. Tıpkı fırtına ile sürüklenen bir kuş gibi geceleyin boşluktan dışarıya uçtuk, bir süre kanatlarımız ateşin ışığında göründü, yine boşluğa dönünce her şey bitecek. Hayat bir hiçtir efendim..

Kara Murat:

—Sen tuhaf bir adamsın Lumba, dedi. Şimdi bırak hayat hakkındaki görüşlerini.. Söyle şu dağlar hakkında ne biliyorsun?

—Az, çok az şey biliyorum efendim.. O dağların gerisinde büyücülerin, güzel ağaçların, büyük nehirlerin olduğunu duymuştum. Ölmezsek bunları göreceğiz...

Kara Murat, zencinin yüzüne şüpheyle baktı. Bu adamın çok şeyler bildiğini ama söylemek istemediğini anlamıştı.

Lumba, Kara Murat'ın bakışlarındaki anlamı sezmiş olacak ki, sakin fakat kendinden emin bir sesle:

—Benden çekinmenize gerek yok efendim, dedi Size tuzak hazırlamıyorum. Eğer dağları aşarsak, o zaman bildiklerimi anlatacağım. Fakat o dağlarda şeytan nöbet tutuyor, ölüm sizi bekliyor...

—Demek o kadar tehlikeli?..

—Evet... Hazineleri bulmak için o dağlara giden hiç kimse bir daha geri dönmedi.. Aklınız varsa yol yakınken ülkenize dönün...

Zenci Lumba başka bir şey söylemeden Kara Murat'ı selamladı ve hızlı adımlarla kampa doğru yürüdü...

Onun arkasından bakan Kara Murat:

—Garip bir adam... Bir şeyler biliyor ama söylemiyor, diye mırıldandı...

Kafile, o akşam ay doğuncaya kadar yatıp dinlendi.

Güneşin kavurduğu çölde gündüz yol almak olanaksızdı...

Nihayet ay saat sekize doğru tüm görkemiyle doğarak, kum denizine benzeyen çölü ışığa boğdu.

Kızıl Prenses adamlarına hazırlanmalarını emrettikten sonra şöyle konuştu:

—Şu anda, dünyada insanların yapabilecekleri yolculukların en tehlikelisine çıkmak üzereyiz. Bunda başarılı olacağımız şüphelidir. Sizler benim için ölmeye yemin etmiş kişiler-

siniz. Bu yeminini bozanı, korkup kaçmaya kalkışanı ben öldürürüm.

Zenci Lumba ellerini açarak mırıldandı:

—Hayatımızın kaçınılmaz üç halini çok önceden belirlemiş olan Tanrıya dua edelim. Bu üç hal, doğum, şans ve ölümdür.. Yolculuğun sonunda şans mı ölüm mü var, o biliyor?

Kara Murat Kızıl Prenses'e:

—Vakit kaybediyoruz, dedi. Bir an önce yürüyüşe başlayalım...

Kafile Prenses'in emriyle hareket etti. Onlara kılavuzluk edecek hiçbir şey yoktu

Yalnız ileride, gölge gibi beliren dağlara ve en az iki yüz yıllık olan haritaya güveniyorlardı.

Bu haritada, hareket noktasından yüz kilometre ileride, çölün ortasına düşen bir su birikintisi gösteriliyordu.

O su birikintisini bulamazlarsa sonları susuzluktan kıvranarak feci şekilde ölmek olacaktı.

Kara Murat, yer yer çalılarla kaplı bu koca kum deryasında suyu bulmalarının zayıf bir ihtimal olduğunu düşünerek mırıldandı:

—Haritada suyun yeri doğru olsa bile iki yüz yıldan beri güneşten kurumuş, ya da rüzgarla savrulan kumlarla dolmuş olabilir! Gerçekten büyük bir kumar oynuyoruz.. Ölüm kumarı!.

Yanlarına bol su almışlardı ama bu yetmezdi. Yolda bir su kaynağı bulmak zorundaydılar...

Kafile karanlıkta kumlar üzerinde gölge

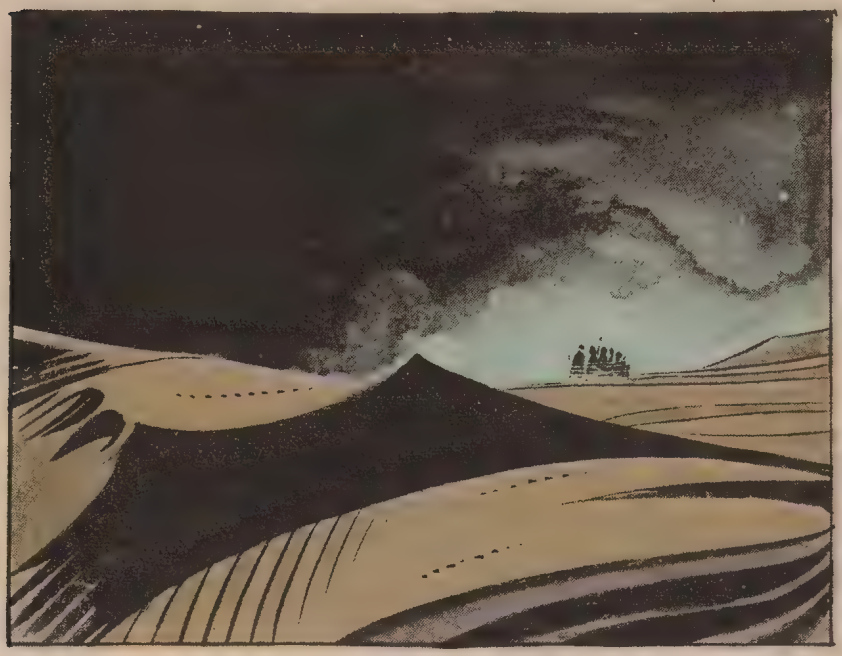

gibi sessizce ilerlemeye başladı...

Kumda yetişen ve "Karoo" adı verilen çalılar ayaklarına takılıyor, kum taneleri ayak kabılarından içeri girerek onları rahatsız ediyordu...

Her birkaç kilometrede bir durup potinlerine ve çizmelerine dolan kumları boşaltıyorlardı...

Gecenin havası ağır ve sıkıntılı olmasına rağmen serindi. Bu yüzden kolay ve hızlı ilerliyorlardı.

Çöl ayın mavi ışıkları altında çok sakin ve ıssız görünüyordu.

Bu sırada meydana gelen bir olay kafileyi önce korkuttu sonra güldürdü.

Mehdi en önde gidiyordu. Diğerleri de tek sıra halinde onun arkasından ilerlerken ansızın korkunç bir çığlık duydular.

Mehdi ortadan kayboldu.

Aradan birkaç saniye geçmeden boğuk sesler, gürültüler ve toz duman ortalığı kapladı.

Ayın donuk ışıkları altında önlerinde birtakım gölgelerin kaçıştığını gördüler.

Arap fedailerden bir kısmı:

—Kafileyi çöl cinleri bastı! diye bağırarak silahlarına sarıldı.

Kara Murat'la Kızıl Prenses dikkatli bakınca, sesin geldiği tarafta Mehdi'nin bir yaban eşeğinin sırtında çığlık çığlığa hızla uzaklaştığını gördüler.

Çok geçmeden şişman adam kollarını açarak kendini yere bıraktı, düşerken çıkardığı gümbürtüyü hepsi duydu.

Zenci Lumba onun, kafilenin yolu üzerinde uyuyan bir sürü yaban eşeğinden birine bastığını, hayvanın korkuyla sıçrayıp, Mehdi

sırtında olduğu halde koşmaya başladığını anlatınca herkes kahkahayı bastı...

Mehdi bir hayli korkmuş ve sarsılmıştı ama hiç bir yerine bir şey olmamıştı. Titreyen sesiyle:

—Bendeki şu kör talihe bakın! diye söyleniyor, koynuna giren kumları temizlemeye çalışıyordu.

Saat ikiye doğru ufak bir mola verip biraz su içtiler...

Yarım saatlik bir dinlenmeden sonra yolculuk yeniden başladı...

Yürüdüler... Yürüdüler...

Nihayet ufuk, bir genç kızın yanağı gibi kızarmaya başladı. Beliren soluk ışıklar altın rengini aldı ve çölde şafak söktü...

Yıldızlar yavaş yavaş donuklaştı, ayın rengi soldu ve bir süre sonra hepsi kayboldu.

Güneşin, mızrak gibi uzanan ışıkları, bu sınırsız vahşet diyarını kapladığı vakit onlar hâlâ yürüyorlardı...

Güneş iyice yükselince yürümek imkansız hale geldi.

Kara Murat:

—Şu ilerideki kaya parçasının gölgesine sığınalım! dedi.

Kara Murat'ın gösterdiği kaya, kumlar üzerinde ada gibi yükselmiş ve saçak gibi ileriye doğru uzanmıştı. Altındaki kumlar güneş görmediği için serin ve huzur vericiydi.

Hepsi bu gölgeye sığındılar.

Çölde su çok değerli olduğu için yorulan adamlara pek az su dağıtıldı.

Zenci Lumba:

—Şimdi uyuyup dinlenelim, dedi. Güneş batıp ay çıkınca tekrar yürümeye başlarız.

Göz alabildiğine uzanan çöl o kadar ıssızdı ki, ara sıra rastlanan devekuşlarından başka bu koca çölde hiçbir canlı yaratık yoktu.

Zenci Lumba:

—Buranın kuraklığı hayvanların bile yaşamasına engel oluyor! dedi.

Kızıl Prenses yelpazesiyle yüzünü serinleterek:

—Bir şey hariç, diye söylendi. Nasıl oluyor bilmiyorum ama burada kara sinek pek bol.

Gerçekten kara sinekler teker teker değil, küme halinde uçuyorlardı.

Soyları milyonlarca yıldan beri artarak gelen bu hayvanlar, dünya üzerindeki son insan da can çekişirken, eğer mevsim yazsa, yine geli lip vızıldayarak burnunun tepesine konmak için fırsat arayacaklardı.

Ay her zamanki gibi bütün güzelliğiyle çöl üzerinde yükselince kafile yola koyuldu.

Saat iki sıralarında kısa bir süre mola vererek sabaha kadar yürüdüler...

Güneş yükselip çevreyi fırın gibi kavurmaya başlayınca hepsi yorgun bir halde kumların üzerine serildi...

Bu defa sığınacak bir gölge bulamamışlardı.

Nöbetçi bile bırakmadan kısa bir süre uyudular.

Bu uçsuz bucaksız çölde korkacak hiç bir şey yoktu...

Onların düşmanları sadece sıcak, susuzluk ve kara sineklerdi...

Gölge bulamadıkları için bir saat sonra, tıpkı ızgara üzerindeki bifteğin yakıcı sıcaklığını hissederek uyandılar.

Mehdi acıklı bir sesle:

—Tanrım! Bu ne? Yanıyorum! diye inledi.

Şeyh Mürşit:

—Güneş bütün kanımı kuruttu! diye söylendi.

Kızıl Prenses doğrulmuş ve kumların üzerine oturarak solumaya başlamıştı.

—Öfff! diyerek başının üzerinde vızıldaya vızıldaya dönen sinekleri kovaladı.

Sıcak bu hayvanları hiç etkilemiyordu.

Kara Murat ilk defa:

—Ne kadar boğucu bir hava! diye mırıldandı.

Çöl gerçekten çok sıcaktı.

Çevrelerinde gölgeye benzer hiç bir şey yoktu...

Nereye baksalar, çölün kumları üzerinde, sıcak bir sobanın üzerinde oynaşan kızgın hava gibi, göz alıcı bir parlaklıkla titreşen havadan başka bir şey göremiyorlardı...

Kızıl Prenses:

—Ne yapacağız? Buna daha fazla dayanamayız! dedi.

Birbirlerine umutsuzca baktılar.

Kara Murat genç kadının sorusuna şu cevabı verdi

—Geniş birkaç çukur kazıp içine girelim, üzerimizi de çalılarla kapatalım!

—Bu, sıcağı önler mi?

—Sanmıyorum. Ama hiç değilse biraz hafifletir ve güneş batıncaya kadar yaşamamızı sağlar...

Prenses'in bu fikre aklı pek yatmadı ama ne de olsa bir umuttu...

Yanlarında taşıdıkları küçük küreklerle bir saat çalışıp, geniş ve derin çukurlar açtılar.

Çölde çok bol olan çalılardan toplayıp çukurların yanına yığdıktan sonra gruplara ayrılıp içeri girerek çalıları üzerlerine çektiler...

Geniş birer mezar gibi olan çukurların içi kısa sürede ısınıp fırına döndü ama yine de dışarıdan çok daha iyiydi.

Hiç değilse yaşayabiliyorlardı...

O gün bir işkence halinde geçti. Soluyarak bekliyor, azalmakta olan sularıyla dudaklarını ıslatıyorlardı.

Dayanma güçlerini kaybetseler bütün suyu bir iki saat içinde bitirebilirlerdi.

Fakat suları bitince, sefil bir halde öleceklerini çok iyi biliyorlardı.

Kızıl Prenses, alnından sızan terleri eliyle silerek:

—Bu berbat gün bitmeyecek mi? diye söylendi.

Ölümle bile alay etmesini bilen Kara Murat içinde bulundukları zor şartlara rağmen gülümsedi:

—Her şeyin bir sonu vardır Prenses.. Yeter ki bu sonu görecek kadar yaşayabilelim... Artık yola çıksak iyi olur...

—Fakat henüz güneş batmadı...

—Batmadı ama, etkisini kaybetti... Yolda yürüyerek ölmek, burada bekleyerek yavaş yavaş ölmekten daha iyidir!

Bitmekte olan ve iyice ısınan sularından biraz daha içerek çukurlardan çıkıp sendeleye sendeleye yola koyuldular...

Şimdiye kadar çölde seksen kilometre kadar yol almışlardı. Ellerindeki haritaya göre yirmi kilometre kadar ötede büyük bir su birikintisi olması gerekiyordu.

Acaba harita doğru muydu?

Orayı bulabilecekler miydi?

Aradan geçen iki yüz yıl, haritanın gösterdiği yerleri değiştirmiş olamaz mıydı?

Akşama kadar geçen süre içinde ağır ağır ilerlediler...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

3 TEMMUZ 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 597 ✻ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

Hava gittikçe serinliyor ve çölde gece başlıyordu.

Karanlık iyice basınca, ayın doğmasını beklemek için durdular.

Hava serinlemişti ama, susuzluktan yanıyorlardı.

Ay doğduktan sonra o korkunç yürüyüş yeniden başladı.

Artık yürümüyor, sendeliyor ve ara sıra bitkinlikten kumların üzerine yıkılıyorlardı...

Her saat başı mola vermeye mecbur kaldılar...

İçlerinde sıcağa ve susuzluğa karşı en dayanıklı olan Zenci Lumba da artık zorlanmaya başlamış, konuşmak için bile pek az güçleri kalmıştı.

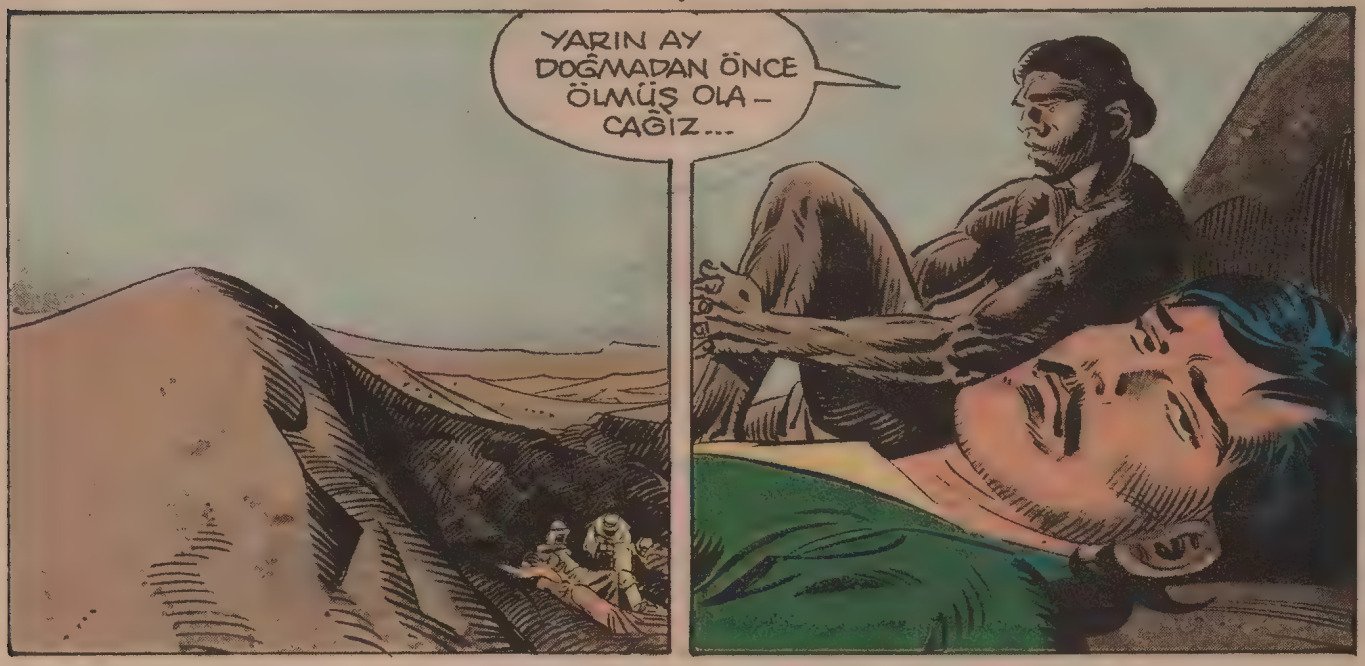

Sabaha karşı küçük bir tepenin eteğine geldiler.

Şafak sökmek üzereydi...

Güneş yükselip, çölü yine kavurmaya başlayınca bu tepenin gölgesinde korunabilirlerdi.

Uyumadan önce sularını son yudumlarına kadar içtiler...

Adam başına küçük bir bardak düşmüştü.

Oysa hepsi koca birer kovayı bitirebilirdi...

Kara Murat tam uyumak üzereyken, yanı başında yatan Zenci Lumba'nın,

—Eğer su bulamazsak, yarın ay doğmadan önce ölmüş olacağız! dediğini duydu.

Sıcağa rağmen bu sözler üzerine hafifçe titredi.

Kara Murat hayatında sayısız ölüm tehli-

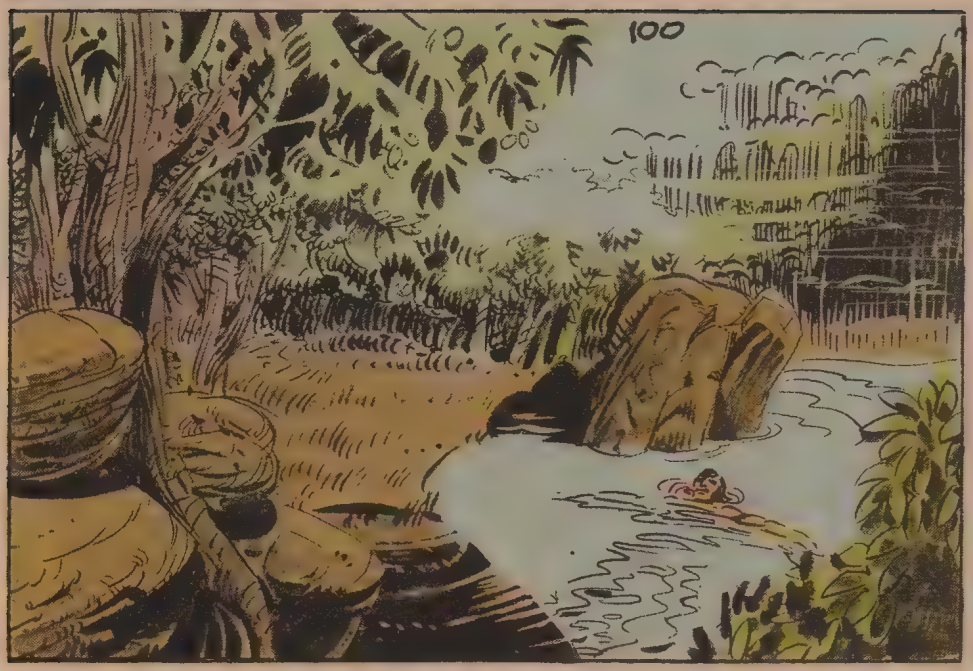

kesiyle karşılaşmıştı ama böylesine ilk defa rast lıyordu.

Fakat o kadar yorgundu ki, ölüm düşüncesi bile onun uykusunu kaçırmadı.

Kara Murat iki saat sonra uyandığı zaman yorgunluğunun biraz hafiflemiş olduğunu hissetti. Fakat susuzluğu işkence halini almıştı.

Rüyasında çevresi yeşillikler ve ağaçlarla kaplı bir ırmağın serin sularında yıkanıyordu. Uyanınca hayal kırıklığına uğradı. Güneş tüm dehşetiyle tepede parlıyor susuz ve sıcak çöl, göz alabildiğine uzanıyordu.

Lumba'nın dediği gibi su bulamazlarsa mahvolacaklardı. Bu hararetin altında hiç bir insan susuz yaşayamazdı.

Doğrulup oturarak çatlamış elleriyle kirli

yüzünü ovuşturdu. Ötekiler hâlâ bitkin bir halde uyuyorlardı.

Az sonra Lumba ve Kızıl Prensesdeuyandİ

Genç kadın şişesini baş aşağı edip ağzını yaladı ama boşuna.. Şişe kemik gibi kuruydu...

Bir damla bile suları kalmamıştı...

Lumba hüzünlü bir sesle,

—Eğer su bulamazsak ölürüz! dedi.

Kara Murat:

—Elimizdeki haritaya göre civarımızda su olacak,diye söylendi.

Kızıl Prenses yüzünü buruşturdu.

—O haritaya güvenmemizin faydası yok. Aslında ben hazinelere bile pek inanmıyorum.

—O halde neden bu ölüm yolculuğuna çıktık?

—Hayat bir kumardır. Ben de kumar oynamayı severim.

—Daha şimdiden birçok kayıp verdik.. Bu gidişle hepimiz öleceğiz...

Hepsi umutsuzluk içinde birbirine bakışırken Kara Murat hızla yerinden kalktı ve gözlerini yere dikerek ilerlemeye başladı.

Heyecanlanan Kızıl Prenses de hızla onu izledi...

—Ne var? Ne gördün?...

Kara Murat genç kadına cevap vermeden ilerledi. Çok geçmeden durdu ve hayretle bağırarak toprağı gösterdi.

—Bakın!.. İnanılır gibi değil!..

Kızıl Prenses soluk soluğa sordu.

—Ne var orada? Söylesene ne görüyorsun

—Bir ceylanın ayak izleri...

Kızıl Prenses yüzünü buruşturdu.

—Bize ne ceylandan?

Bu sırada Zenci Lumba da koşup yanlarına gelmişti.

—Bize ne olur mu? diye bağırdı. Ceylanlar sudan uzaklara ayrılmazlar. Yakınlarda mutlaka bir su var.

Kızıl Prenses'in yüzünü ani bir sevinç dalgası kapladı, susuzluktan çatlayan dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi.

—Haklısın...Bu benim aklıma gelmemişti Allah'a şükür, kurtulmamız için bir umut belirdi...

Bu ufak buluş, bütün kafileye yeniden can verdi...

Şeyh Mürşit karamsar bir ifadeyle:

—O kadar sevinmeyelim. Bu zayıf bir umut! dedi.

Zenci Lumba ona ters ters bakarak cevap verdi:

—Karanlık bir gecede tek bir yıldız bile hiç yoktan daha iyidir!

Şimdi hepsi umutla çevrelerine bakıyordu...

Su ne tarafta olabilirdi? Çöl her yana göz alabildiğine uzanıyor, yakıcı kumlardan başka hiç bir şey görünmüyordu.

Bulundukları tepeciğin öbür tarafına giderek heyecanla baktılar.Ama burası da aynı idi. Bir damla bile su bulmak imkânsızdı. Bir kaynağın, ya da su birikintisinin varlığını gösterir

hiç bir işaret yoktu.

Kızıl Prenses kızarak Lumba'ya bağırdı.

—Sersem! Burada su filan yok!...

Zenci burnunu havaya kaldırmış, çevreyi koklamaya devam ediyordu.

—Ben var demedim Prenses.. Ama emin olun şu anda suyun varlığını havada hissediyorum...

Kızıl Prenses her geçen an öfkeleniyor, susuzluk onun direnme gücünü bitiriyor ,sinirlerini zayıflatıyordu.

—Tabii bulutlarda da su var! İki ay sonra buralara da yağıp, kemiklerimizi ıslatır!..

Kara Murat düşünceli bir halde çevresini tarıyor, bir umut, bir hayat izi bulmaya çalışıyordu...

—Su, belki yanımızdaki şu tepenin üstündedir diye mırıldandı.

Şeyh Mürşit,

—Saçma! diye atıldı. Bir tepenin üstünde su bulunduğunu kim görmüş?

Lumba havayı koklamaya devam ederek,

—Belli olmaz! Haydi gidip bakalım, dedi

İkisi de umutsuz adımlarla kum tepesine tırmanmaya başladılar.

Kara Murat bu akşam güneş batarken kafiledeki herkesin ölmüş olacağını düşünüyor, "Tanrım! Ne feci son!" diye mırıldanıyordu.

Hayatı süresince yüzlerce tehlikeden sağ çıktıktan sonra Afrika çöllerinde bu kızgın güneşin altında can vermek onun için gerçekten çok hazin bir sondu....

Önde giden Lumba birden olduğu yerde sanki taş kesilmiş gibi durdu. Gözleri faltaşı gibi açılarak boğazından insan sesine benzemeyen müthiş bir çığlık fırladı. Zulu lisanı ile,

—Naniza manzie! diye haykırdı.

Kara Murat homurdandı.

—Ne diyorsun be adam.. Doğru dürüst konuşsana!

Zenci Lumba,

—İşte su! İşte su! diye bağırdı.

Kara Murat ona doğru koştu.

İnanılır gibi değildi.

Gerçekten bu kumdan tepeciğin ortasındaki çukurda büyükçe bir su birikintisi vardı.

Diğerleri de koşup yanlarına gelmişlerdi.

"Böyle acayip bir yerde nasıl su bulu-

nur?'' diye düşünmediler. Hatta çamur gibi rengine bile aldırış etmediler...

Bu, gerçekten su idi...

Bir anda yanına varıp, yüzükoyun yere uzanarak çamurlu suyu sanki cennetin içkisiymiş gibi çılgınca içmeye başladılar.

Bir yandan da sevinç kahkahaları atıyor.

—Tanrım, sana şükürler olsun! diye haykırıyorlardı.

Daha sonra elbiselerini çıkarıp kendilerini suyun içine attılar.

Kavrulmuş derileri adeta suyu emiyordu.

Biraz serinleyip sudan çıkınca, gölcüğün çevresindeki yıkıntıların meydana getirdiği gölgenin altına keyifle uzanıp, uyudular.

Ay yükselirken ölüm yolculuğu yeniden

başladı.

Testileri ve tulumları suyla adamakıllı doldurmuşlardı.

Zenci Lumba,

—Dağlara iki günlük mesafe kaldı,dedi.İdareli kullanırsak bu su bize yeter...

Ay ışığında sabaha kadar yürüdüler.

Güneş doğup, sabahın esrarengiz sisleri yükselince bir kum tepesinin arkasında güneşten barınacak bir yer bularak yerlere serildiler.

Otuz kilometre kadar ötede, Kesla dağlarının tepeleri iyice görünmeye başlamıştı.

Kızıl Prenses ihtirasla,

—İşte orada! dedi. Dünyanın en zengin hazinesi o dağlarda yatıyor.

Şeyh Mürşit:

—Yolu öğrendik, dönüşümüz pek zor olmayacak! dedi.

Zenci Lumba,

—Belki de hiç dönemeyeceksiniz! diye söylendi. Çünkü o dağlarda hazineleri şeytanlar cadılar koruyor. Kesla dağlarının korkunç büyücüleri istererse insanları karınca haline bile getirirler...

Şişman Mehdi hafif bir kahkaha kopardı.

—Atma Lumba! Atma, din kardeşiyiz!

Lumba'nın gözleri iri iri açılmış, alnında ter taneleri belirmişti.

—Bana inanmıyorsunuz ama, yemin ederim ki doğru söylüyorum. Hepinizi ölüm bekliyor orada. Beni dinlerseniz hemen memleketinize geri dönün...

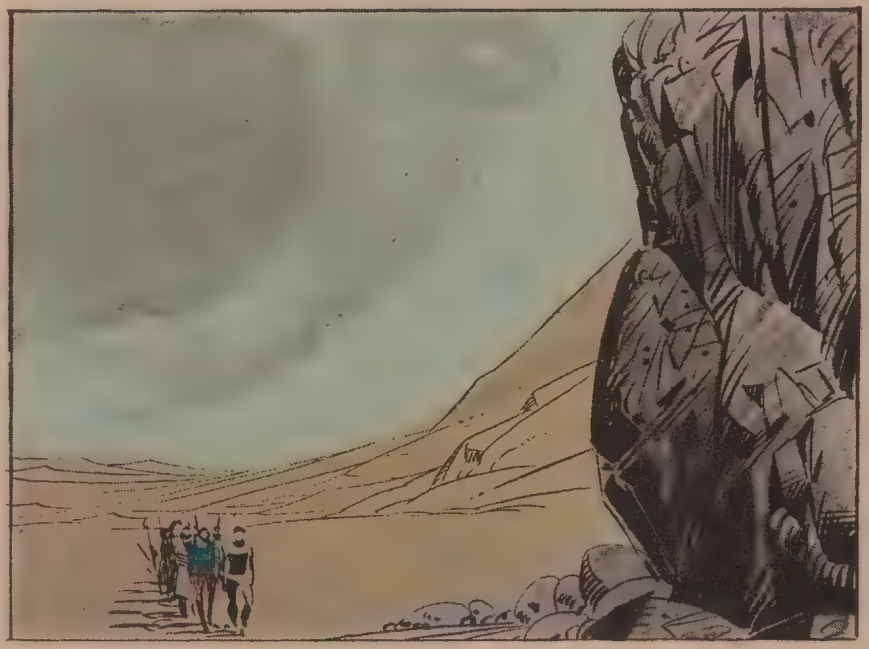

Kara Murat kaşlarını çatarak elini Lumba nın çıplak omuzuna koydu.

—Belki haklısın Lumba ama bu kadar yol geldikten sonra geri dönmek olmaz...

Kızıl Prenses, zalim bakışlarını onların üzerinde dolaştırarak içinden homurdandı

—"Aptallar! Hazineyi bulduktan sonra hepsini öldürteceğimi bilmiyorlar! Harun Reşit in hazineleri yalnız benim olacak. O zenginliği kimseyle paylaşmam!"

O akşama doğru tekrar ilerlemeye koyuldular.

Ertesi gün suları yine bitmiş ve susuzlukları gittikçe artmaya başlamıştı.

Kesla dağlarının yamaçlarına ulaşıncaya kadar sabretmekten başka çareleri yoktu.

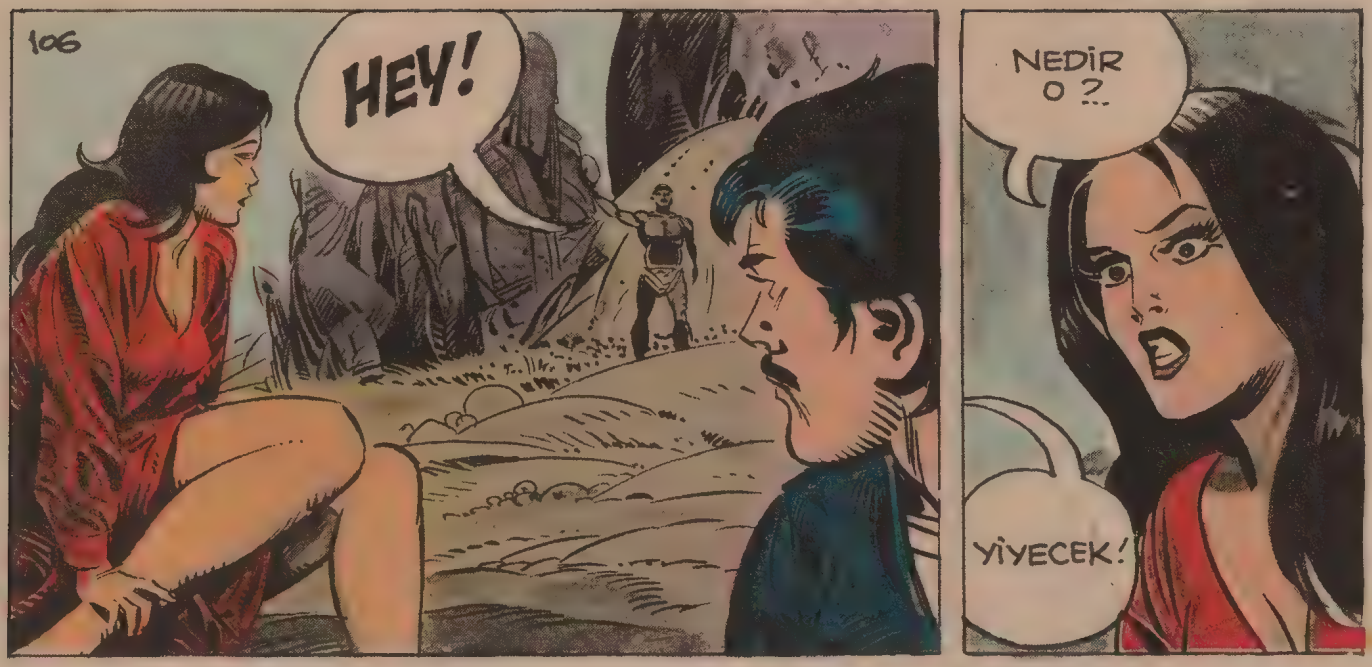

Yakıcı sıcağın altında susuzluğun verdiği ıstırapla yürüdüler.

Çöl bitmişti.

Kesla dağlarının yamacındaki ilk kayalığın dibine inleyerek çöktüler.

Kafile otururken Lumba durmadı, sendeleyerek ilerideki yeşilliklere doğru yürüdü. Bir kaç dakika sonra çılgın gibi bağırarak elinde yeşil bir şey kaldırıp salladığını hayretle gördüler.

Kafile belki su bulmuştur umuduyla yerinden fırlayıp, yorgun bacaklarının kendilerini taşıyabildiği hızla Lumba'nın yanına koştu.

Kızıl Prenses:

—Nedir o sersem Lumba? diye bağırdı.

Zenci sevinçle,

—Hem su, hem de yiyecek! diyerek yine o

yeşil şeyi salladı.

Sonunda zencinin elindekinin ne olduğunu anladılar.

Bu, bir kavundu.

Kafile yabani bir kavun tarlasının yanında bulunuyordu.

Sanki hazine bulmuş gibi,

—Kavun!.. Kavun! diye bağırdılar.

Çok geçmeden Şişman Mehdi'nin takma dişleri kavunlardan birinin üzerine saplandı.

Hepsi de bir oturuşta beşer kavun yediler

Yabani kavun pek makbul bir yiyecek değildi ama o anda dünyada bundan daha lezzetli bir şey olamazdı...

Gece ay çıktığı vakit, yanlarına taşıyabilecekleri kadar kavun alıp, hareket ettiler.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

10 TEMMUZ 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 598 * FİYATI 10 LİRA KDV DAHİLDİR

Dağa tırmandıkça hava yavaş yavaş soğuyordu.

Kızıl Prenses:

—Garip şey, dedi. Çölde sıcaktan kavruluyorduk, dağın tepelerinde ise kar var..

Sabaha doğru tepenin karlı kısmına on kilometre mesafeye kadar yaklaşmışlardı.

Yolları çok sarp yerlerden geçiyordu.

Tepelerin arasındaki düzüklerde bol bol yabani kavun tarlasına rastladılar. Artık susuzluk tehlikesini atlatmışlardı ama kavun besleyici olmadığından açlık midelerini kazımaya başlamıştı.

Şeyh Mürşit:

—Garip şey, dedi. Günlerdir, uçan kuşa bile rastlamadık.Bu dağda hiç bir hayvan yaşamaz mı?

Zenci Lumba:

—Yiyecek bir şeyler bulmazsak, ayaklarımız bizi daha fazla taşıyamayacak, diye söylendi.

Mehdi yüzünü buruşturdu:

—Açlıktan ölmek ne feci! Midem kazınıyor!..

Kara Murat sert bir sesle:

—Aptal aptal konuşmayın, dedi. Elbet yiyecek bir şey bulacağız.

Kızıl Prenses yüzünü buruşturdu:

—Açlık da susuzluk kadar kötü! Yiyecek bulmamız sart! Yoksa ölürüz...

Dağın yamaçlarını kaplayan sis yavaş yavaş dağılıyordu.

Zenci Lumba, sevinçle:

—Bakın, bakın!.. Bir ceylan sürüsü! di-

ye bağırdı...

Beş yüz metre kadar aşağıda yeşillikler arasından akan bir dere görünmüştü. Derenin çevresindeki düzlükte yirmi kadar iri ceylan çimenlerin üzerinde güneşleniyordu...

Eğer bunlardan birkaçını vurabilirlerse bol bol yiyeceğe kavuşmuş olacaklardı.

Fakat hayvanlar, tüfek menzilinin dışındaydılar...

Kara Murat:

—Rüzgarı arkamıza alıp mümkün olduğu kadar yaklaşacağız! dedi.

Yere yapışırcasına sürünerek ceylan sürüsüne yaklaştılar...

Kara Murat:

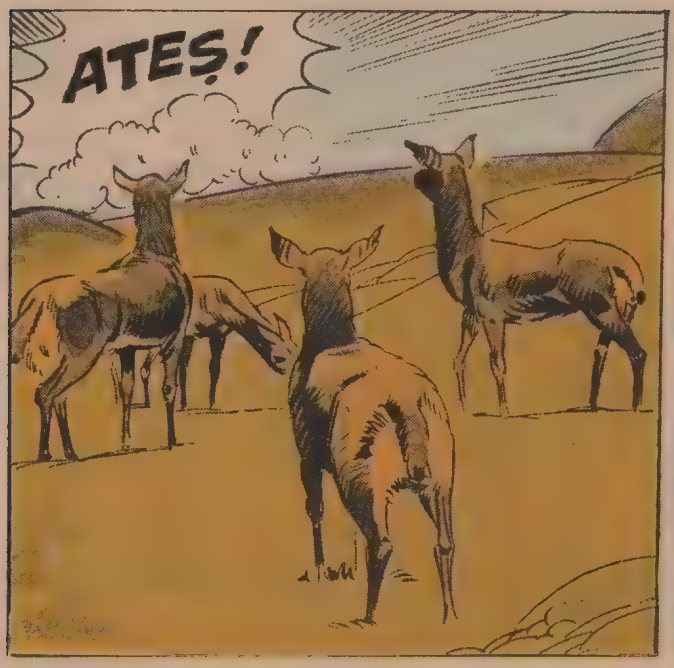

—Herkes kendi hizasına düşen ceylana ateş edecek, dedi. Hayvanların omuzlarının üst kısımlarına nişan alın. işaret verdiğim anda hepimiz birden tetiğe basalım.

Az sonra Kara Murat'ın "Ateş!" diye bağırması üzerine tüfekler aynı anda büyük bir gürültüyle patladı.

Yoğun bir duman önlerine yayılırken, tüfeklerin yankısı büyüyerek tepelerin üzerinde uçuştu.

Az sonra barut dumanları dağılınca gördükleri manzara onları adeta büyüledi.

Bu ne mutluluktu...

İki iri ceylan, sırtüstü devrilmiş, ölüm acısıyla debeleniyorlardı.

Hep birden sevinç çığlıkları attılar:

—Yaşasın... Vurduk!..

—Açlıktan ölmeyeceğiz!..

—Kurtulduk!.. Kurtulduk!..

Yorgunluklarına rağmen yokuşu büyük bir hızla indiler.

On dakika geçmeden hayvanların yürekleri ve ciğerleri, önlerinde duruyordu.

Fakat bu sırada yeni bir zorluk doğdu.

Ateş yakacak hiç bir şeyleri yoktu.

Şeyh Mürşit yüzünü buruşturarak:

—Çevremizde en küçük bir kuru odun parçası bile göremiyorum. Bunları pişiremeyeceğiz! dedi.

Kafiledekiler umutsuzlukla birbirlerine bakarken, Kızıl Prenses'in sert ve emredici sesi duyuldu:

—Açlıktan ölmek üzere olan bir insan bu

kadar ince düşünmemeli. Ne yapalım, biz de eti çiğ yeriz!

Gerçekten bundan başka çıkar yol yoktu. İçlerini kemiren açlık duygusu o kadar kuvvetliydi ki, daha fazla düşünmeden ciğerleri ve yürekleri büyük bir açgözlülükle yediler.

Bu, size çirkin gibi görünür ama, doğrusunu söylemek gerekirse, o gün yedikleri çiğ et, onlara dünyanın en lezzetli yiyeceği gibi geldi.

Yarım saat sonra adeta bambaşka birer adam olmuşlar, hayat ve canlılığa tekrar kavuşmuşlardı.

Nabız atışları kuvvetlendi, damarlarındaki kan harekete geçti, adaleleri enerji ile doldu.

Mehdi:

—Tanrım, çok şükür! dedi. Şu hayvanlar

hayatımızı kurtardı. Onları vurmasak biz öleceektik.

Adamların bir kısmı, arta kalan etleri kesip sararken Kızıl Prenses, Kara Murat'a:

—Haritamızda bu dağ yolu hakkında hiç bir bilgi yok mu? diye sordu.

Kara Murat:

—Eğer sağdan kestirme gidecek olursak, ileride geniş bir yola çıkacağız, diye cevap verdi

Kafile, yokuş halindeki dar yolu izleyerek ovaya doğru inmeye başladı.

Bir saat sonra, haritada gösterilen geniş yola çıktılar.

Kayaları yontarak yapılan bu büyük ve mükemmel yol, yüzyıllarca acaba nasıl böyle sağlam kalabilmişti?

Bu harika yolu kimler yapmışlardı?

Yol kenarlarındaki kayalar, çoğu savaş arabalarına binmiş askerlerin kabartma resimleri ile kaplıydı. Ustaca yapılan resimler eşsiz birer sanat eseriydi...

Zenci Lumba:

—Bu efsanevi yol bizi hazinelerin bulunduğu mağaraya götürecektir, dedi. Ama tabii sağ kalırsak...

Mehdi,korku ile:

—Ne demek oluyor bu? Sağ kalmayacak mıyız yani? diye sordu.

Lumba esrarengiz bir tavırla acı acı güldü:

—Daha önce de söyledim. Burası ölüm yoludur. Hiç bir yabancı sağ olarak bu yolun sonuna kadar gidememiştir.

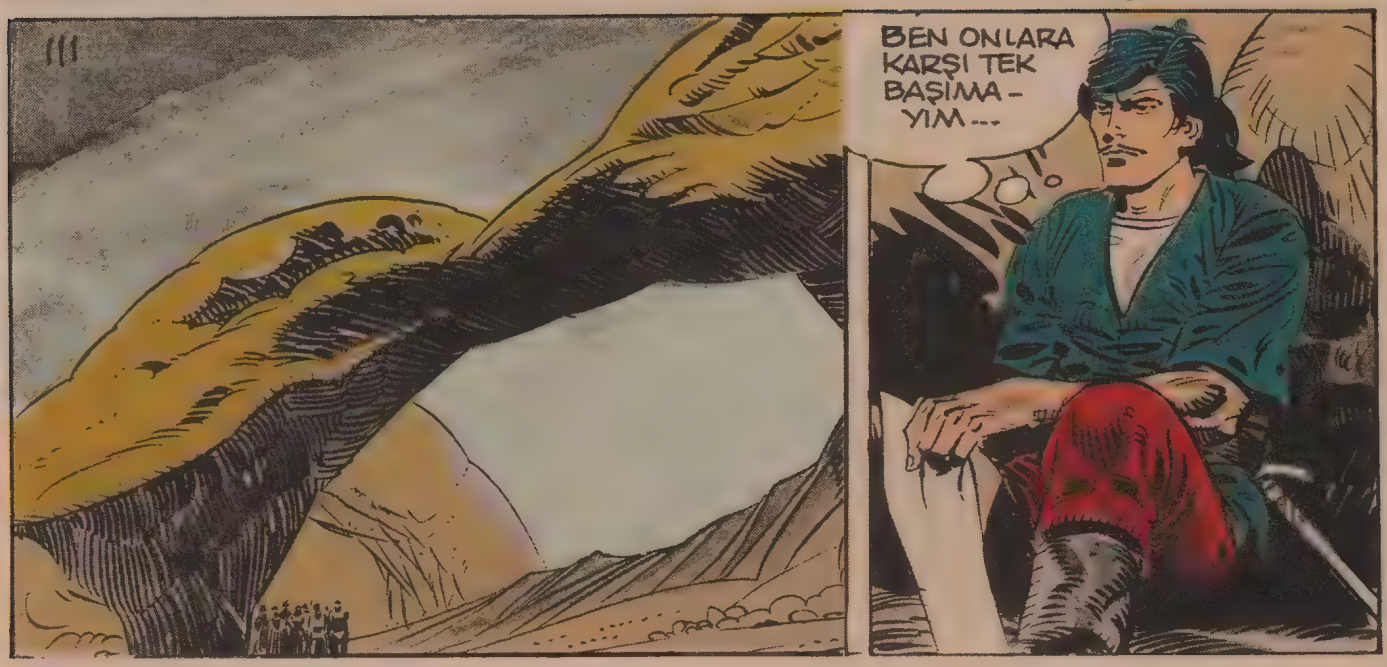

Bir duvar gibi yükselen kayalardaki sanat eserlerini inceleyen Kara Murat:

—Sanırım bu eşsiz resimler, eski Mısırlılar tarafından yapılmış.Bu el işleri Mısırlılara ve Finikelilere ait. Çok eski ve çok güzel...

Kafile, öğleye doğru yürüyüşüne ara verdi.

Köpürerek akan bir ırmağın kenarında bol miktarda kuru ağaç ve ot vardı...

Lumba:

—İşte burada ateş yakabiliriz.Hiç değilse kalan etleri pişirerek yiyelim, dedi.

Toplanan kuru otlarla yakılan büyük ateşin karşısında etleri sivri sopalara geçirip alevlerin arasında çevirmeye başladılar.

Kara Murat çimenlerin üzerine oturmuş, önüne serdiği haritayı inceliyordu.

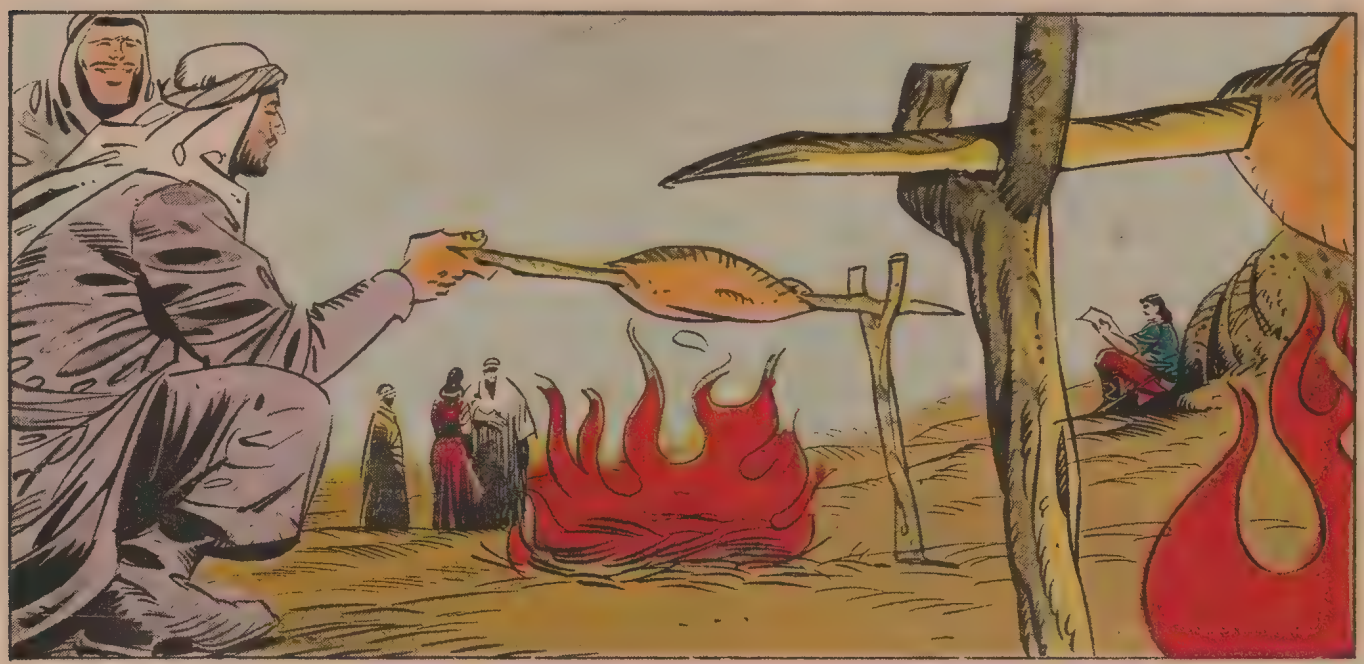

Hedeflerine varmaya çok az kalmıştı.

Bu yol kendilerini Kesla dağındaki mağaraya götürecekti.

Bu mağarada dünyanın en zengin hazinesi yatıyordu.

Hazineyi bulduktan sonra Kızıl Prenses'in kendisini öldürtmeye kalkacağını biliyor ve acı acı gülümseyerek:

—"Asıl mücadele ondan sonra başlayacak. Bakalım bu işten postu deldirmeden kurtulacak mıyım?" diye düşünüyordu.

Elli kişiyle yola çıkmışlardı ama, buraya gelinceye kadar adamların yarısı çölde kaybolmuş ya da ölmüştü...

Kara Murat:

—"Lumba ve Mehdi'yi saymazsak onlar

yirmi iki kişi...Ve ben onlara karşı tek başınayım'' diye acı acı düşündü...

Bu kalabalık gruba karşı Lumba ve Medhi acaba kendisine yardım ederler miydi? Onlarda bu cesaret var mıydı?

Birden Mehdi'yi ırmağın kenarında gördü...

Şişman adam cebinden çıkardığı aynaya baktı, kendisini beğenmemiş olacak ki yüzünü buruşturdu. Elini, iki haftadan beri uzamakta olan sakalına götürdü.

Sonra yanındaki çantadan bir ustura ile küçük bir sabun parçası çıkararak suda ıslatıp, yüzüne sürmeye başladı.

Mehdi, diken gibi sakallarıyla uğraşırken birden başının üzerinden parlak bir cismin geç-

tiğini farketti.

—Tanrım! Bu da ne?

Adam, ağır bir küfür savurarak yerinden fırlarken az daha ustura ile boğazını kesecekti.

Aynı anda Kara Murat da yerinden fırladı.

Çünkü, Mehdi'nin başının üzerinden geçip yanındaki ağaca saplanan cismin uzun bir mızrak olduğunu görmüştü...

Kara Murat çevresine baktığı vakit adeta donup kaldı.

Tüyleri diken diken oldu...

Eli belindeki kılıcına doğru gitti...

Gördüğü şey, gerçekten korkulacak gibiydi

Karşılarında kalabalık bir yerli grubu duruyordu..

Adamlar, vahşi bakışlarıyla kendilerini süzüyorlardı.

Hepsi de uzun boylu, koyu bakır renkliydi..

Bazılarının saçlarında siyah tüyler, bazılarının sırtlarında leopar postları vardı.

Grubun başında, elini havaya kaldırmış, vücudu öne eğilmiş bir durumda genç bir adam duruyordu.

Demek ki, Mehdi'nin başını sıyırarak geçen mızrağı o atmıştı.

Kalabalığın içinden yaşlı bir adam çıkıp, gencin kolundan tuttu ve ona bir şeyler söyledi.

Bunun üzerine yerliler, kafileye doğru ilerlemeye başladı.

Kızıl Prenses ve adamları hemen silahlarını kapıp savunma durumu aldılar.

Yerli topluluğu ilerlemeye devam ediyordu.

Kara Murat onların böyle aldırmadan gelişlerini görünce tüfeğin ne olduğunu bilmedikle-

rini anladı. Adamlar hayatlarında hiç tüfek görmemişlerdi.

Silahlarını ateşleseler bile bu kalabalık vahşi grubuyla baş etmeleri mümkün değildi. Mızraklarıyla kendilerini delik deşik ederlerdi.

Kurtuluş çaresinin sadece anlaşmaya bağlı olduğunu düşünen Kara Murat, Prenses'le adamlarına:

—Silahlarınızı indirin! dedi.

Zenci Lumba:

—Akıllıca bir iş, diye gülümsedi. Burada kaba kuvvet sökmez.. Ben size anlaşmanız için tercümanlık yaparım...

Lumba iki adım öne çıkarak Zulu dili ile seslendi:

—Selamlar!..

Vahşilerin başındaki yaşlı adam elini ha-

vaya kaldırarak:

—Selamlar! diye cevap verdi. Sonra kaşlarını çatarak sert bir sesle devam etti:

—Nereden geliyorsunuz? Kimsiniz? Neden birinizin yüzü siyah da,diğerlerinizinki beyaz? Sen siyah adam, sen bize çok benziyorsun.

Gerçekten Lumba'nın yüzü ve iri gövdesi karşısında duran vahşilere tıpatıp benziyordu.

Yumuşak bir sesle cevap verdi:

—Biz yabancıyız. Buraya dostça geldik. Ben onlara hizmet ediyorum...

Yaşlı adam kükredi:

—Yalan söylüyorsunuz. Siz buraya dostça gelmiş olamazsınız. Her şeyin mahvolduğu bu dağlardan hiç bir yabancı geçemez.

Yaşlı adam, parlak gözlerini Lumba'dan ayırıp, beyaz adamların üzerine çevirdi. Bakışlarında ölüm kararı vardı. Aynı sert sesle devam etti:

—Yalan söylüyorsunuz ama bunun önemi yok. Çünkü nasıl olsa öleceksiniz. Biz Kukuanlıların ülkesinde yabancılar yaşayamaz. Bu Kral'ın emridir. Ey yabancılar, ölmeye hazırlanın!

Yüzünün yarısını tıraş etmiş, yarısı sakallı halde bulunan Şişman Mehdi heyecanla Lumba'yı dürttü:

—Söylesene, bu herif ne diyor?

Lumba başını çevirmeden:

—Bizi öldüreceklerini söylüyor! diye homurdandı.

Korkudan sapsarı kesilen Şişman Mehdi:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

17 TEMMUZ 1985 ÇARŞAMBA ✲ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✲ SAYI: 599 ✲ FİYATI 30 KURUŞ KDV DAHİLDİR

—Aman Allahım! diyerek elini ağzına götürdü ve heyecanlandığı zamanlarda yaptığı gibi takma dişlerinin üst sırasını çıkarıp tekrar yerine taktı.

Onun bu hareketini gören Kukuanalılar bir korku çığlığı atarak birkaç adım geriledi-ler.

Vahşilerin ani korkusunu gören Kızıl Prenses:

—Ne oldu?! diye sordu.

Kara Murat heyecanla:

—Dişleri, diye fısıldadı. Takma dişlerini çıkarttı ya, adamlar bundan korktular...

—Korktular mı? Neden?

—Bilmiyorum... Haydi Mehdi, çıkart dişlerini çıkart...

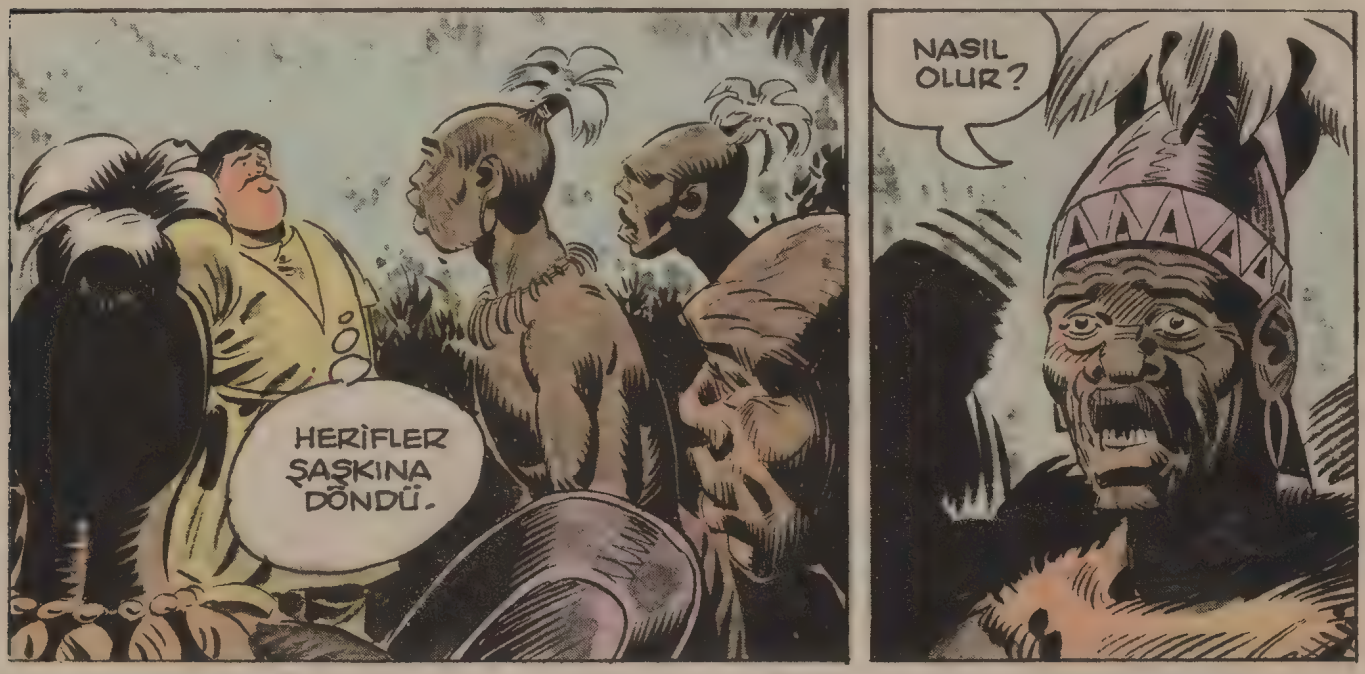

Şişman Mehdi, Kara Murat'ın emrine uyarak dişlerini çıkarıp gömleğinin koluna sakladı.

Bir iki dakika sonra merakları korkularına galip gelen yerliler yavaş yavaş Şişman Mehdi'ye yaklaştılar.

Şimdilik onları öldürmek konusundaki nazik fikirlerini unutmuşlardı.

Yaşlı yerli, büyük bir şaşkınlık içinde sordu:

—Ey yabancılar! Nasıl olur da yüzünün bir tarafında sakalı olup, öbür tarafında bulunmayan bu şişman adamın dişleri kendi kendine oynayıp, ağzından dışarı çıkıyor ve tekrar kendi arzusuyla yerine dönüyor?

Kara Murat Mehdi'ye:

—Aç ağzını! dedi.

Şişman adam hemen dudaklarını kıvırıp kızgın bir köpek gibi sırıtarak tertemiz iki sıra diş etini yerlilerin şaşkın bakışlarına sundu.

Adamlar heyecanla soluyorlardı.

—Diş nerede? Az önce gözlerimizle gördük! diye bağırıştılar.

Şişman Mehdi başını yavaça yana çevirip, tarif edilmez bir tarzda elini ağzının üzerinde gezdirdi. Sonra tekrar gülümseyince iki sıra güzel diş ortaya çıktı.

Mızrağı atan genç yerli, kendini otların üzerine fırlatarak korku ile uzun uzun ulur gibi bir takım sesler çıkardı. Yaşlı yerlinin de dizleri birbirine çarpıyordu.

Kekeleyerek:

—Görüyorum ki, siz cinsiniz dedi.

Şişman Mehdi, zafer kazanmış bir komutan edasıyla;

—Daha numaralarım bitmedi dostlarım, diye bağırdı. Bakın benim saçlarım da çıkar!...

Takma saçlarını tutup, havaya kaldırınca, yumurta gibi çıplak başı pırıl pırıl parlayarak göründü...

Yerliler dehşetle haykırdılar...

Hepsinin gözleri iri iri açılmıştı. Kara dudaklarının arasından insan sesine benzemeyen bir uğultu çıkıyordu.

Yaşlı yerli:

—Evet siz cinsiniz! diye tekrarladı. Şimdiye kadar yüzünün yalnız bir tarafı sakallı, kaybolup tekrar yerine gelen dişli ve oynayan saç-

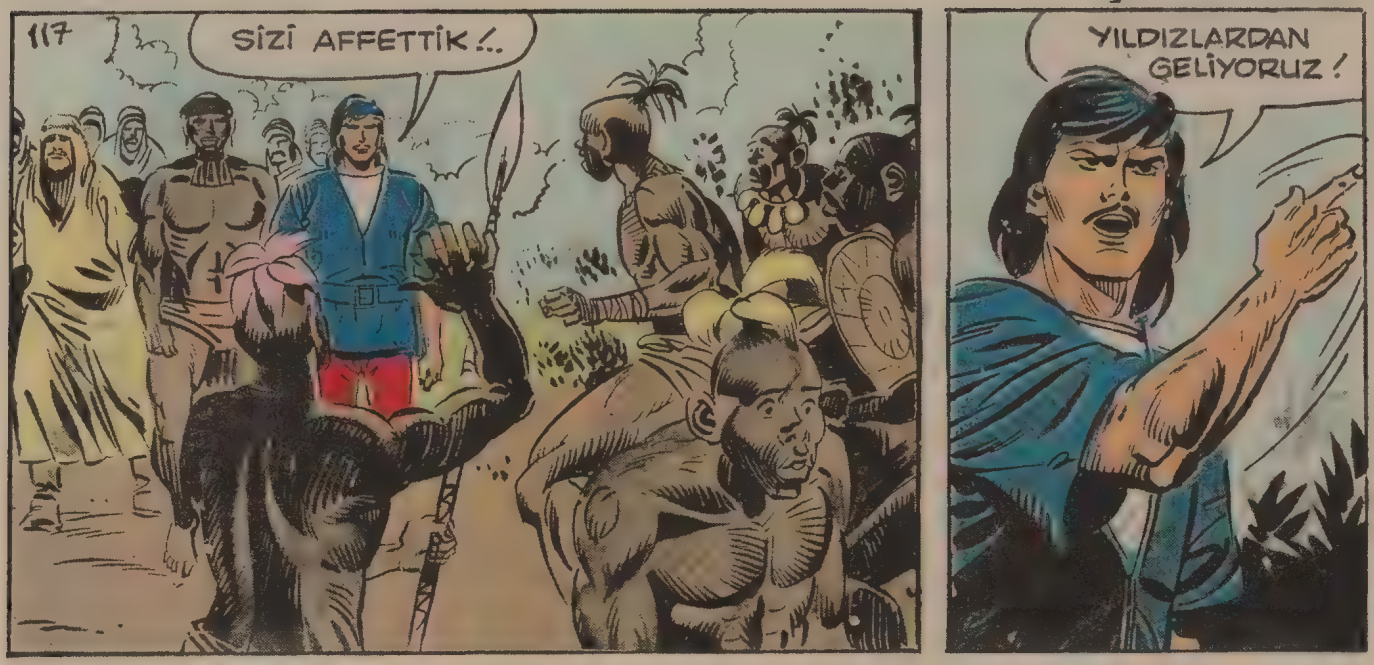

lı bir insanoğlu doğmuş mudur? Siz insan olamazsınız. Bizi affedin ey efendilerimiz...

İşte şans kendini göstermişti. Bir an kaybeder gibi oldukları yaşama umuduna yeniden kavuşmuşlardı.

Kara Murat bu fırsatı kaçırmadı. Lumbaya:

—Söylediklerimi aynen tercüme et diyerek yerlilere doğru yürüdü. Vahşiler mızraklarını kaldırarak korku içinde geri çekilirlerken Kara Murat devam etti:

—Sizi affettik yaşlı adam.. Şimdi sana gerçeği söyleyeceğim. Biz de sizin gibi insanlarız. Ama başka bir dünyadan geceleri ışıldayan en büyük yıldızdan geliyoruz.

Yerliler hep bir ağızdan şaşkınlık içinde

homurdandılar.

Kara Murat, hayret verici yalanını hafifçe gülerek tekrarladı:

—Evet, o yıldızdan geliyoruz. Ülkenizde bir süre kalacağız ve bu misafirliğimiz sırasında size iyiliğimiz dokunacaktır.

Kara Murat, karşısında korku içinde titreşen yerlilere bakarak devam etti:

—Şimdi dostlarım, uzun bir yolculuktan sonra bizi bu şekilde karşılamanızın, kalplerimizde intikam duygusu uyandırdığını ve belki de dişlerini ağzından çıkarıp tekrar yerine koyan arkadaşımızın başına mızrağını savuran uğursuz elin sahibini öldüreceğimizi düşünmüşsünüzdür.

Yaşlı yerli korku içinde titreyerek yal-

vardı:

—Bağışlayın efendilerim...O kralın oğludur.ben de amcasıyım. Eğer ona bir şey olursa hesabını benden sorarlar...

Genç yerli:

—Evet, muhakkak diye söze karıştı.

Kara Murat durumdan cesaret alarak korkusuzca devam etti:

—Siz belki de bizim intikam alma kudretimizden şüphe ediyorsunuzdur. Durun şimdi size göstereyim.

Kara Murat, Kızıl Prenses'in adamlarından birine dönerek bir kral edasıyla emretti:

—Bana konuşan sihirli boruyu ver.

Adam hafif bir gülümsemeyle tüfeği Kara Murat'a uzatırken:

—Buyurun ey efendilerin efendisi! dedi.

Kara Murat silahını isterken elli metre ötedeki kayaların üzerinde duran küçük bir ceylanı gözüne kestirmiş ve onu vurabileceğine emin olmuştu.

Yerlilere hayvanı işaret ederek sordu:

—Şu ceylanı görüyor musunuz? Söyleyin bana.. Bir insanoğlunun buradan onu bir sesle öldürmesi mümkün müdür?

Yaşlı yerlinin yüzünde garip bir gülümseme belirdi:

—Bu mümkün değildir efendim.

Kara Murat kaşlarını çattı:

—Ama benim için mümkündür.O hayvanı buradan sihirli boru ile öldüreceğim.

Yaşlı adamın gülümsemesi bir alay halini aldı:

—İşte bunu efendim yapamaz!

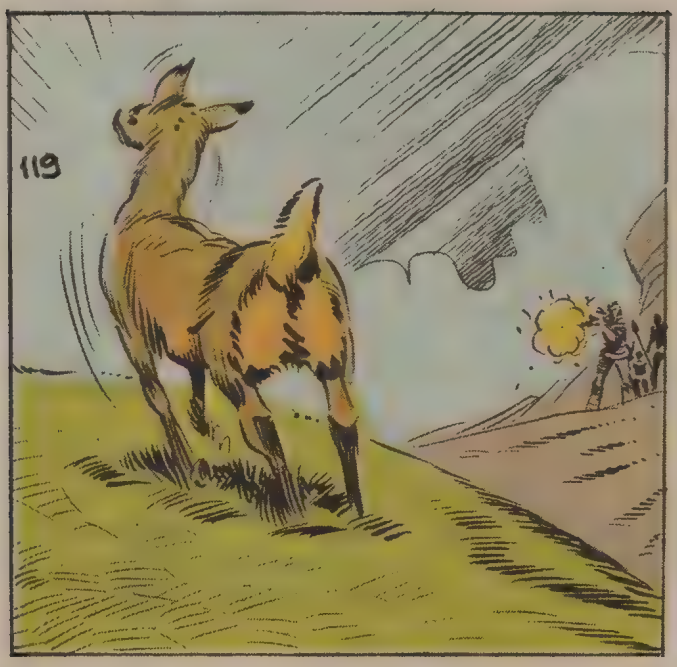

—Demek yapamam, öyle mi?

—Evet...

Kara Murat tüfeği kaldırdı ve dikkatle nişan aldı.

Hayvan çok küçüktü ama vurmak zorundaydı.

Derin bir soluk alarak hafifçe tetiğe dokundu.

Ceylan olduğu yerde kımıldamadan duruyordu.

Silah patlar patlamaz hayvan havaya fırladı ve boş bir çuval gibi cansız kayaların üzerine düştü.

Yerli topluluğundan korku sesleri yükseldi.

Bu inanılmaz sahne hepsini büyülemişti sanki.

Kara Murat soğukkanlılıkla:

—Eğer et istiyorsanız gidip ceylanı alın! dedi.

Yaşlı adamın işareti üzerine yerlilerden biri gitti ve ceylanı alarak geri döndü:

Kara Murat hayvanı tam omuzunun üzerinden vurmuştu.

Şişman Mehdi:

—Mükemmel bir atış! dedi.

Kara Murat:

—Adamların iyice gözünü korkuttuk! dive gülümsedi.

Zenci Lumba, söze karıştı:

—Çok tehlikeli bir oyundu. Eğer ceylanı vuramasaydın hepimizi öldürürlerdi.

Bu sırada yerliler zavallı hayvanın çevre-

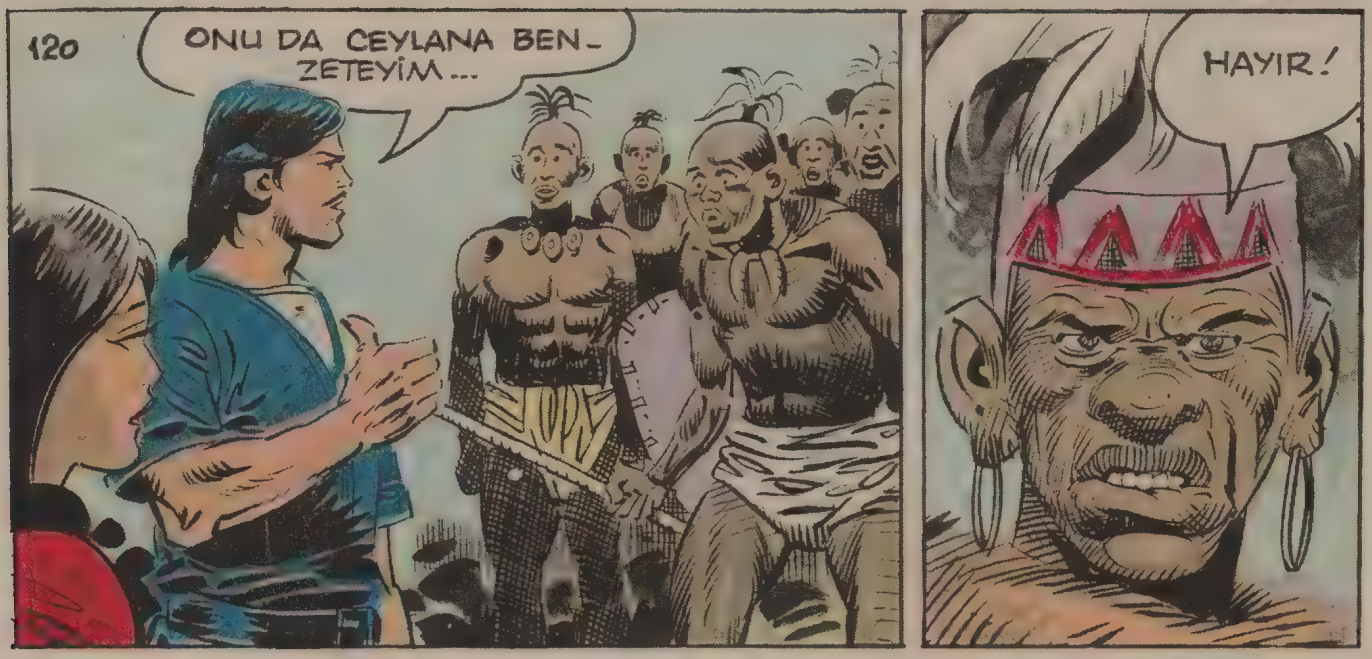

sine toplanmışlar şaşkınlık içinde kurşun yarasına bakıyorlardı.

Kara Murat:

—Görüyorsunuz ya! dedi. Boş laf etmiyorum!

Zenci Lumba, Kara Murat'ın sözlerini devamlı tercüme ediyordu. Yerlilerin hiç biri cevap vermedi. Kara Murat yumuşak, fakat inandırıcı bir sesle devam etti:

—Eğer kuvvetimizden hâlâ şüphe ediyorsanız, içinizden biri gidip o kayanın üzerinde dursun, onu da ceylana benzeteyim.

Yerlilerden hiç biri bu teklifi kabule yanaşmadı. Sonunda kralın genç oğlu konuştu:

—İyi söyledi, amca, istersen sen gidip kayanın üzerinde dur. Onun tılsımı sadece bir ceylanı öldürdü. Elbette ki bir insanı öldüremez!

Yaşlı adam bu fikri beğenmedi. Yeğenine öfkeyle bakarak homurdandı:

—Hayır! İhtiyar gözlerim yeterli miktarda gördü. Bunlar sahiden büyücü. Onları Kral'a götürelim. Fakat içinizde hala emin olmayan varsa gidip kayanın üzerinde dursun ki sihirli boru onunla da konuşsun!

Fakat hiç kimse buna yanaşmadı. Hepsi de inanmıştı. İçlerinden biri:

—Bırakın, değerli sihiriniz bizim aciz vücutlarımızda ziyan olmasın, dedi.

Bir başkası:

—Size inanıyoruz, diye bağırdı. Bizim büyücülerimiz buna benzer bir şey yapamaz!

Yaşlı adam, içinden gelen bir inançla onayladı:

—Şüphesiz öyledir... Dinleyin... Uzaktan bir gürültü ile öldürebilen, saçları ve disleri

oynayan insanlar... Ben Kukuana Kralı Tala'nın amcası Fado'yum. Bu genç de kral'ın oğlu Rasu'dur.

...Büyük Kral Tala bin kadının kocası, Kukuanalıların yüce efendisi, dağdaki kutsal mağaraya giden büyük yolun, koruyucusu, düşmanlarının baş belası, yüz bin savaşçının komutanıdır.

Kara Murat, mağrur bir tavırla:

—Öyleyse bizi Kral Tala'ya götürün, dedi Biz aşağılık insanlarla ve kral yamaklarıyla konuşmayız.

—Peki efendim, sizi götürelim. Fakat yol uzundur. Kralın bulunduğu yerden iki günlük mesafedeyiz. Onun için efendilerim biraz sabırlı olsunlar, kendilerini götüreceğiz!

Kara Murat önem vermeyerek:

—Öyle olsun! dedi. Önümüzde sonsuz za-

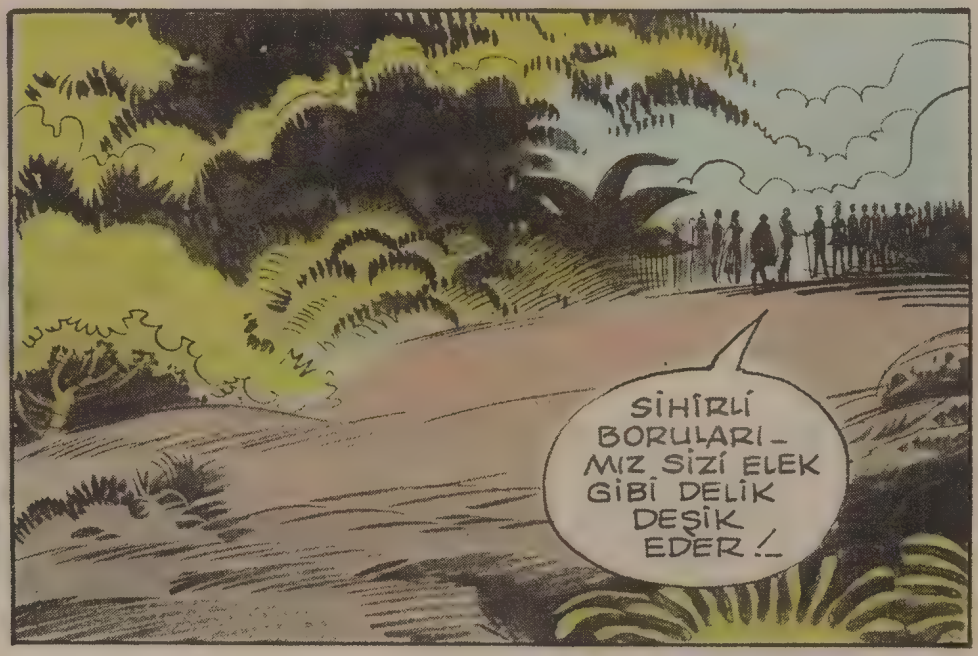

man var. Çünkü biz ölmeyiz. Haydi, yola çıkalım.Fakat dikkat edin. Sakın bize oyun oynamaya, tuzak kurmaya kalkışmayın.

Kralın kardeşi Fado kekeledi:

—Aman efendim, böyle bir şeye nasıl cüret ederiz?

—Onu bilmem... Ama değersiz kafanızdan ne geçirirseniz hepsini önceden anlar ve intikamımızı alırız. Yüzünün yarısı tıraşlı, saçları ve dişleri oynayan arkadaşımızın gözünden çıkan ışık hepinizi ve tüm ülkenizi mahvedebilir.

—Yalvarırım bize inanız efendim.

—inanıyoruz ama bir oyun oynarsanız, onun kaybolan dişleri sizi ve karılarınızı ısırıp yer...

—Aman, aman...

—Sihirli borularımız sizi elek gibi delik

deşik eder...

—Yalvarırım böyle demeyin. Biz sizin kölenizin...

—Öyleyse çok dikkatli olun!

Kralın amcası Fado arkasına dönerek adamlarına bir şeyler söyledi. Onlar da derhal gelip, kafilenin eşyalarını taşımak için aldılar. Yalnız tüfeklere korkularından el süremediler.

Şişman Mehdi:

—Yola çıkmadan önce yarıda kalan şu tıraşımı tamamlayayım bari, dedi.

Kara Murat itiraz etti:

—Hayır! Sen bu ülkede bu şekilde göründün. Bunu korumalısın. Yüzünün bir tarafı sakallı, öteki tarafı sakalsız kalmalı. Eğer görünüşünü değiştirecek olursan bu adamlar bizi

hilekar zanneder. Bir kere bizden şüphe ederlerse hayatımızın iki paralık değeri kalmaz...

Şişman Mehdi üzüntü içinde:

—Şu başıma gelene bakın... Her gün tek yanağımı gizlice tıraş etmem gerekecek demek ki! diye söylendi.

Kafile, çok eski çağlardan kaldığı anlaşılan mükemmel yolu izledi.

Kara Murat, Kral'ın amcası Fado ile konuşuyor, tercümanlığı zenci Lumba yapıyordu:

—Bu güzel yolu kim yapmış?

—O kadar eski zamanda yapılmış ki efendim, kimse ne zaman ve nasıl yapıldığını bilmiyor. Hatta her şeyi bilen Kral'ın büyücüsü ingola'nın bile bu konuda bilgisi yok...

—Yol nerede bitiyor?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

24 TEMMUZ 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 600 ✻ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

—Karşı dağların yamaçlarında...

—Niçin bitiyor?

Kral'ın amcası Fado dudaklarını büktü:

—Bilmiyorum... Dağlar mağaralarla doludur. Vaktiyle eski zamanın akıllı adamları her ne içinse oraya gitmişler. Mağaralar yapmışlar. Fakat şimdi biz bu Ölüm Vadisi'ne kralarımızı gömüyoruz.

Kara Murat, hazine hakkında bilgi alabilmek umuduyla sordu:

—Neden oraya gidip birçok mağara yapmışlar?

—Bilmiyorum... Yıldızlardan gelen efendilerim daha iyi bilmeli.

—Evet haklısın. Biz, yıldızlarda çok şeyler öğreniyoruz. Mesela benim duyduğuma

göre o kurnaz yabancılar buraya parlak taşlar, güzel oyuncaklar ve sarı maden bulmak için gelmişler.

Kral'ın amcası Fado soğuk bir sesle cevap verdi:

—Efendim çok akıllı... Böyle meseleler hakkında ben cahilim. Efendim bu konuyu, Kral'ın yanında yaşayan ihtiyar büyücü İngola ile konuşmalıdır. O her şeyi bilir...

Fado, biraz canı sıkılmış bir tavırla Kara Murat'a Zenci Lumba'nın yanından ayrıldı.

Kara Murat, birkaç adım arkasından gelen Kızıl Prenses'e, yolun bitimindeki dağları göstererek:

—Harun Reşid'in hazineleri işte orada! dedi.

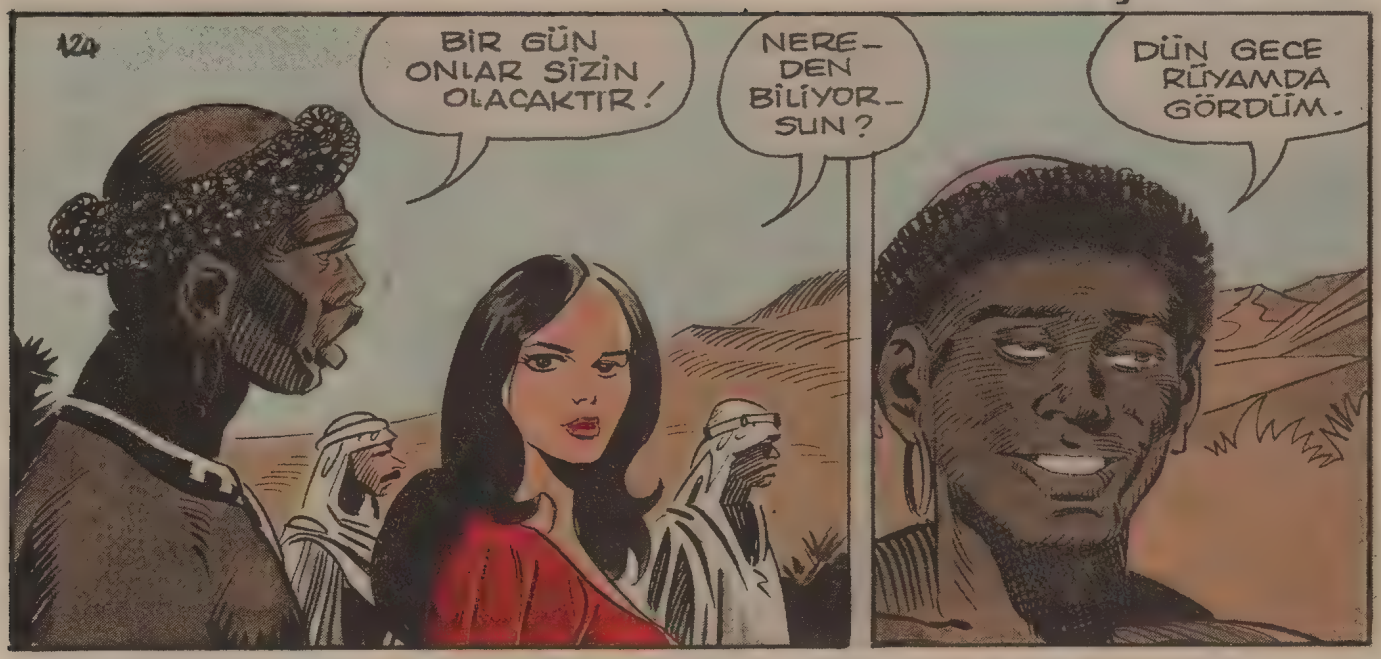

Zenci Lumba, bakışlarında garip bir ışık parlayarak onlara döndü:

—Evet, hazine oradadır! Madem ki siz beyazlar değerli taşları ve parayı bu kadar seviyorsunuz, elbette bir gün onlar sizin olacaktır.

Lumba'nın soğuk konuşması, Kızıl Prenses'in hoşuna gitmedi. Sert bir sesle:

—Bizim mi olacak? Bunu nereden biliyorsun? diye sordu.

Lumba, parlak dişlerini göstererek:

—Dün gece rüyamda gördüm, diye gülüp yanlarından uzaklaştı.

Kızıl Prenses onun arkasından bakarak mırıldandı:

—Bu zenci, söylediklerinden daha fazla

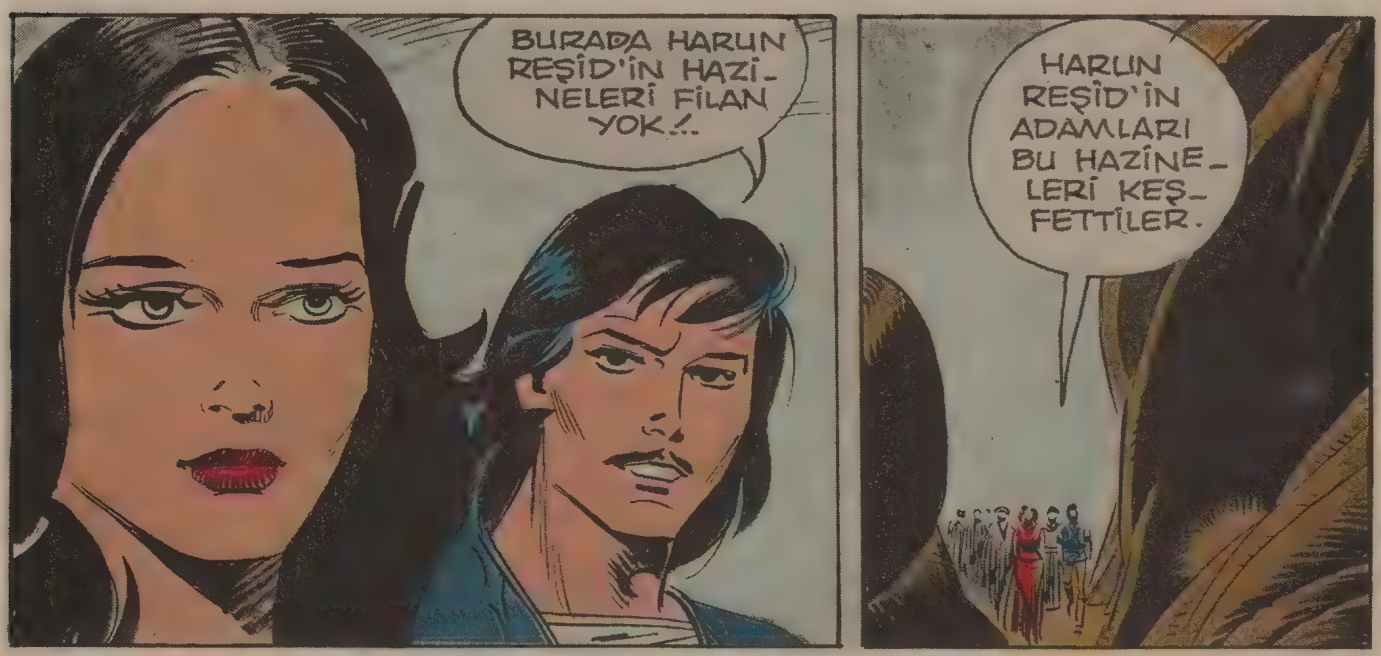

şey biliyor. Ama bize engel olmaya kalkışırsa onu öldürtürüm...

Kara Murat acı acı gülümsedi:

—Sen asıp kesmekten, öldürmekten başka bir şey bilmez misin Prenses? Bırak şimdi bunları... Haritada yeni bilgiler keşfettim...

—Ne gibi bilgiler?

—Burada Harun Reşid'in hazineleri filan yok...

—Anlamadım.. Ne demek oluyor bu?

—Gerçekte, yüzyıllar öncesinden kalan ve tamamen bu bölge halkına ait olan hazineler var... Elmas ve altınları binlerce yıl önce belki eski Mısırlılar bulup çıkardı...

Kızıl Prenses Kara Murat'ın yüzüne şaş-

kın şaşkın baktı. Delikanlı devam etti:

—Halife Harun Reşid'in adamları, her nasılsa bu hazineleri keşfettiler. Zaman zaman buralara gelip, alabildikleri kadar götürdüler.

—Ben tersini düşünmüştüm...

—Yani Harun Reşid'in hazinelerini buralara getirip sakladığını mı?

—Evet...

—Böyle bir şey yapması için adamın deli olması gerek. Abbasi İmparatorluğu'nun, Harun Reşid zamanında en parlak dönemini yaşamış olmasının, buradan götürülen elmaslarla yakın bağlantısı var sanıyorum...

—Peki, daha sonra neden buralara kimse gelmemiş?

—Yolu bilenler, Harun Reşid'in en gü-

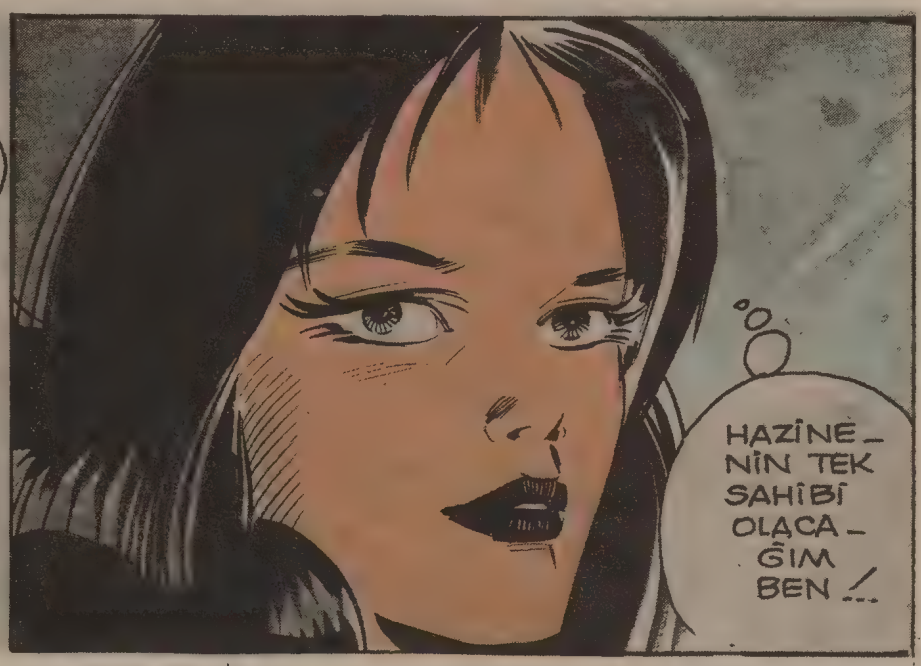

vendiği adamlarıydı. Onlar ölünce bu sır da beraber gömüldü. Geride yalnız elimizdeki harita kaldı. Hazine götürülemeyecek kadar çok olduğundan büyük kısmı hâlâ burada...

Kızıl Prenses'in güzel gözlerinde sınırsız bir ihtirasın ışıltıları belirdi. Bu serveti elde ederse dünyaya hakim olabileceğini düşünüyor, kalbi heyecanla çarpıyordu.

Soran bakışlarını Kara Murat'a dikerek mırıldandı:

—Peki biz bu hazineyi bulabilecek miyiz?

—Bundan şüphen olmasın Prenses... Mutlaka bulacağız...

"—O zaman ben de seni derhal öldürüp hazinenin tek sahibi olacağım... Bu zenginliği

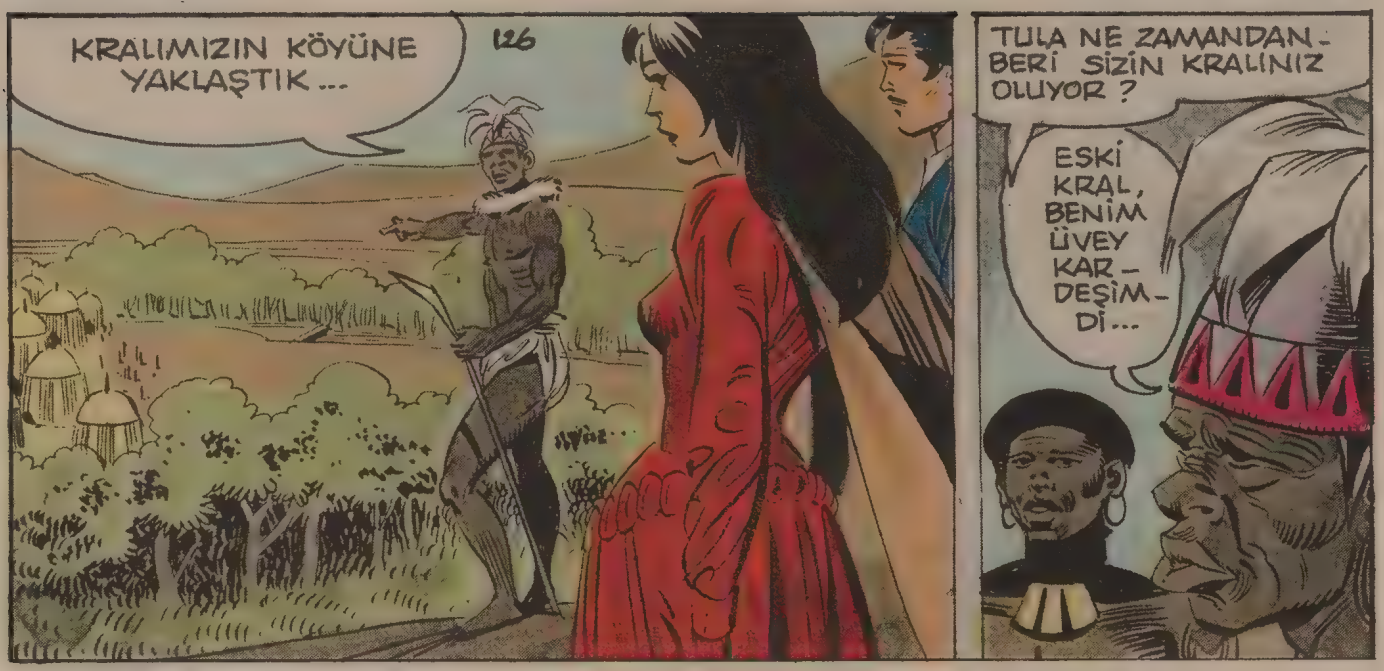

hiç kimse ile paylaşmaya niyetim yok çünkü.''

İki gün boyunca geniş yolu izlediler...

Üçüncü günün akşamı bir tepenin üstünden Kral'ın oturduğu köy göründü.

Bol ağacın bulunduğu geniş bir alanda kurulan köyün ortasından bir ırmak geçiyor iki sahili birkaç yerden kurulmuş tahta köprüler birleştiriyordu.

Kral'ın amcası Fado:

—Ey beyaz efendiler, dedi. Kralımızın köyüne yaklaştık. Orada geceyi rahat geçirmeniz için her şey hazırlandı.

Hava yavaş yavaş kararadı. Ayın parlak ışıkları altında yollarına devam ettiler...

Zenci Lumba, Kral'ın amcası Fado'ya:

—Söyle bakalım ihtiyar, dedi. Tula ne

zamandan beri sizin kralınız oluyor?

Fado anlattı:

—Eski Kral benim üvey kardeşimdi. Kralın ikiz çocuğu oldu.İkizlerin ikisini birden yaşatmak bizim adetimiz değildir, zayıf olan daima öldürülür. Fakat Kraliçe yüreği dayanmadığından sonradan doğan zayıf çocuğu sakladı...

—İki çocuk da sağ kaldı demek?

—Evet... O yıllar büyük bir kıtlık hüküm sürüyordu. Herkes aç aslanlar gibi etrafta bir şeyler aramaya başlamıştı. Kral hastalanıp öldü. Büyücü Ingola, doğduğundan beri mağaralarda ve kayaların arasında sakladığı ikinci çocuk Tula'yı kulübeden çıkarıp, belindeki kuşağı çözerek halka onun göbeğindeki kutsal yı

lan resmini gösterdi. Çocuk doğduğu vakit dövülmüş olan bu kutsal yılan resmi onun kralın en büyük oğlu olduğunu ifade ediyordu.

Büyücü Ingola:

—Bugüne kadar sizin için koruduğum kralınıza bakın! diye bağırdı.

Açlıktan çılgına dönmüş halde olan halk gerçeği bilmeden "Kral... Kral" diye bağırdı.

Fakat ben bunun böyle olmadığını biliyordum. İki yeğenimden Motu ikizlerin büyüğü ve asıl kralımızdı...

Kraliçe gerçeği açıklayacağı sırada büyücü onu saçlarından yakalayarak bıçağını kalbine sapladı. Her zaman dönek olan halk ellerini çırparak "Kral Tula'dır.. Tula'yı Kral tanıyoruz" diye bağrıştı...

—Gerçek kral ne oldu? Büyücü onu da

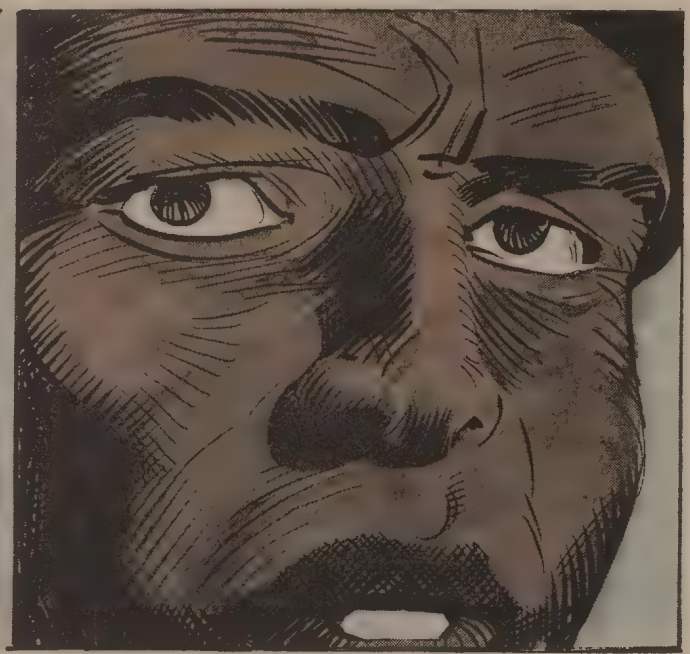

öldürdü mü?

—Hayır efendim... Hanımının öldürüldüğünü gören sadık bir uşak ağlayarak çocuğu kaptı ve kaçtı. O zamandan beri kimse onu da küçük Kral Motu'yu da göremedi. Aradan otuz yıl geçti. Herhalde çoktan ölmüşlerdir..

Zenci Lumba artan bir ilgiyle sordu:

—Demek o çocuk, Motu, hayatta olsaydı, bu ülkenin gerçek kralı olacaktı?

—Şüphesiz efendim. Kutsal yılan onun belindedir. Yaşasaydı kral olacaktı. Fakat heyhat! O çoktan ölmüştür.

Zenci Lumba'nın yüzünün ifadesi iyice garip bir hal aldı. Çevresine dikkatle bakıyor, çok eskiden unuttuklarını yeniden hatırlamaya çalışıyor gibiydi...

Artık köye iyice yaklaşmışlardı...

Kulübelerin önlerinde yakılan binlerce ateşten, köyün büyüklüğü belli oluyor, karanalıkta sanki ucu bucağı yokmuş gibi görünüyordu.

Beyaz adamları görmek için evlerinden çıkıp gelen yüzlerce kadın-erkek, yolun iki yanına sıralanmıştı. Kadınların da, erkeklerin de belden yukarıları çıplaktı. Hepsi de, uzun boyları ve güzel vücutlarıyla dikkati çekiyordu.

Yol boyunca sıralanmış kalabalığın ve sonu gelmeyen kulübelerin önünden geçerek küçük bir bahçe ile çevrili bir kulübe topluluğunun önünde durdular.

Kral'ın amcası Fado:

—İşte burada kalacaksınız. Kralımız sizi yarın kabul edecek... dedi.

Kafile o kadar yorgundu ki, kendilerine gösterilen kulübelere yerleşip birkaç lokma bir şeye yedikten sonra uyudular.

Ertesi gün güneş iyice yükseldikten sonra, Kral'ın amcası Fado onları toplayarak büyük bir meydana götürdü.

Çevresi kulübelerle kaplı olan alanı mızraklı askerler ve halk hınca hınç doldurmuştu.

Giriş kapısının tam karşısına düşen tek ve büyük kulübede Kral oturuyordu. Kulübenin önündeki düzlük boştu. Bu düzlüğe büyük bir koltuk konulmuştu.

Kara Murat, Kızıl Prenses, Zenci Lumba ve diğerleri binlerce çift gözün bakışları altında on dakika kadar beklediler.

Nihayet büyük kulübenin kapısı açıldı ve dışarı, omuzunda güzel bir kaplan postu asılı, dev gibi bir adam çıktı. Bu Kral Kula i-

di. Onu, oğlu Rasu ve Büyücü İngola izledi. Büyücü, çok yaşlı, kambur ve çirkin bir adamdı. Şeytanı bakışları insanın içini ürpertiyordu

Boynunda çok büyük bir elmas taşı kolye gibi asan Kral kulübenin önündeki koltuğa oturdu.

Zalim ve korkunç bir görünüşü vardı.

Büyük alanda sessizlik hâlâ devam ediyordu.

Çok geçmeden Kral, elindeki mızrağı havaya kaldırınca binlerce ağızdan:

—Koom! sesleri yükseldi. Halk Kralı selamlıyordu.

Bu üç defa tekrarlandı ve her seferinde şiddetli gök gürlemesini andıran bir sesle yer sarsıldı.

Büyücü İngola öne doğru çıkarak ellerini havaya kaldırıp tiz bir sesle:

—Ey ahali, sakin olun, kralınızı dinleyin! diye bağırdı.

Alana tekrar büyük bir sessizlik çöktü. Ölü bir sessizlikti bu...

Fakat o anda sağ taraftaki askerlerden birinin kalkanını yere düşürüp gürültü çıkarmasıyla bu sessizlik bozuldu...

Kral, korkunç gözlerini sesin geldiği yana çevirdi. Soğuk bir tavırla:

—Buraya gel! dedi.

Yakışıklı bir delikanlı sıradan ayrılarak Kralın önünde durdu.

—Yere düşen senin kalkanındı değil mi?

Delikanlı kekeledi:

—Evet yüce efendimiz...

Kral kükredi:

—Terbiyesiz köpek! Amacın beni konuklarımızın önünde rezil etmek midir? Ken-

dini savunacak bir şeyler söyleyebilir misin?

Zavallı gencin siyah teni korkudan adeta soldu:

—Bu bir kaza idi yüce Kralımız! diye mırıldandı.

Kral aynı öfkeli sesle homurdandı:

—O halde bu kazayı canınla ödeyeceksin. Çünkü beni budala yerine koydun. Ölmeye hazırlan!

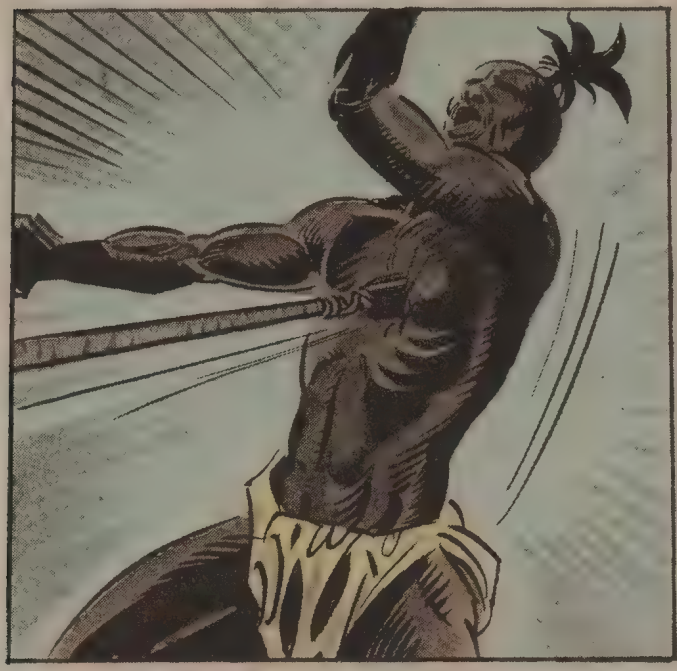

yıp durdu.

Herkes dehşetten taş gibi donakalmıştı.

Rasu, mızrağını havada birkaç kere salladıktan sonra onu, ölüme mahkum edilen genç askerin göğsüne sapladı. Talihsiz adam kollarını açarak cansız yere düştü.

Facia bitmişti. Ceset yerde yatıyordu.

Kral, kaba kaba gülerek:

—Bu iyi bir darbeydi, dedi. Kaldırın şu-

Delikanlı:

—Ben kralın kuluyum! diye inledi.

Kral, oğluna dönerek gürledi:

—Rasu... Bakayım mızrağını nasıl kullanıyorsun? Şu ahmağı öldür!

Kralın oğlu Rasu, yüzünde beliren çirkin bir sırıtışla ilerledi ve mızrağını havaya kaldırdı.

Zavallı kurban, gözlerini elleriyle kapa-

nu...

Kalabalığın arasından dört kişi gelerek cesedi meydandan uzaklaştırdı.

Büyücü İngola ince sesiyle:

—Kral emir verdi, hüküm yerine getirildi. Kan izlerini örtün! diye bağırdı.

Derhal kulübenin arkasından genç bir kız çıkarak elindeki kabın içinde getirdiği kireç tozunu kırmızı lekelerin üzerine serpti.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

31 TEMMUZ 1985 ÇARŞAMBA ✲ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✲ SAYI 601 ✲ FİYATI 10 LİRA KDV DAHİLDİR

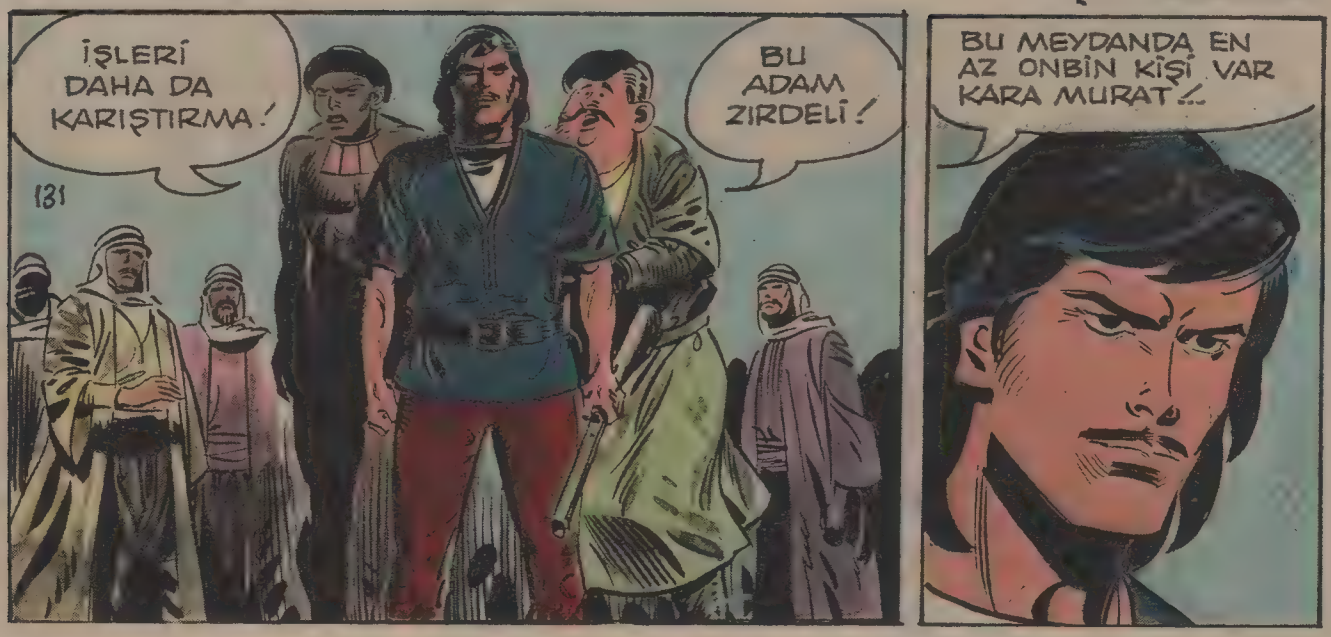

Bunları tüyleri diken diken olarak seyreden Kara Murat öfkesinden köpürüyor, Mehdi ile Lumba onu güçlükle zaptediyordu:

—Allahaşkına bir delilik yapma... Zaten hayatımız tehlikede... İşleri daha da karıştırma...

—Bu adam zır deli!.. Kan içici bir canavar sanki!..

—Bize ne? O kendi adamını öldürdü... Şimdi biz canımızı kurtarmaya bakalım...

—Bizi öldürmeye kalkışırsa bu ona çok pahalıya mal olur...

—Bu meydanda en az on bin kişi var Kara Murat.. Hiç şansımız yok!..

Kara Murat nihayet sakinleşti.

Kral Tula, facianın izleri tamamen orta-

dan kalkıncaya kadar sessiz oturduktan sonra onlara seslendi:

—Nereden ve niçin geldiğini bilmediğim beyaz insanlar, selam!..

Zenci Lumba cevap verdi:

—Selam Kral Tula!..

—Ey beyaz insanlar! Nereden geliyorsunuz ne arıyorsunuz?

Lumba, Kara Murat'ın Kral'a verdiği cevabı tercüme etti:

—Biz yıldızlardan geliyoruz. Fakat nasıl geldiğimizi sorma... Amacımız ülkenizi ziyaret etmektir...

—Demek bu ufak ülkeyi görmek için o kadar uzaktan geldiniz? Bu adam da sizinle beraber yıldızlardan mı geldi?

Kral eliyle Zenci Lumba'yı gösteriyordu. Kara Murat başını salladı:

—Evet... Yıldızlarda senin renginde insanlar çoktur... Yalnız aklının ermeyeceği şeyleri fazla sorma Kral Tula...

Kral yüzünü buruşturarak öfkeli bir sesle homurdandı:

—Siz yıldızların insanları biraz yüksek sesle konuşuyorsunuz.. Unutmayın ki, şimdi yıldızlardan çok uzakta benim ülkemdesiniz. Sizi az önce cesedini götürdükleri adama benzetmemi ister misiniz?

Kara Murat korktuklarını belli etmemek için Kral'a dik dik baktı onu azarlar gibi konuştu:

—Ey Kral! Dikkat et! Kılımıza bile dokunursan mahvolmaktan kurtulamazsın...

Kara Murat eliyle Kral'ın amcası Fado ve

mızrağındaki kanı silmekte olan Rasu'yu göstererek devam etti.

—Bunlar sana bizim nasıl insanlar olduğumuzu söylemediler mi? Şimdiye kadar bize benzer kimseler gördün mü?

Kral sesini biraz yumuşatarak mırıldandı

—Görmedim!

—Bizim uzaktan nasıl vurup öldürdüğümüzü sana anlatmadılar mı?

—Anlattılar ama inanmıyorum. Bana nasıl öldürdüğünüzü gösterin. Şu ileride duran insanlardan birini öldürürseniz o zaman size inanırım...

—Hayır! Biz insanların kanını yalnız cezalandırmak için dökeriz. Eğer istersen uşaklarına bir öküz getirmelerini söyle. Hayvanı yirmi adım atmadan öldüreceğim!

Kral kaba kaba gülerek:

—Olmaz, dedi. Bana bir adam öldürün ki size inanayım...

Kara Murat kaşlarını çatarak homurdandı:

—Peki öyle olsun. Şu meydanda ileri doğru yürü, on adım atmadan öleceksin. Ya da sen istemezsen oğlun Rasu'yu yolla.

Kral'ın oğlu bu teklifi duyunca havlar gibi birtakım sesler çıkardı ve kulübeden içeriye kaçtı.

Kral azametle kaşlarını çattı. Teklif onun da hoşuna gitmemişti. İnadından vazgeçerek:

—Bir öküz getirin! diye seslendi.

Derhal iki kişi koşarak gitti.

Kısa bir sessizlikten sonra bir öküzün meydanın kapısına doğru koşmakta olduğu gö-

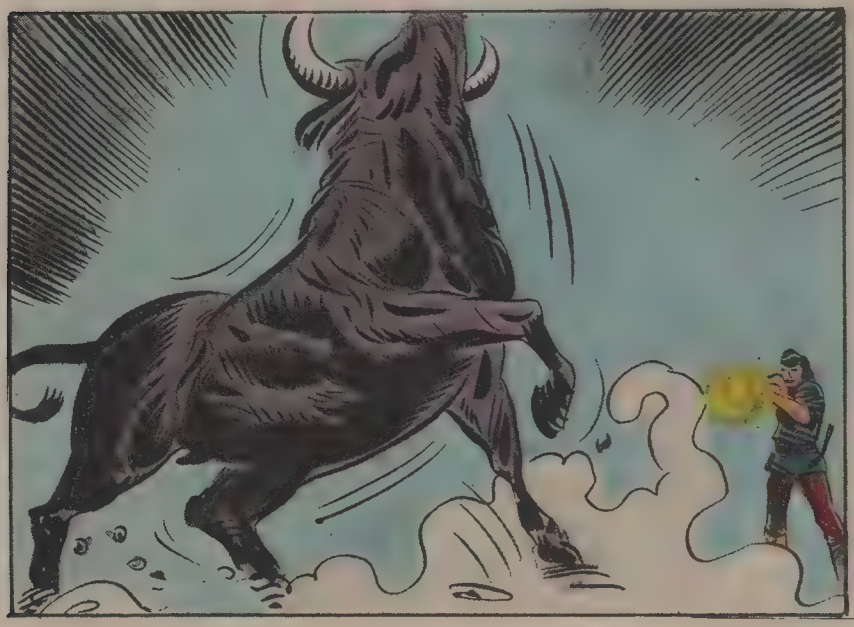

rüldü.

Kapıdan içeri girince hayvan önündeki kalabalığı görerek aptal aptal duraklayıp bakındı.

Kızıl Prenses:

—İşte tam zamanı! diye fısıldadı.

Kara Murat nişan aldı, tetiğe bastı, silah patladı.

Böğrüne kurşunu yiyen öküz sırtüstü devrilip debelenmeye başladı.

Binlerce ağızdan hayret çığlıkları yükseldi.

Kral'ın da gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Kara Murat seslendi:

—Yalan mı söylemişim ey Kral?

—Hayır beyaz adam... Söylediklerin gerçekmiş...

—Dinle Kral Tula!.. İşte gördün. Bil-

melisin ki biz savaş amacıyla değil dostça ziyaret için geldik.

—Bu sihirli boru ile sen de bizim gibi öldürebilirsin. Onu sana armağan edeceğim. Yalnız bununla insan öldürmemen için tılsım yaptım. Tüfek adını verdiğimiz sihirli boruyu bir insana çevirirsen kendin ölürsün...

—Çevirmem... Çevirmem...

Kara Murat hafifçe gülümseyerek devam etti:

—Dur sana bir şey daha göstereyim. Askerlerinden birine kırk adım ileride bir yere bir mızrak saplamalarını söyledi. Mızrağın yassı tarafı bize doğru dönük olsun...

Adamlar, Kara Murat'ın istediğini derhal yerine getirdiler...

Delikanlı dikkatle nişan alarak mızrağa ateş etti.

Kurşun yassı kısma çarpıp mızrağı parçaladı.

Tekrar hayret sesleri yükseldi.

Halk:

—Bizim sihirbazdan da üstün bir sihirbaz bu! diye bağırıyordu.

Kara Murat:

—Ey Kral! Bu sihirli boruyu sana veriyoruz. Yavaş yavaş nasıl kullanılacağını öğretirim diyerek tüfeği ona uzattı.

Kral, sanki elini yakacakmış gibi tüfeği binbir tedbirle alıp ayağının dibine, yere koydu

Bu sırada Büyücü İngola, Kral'a doğru ilerledi. Çok ihtiyarda ama, korkunç çehresinin üzerinde simsiyah gözleri hâlâ şeytanca parlıyordu. Bir kemik yığınından farksız olan

kuru elini Kral'ın omuzuna koyarak ince, çatlak ve zaman zaman yükselen bir sesle konuşmaya başladı:

—Dinle ey Kral! Dinleyin ey askerler! Dinleyin ey dağlar, ovalar ve ırmaklar! Dinleyin ey gökler, güneş, yağmur, fırtına ve sis!

Durdu, kanlı gözlerini halkın üzerinde gezdirerek devam etti:

—Dinleyin ey kadınlar ve erkekler, ey delikanlılar, genç kızlar ve henüz doğmamış bebekler! Dinleyin, benim içimde sonsuz hayatın ruhu var! Şimdi kehanet gösteriyorum!

Kelimeler yavaş yavaş kaybolurken, dinleyenlerin kalplerini derin bir korku kapladı. İhtiyar büyücünün görünüşü çok korkunçtu. Adam aynı ürpertici sesiyle devam etti:

"—Kan ne güzeldir! Kırmızı kan ne parlaktır! Yeni dökülmüş kanın kokusu gibi koku yoktur. Aslanlar onu yaladıktan sonra kükrerler. Akbabalar içinde kanatlarını yıkayarak neşe ile bağırışırlar."

"...Ben ihtiyarım. Şimdiye kadar çok kan gördüm. Hah, hah, ha!.. Ölmeden önce daha çok kan görerek sevineceğim. Siz benim kaç yaşında olduğumu sanıyorsunuz? Babalarınız beni bilir. Onların babaları, hatta babalarının babaları bile beni bilirdi..."

"...Söyleyin bakalım, büyük yolu kim yaptırdı? Oradaki kayaların üzerine resimleri kim çizdi? Dağdaki mağaraları kim meydana getirdi? Siz bilmezsiniz ama ben biliyorum."

"...Bunları yapan, daha önce gelen beyaz adamlardı. Onlar daha sonra da ülkemize gelerek hepinizi yiyip mahvedecekler!"

"...Bu sihre bürünmüş, bilgili ve kuvvetli beyaz adamlar niçin geldiler? Boynuna asılı parlak taşın ne olduğunu, değerini biliyor musun ey Kral? Ama ben biliyorum..."

Büyücü İngola kurukafaya benzeyen başını Kara Murat ve arkadaşlarına doğru çevirerek devam etti:

"—Yıldızların beyaz adamları... Siz ne arıyorsunuz? Siz parlak taşlar için geldiniz, biliyorum. Onları kan dökülüp kuruduktan sonra bulacaksınız ama o zaman bakalım benimle mi kalacaksınız yoksa geldiğiniz yere mi döneceksiniz? Hah! Hah! Hah!..

Büyücü İngola herkesi etkisi altına almıştı. Elini Zenci Lumba'ya doğru uzatarak tiz sesiyle devam etti:

—Hey, siyah derili, mağrur duruşlu adam... Evet sen... Sen kimsin? Ne arıyorsun? Herhalde sen ötekiler gibi parlayan kıymetli taşlar için gelmedin. Bunları beyaz adamlara bırakacaksın. Sanırım ben seni tanıyorum. Hem de kalbindeki kanın kokusundan... Belindeki kuşağı çöz!.. Çöz diyorum sana!..

Zenci Lumba, rengi sararak bir adım geri çekildi. Kuşağını çözme emri onu ürpertmişti.

Büyücü İngola emrini tekrarlamak isterken birden ağzından köpükler saçılarak bir saralı gibi yere yıkıldı. Hemen onu kulübeye taşıdılar..

Dehşet içinde kalan Zenci Lumba:

—Bu ihtiyar büyücü az daha bizi öldürtecekti! diye söylendi.

Kara Murat başını salladı:

—Evet, ben de bir an Azrail'in gölgesini görür gibi oldum!

Kral titreyerek yerinden kalktı:

—Beyaz adamlar! dedi. Aklımdan sizi öldürmek geçiyor. İhtiyar büyücü İngola çok acayip şeyler söyledi. Siz ne dersiniz buna?

Kara Murat zoraki güldü:

—Dikkat et Kral hazretleri! Bizi o kadar kolay öldüremezsin... Öküzün başına gelenleri gördün. Sen de onun gibi olmak ister misin?

Kral kaşlarını çatarak homurdandı:

—Bir Kralı tehdit etmek hiç de iyi şey değildir...

—Biz tehdit etmiyoruz. Sadece gerçeği söylüyoruz. İstersen bizi öldürmeye bir teşebbüs et de gör...

Kral, iri, vahşi elini alnına götürerek bir süre düşündü.

Kararsızdı...

Onları öldürmek istediği, fakat buna cesaret edemediği anlaşılıyordu.

Sonunda:

—Haydi, şimdilik dostça gidin. Bu akşam büyük dans olacak, siz de göreceksiniz. Korkmayın, tuzak kuracak değilim. Bunu yarın düşünürüm! dedi.

Kara Murat, Lumba, Kızıl Prenses ve adamları kulübelerine dönmek üzere yürüdüler.

Kara Murat, kulübeye vardığı zaman, Kral'ın amcası Fado'yu da içeriye çağırdı:

—Fado, seninle konuşacağız...

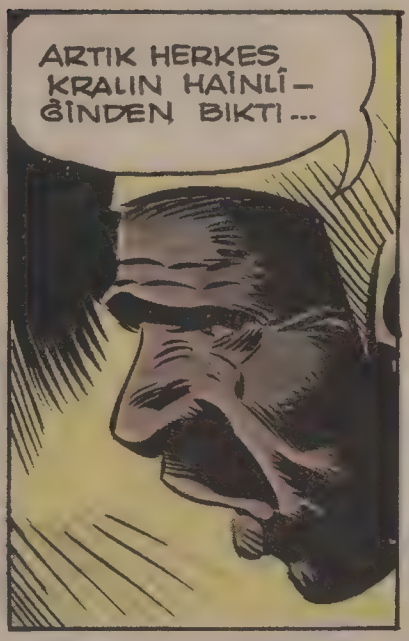

—Söyleyin efendilerim...

—Bize öyle geliyor ki Kral Tula çok gaddar bir adam...

—Evet efendim. Bütün ülke onun zulmü altında feryat ediyor. Bu akşam göreceksiniz. Büyük bir insan avı yapılacak. Hain diye seçilenler öldürülecek. Eğer Kral bir adamın sürüsüne, karısına göz koyar, veya onun kendisine karşı harekete geçeceğinden korkarsa ihtiyar Büyücü İngola tarafından ölüm dansında seçilerek öldürülür. Bu akşam ay batmadan nice insanlar can verecek!.. Belki ben de öldürüleceğim!

—Yaa, demek öyle?

—Evet... Hiç kimsenin hayatı güvenlik altında değildir. Ülke onun zulmünden inliyor.

Artık herkes Kral'ın hainliğinden bıktı.

—Öyleyse neden halk onu devirmiyor?

—Bunu yapamayız efendim. Yapsak bile yerine oğlu Rasu geçer ki, onun yüreği babasınkinden çok daha katıdır. Eğer ikizlerin büyüğü Motu ölmemiş olsaydı halimiz başka türlü olurdu. Ama ne yazık ki öldü...

Zenci Lumba, parlayan bakışlarını Kral'ın amcası Fado'ya dikerek sordu:

—Mato'nun öldüğünü ne biliyorsun?

—Ne demek istiyorsun?Ölmedi mi?

—Beni dinle Fado...Yıllarca önce Mato'yu sadık bir uşak kaçırmıştı değil mi?...

—Evet...

—Adamla çocuğun dağlarda öldüğünü söylemişlerdi, değil mi?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

7 AĞUSTOS 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 602 ✻ FİYATI 10 KURUŞ KDV DAHİLDİR

—O da doğru...

—Fakat öyle şeyler oldu ki, fedakar uşak çocuğu kurtarmayı başardı. Dağları aştılar, çölü de oradan dolaşan bir kabilenin yardımıyla geçip ağaçlık ve sulak bir ülkeye ulaştılar...

—Bunu nereden biliyorsun?

—Dinle... Küçük Kral Motu başka ülkelerde, beyaz adamlar arasında büyüdü. Sonra yine başka beyaz adamlarla ülkesine geri döndü. Üç gün önce yolda seninle karşılaştı.

Kral'ın amcası Fado kaşlarını çatarak bağırdı:

—Konuştuklarına bakılırsa sen herhalde çıldırmışsın!

Zenci Lumba gururla başını dikti:

—Öyle mi sanıyorsun? Bak sana ne gös-

tereceğim ey amcam! Ben Motu'yum. Bu ülkenin gerçek kralı.

Zenci Lumba belindeki kuşağı sıyırarak yaşlı adamın karşısında çırılçıplak durdu.

Fado, gözleri dehşetle açılmış bir halde ona bakıyordu.

Zenci Lumba belindeki kocaman yılan dövmesini göstererek sordu:

—Bak ey amcam! Bu ne?

Dövme yılanın vücudu Lumba'nın belini sardıktan sonra, kuyruğu, tam göbeğinin üzerinde açık duran kendi ağzına giriyordu...

Fado ona bakarken neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Yaşlı adam derhal dizinin üzerine çökerek genç adamı selamladı:

—Sen benim kardeşimin oğlusun. Kralsın!

Lumba emreden bir sesle:

—Kalk ayağa, dedi. Henüz Kral değilim. Fakat senin ve kahraman beyaz arkadaşlarımın yardımıyla olacağım. Büyücü İngola'nın dediği gibi ülke önce kana bulanacak ama kendi kanı da bu kanlarla beraber akacak..

Kulübede bulunan Kızıl Prenses konuşmalardan hiç bir şey anlamıyor, hayret ve merak içinde onlara bakıyordu.

Lumba sordu:

—Ey amcam! Düşün... Ellerini bana verip adamım olacak mısın? Önüme çıkacak tehlikeleri benimle paylaşarak bu zalim ve katil kralı devirmeme yardım edecek misin?

Yaşlı adam elini başına götürüp bir süre düşündü. Sonra yeniden Lumba'nın önünde diz çökerek:

—Seni küçükken dizlerimin üstünde hoplatırdım, dedi. Şimdi ihtiyar kollarım senin ve ülkemin özgürlüğü için çalışacak...

—Peki amca... Eğer başarırsam, sen Kral'dan sonra gelen en büyük adam olacaksın. Yenildiğim takdirde, sen de benimle beraber olacaksın... Kral Tula yaşatmaz seni!..

Lumba, Kara Murat'a ve Kızıl Prenses'e dönerek verdikleri kararı özetle anlattıktan sonra sordu:

—Siz beyaz adamlar, bana yardım edecek misiniz? Size ne teklif edebilirim? Beyaz parlak taşlar!..

...Kral olup, bunların yerini bulabilirsem, giderken taşıyabileceğiniz kadar götürürsünüz. Bu size yeter mi?

Kara Murat:

—Bana bak Lumba, dedi. Sen beni yanlış

anlamışsın. Ben para için kimseye yardım etmem. Ama sana karşı sevgim var. Hem o şeytan Kral'ın hakkından gelmek çok hoşuma gidecek. Ben bu kavgada varım. Sen ne dersin Prenses?

Kzıl Prenses:

—Ben, Lumba'nın teklif ettiği elmasları kabul ediyorum, dedi. Buraya zaten elmas taşlar uğruna gelmiştik. Kralı devirmesi için Lumba'ya yardım edeceğiz. Üstelik Krala hiç güvenmiyorum. Biz onu devirmezsek o bizi öldürecek.

Kralın amcası Fado, Lumba'ya:

—Hakkın olan krallığı alman için ülkenin ileri gelenleriyle konuşacağım! dedi.Bu gece birçok kişi hain diye gösterilip öldürülünce, di-

ğerlerinin kalplerinde kin ve kızgınlık alevlenecek. Ölüm dansı bittikten sonra güvendiğim kişilere durumu açacağım!

Güneş batınca, köyde binlerce ateş yakıldı.

Büyük danstaki yerlerini almak için geçen savaşçıların karanlıktan gelen ayak sesleri ve yüzlerce mızrağın şakırtısı dalga dalga göğe doğru yükseliyordu.

Ay, tüm görkemiyle doğduğu vakit tören için hazırlıklar tamamlanmıştı.

Kralın amcası Fado, yanında otuz savaşçıyla, Kara Murat ve arkadaşlarını alıp dansın yapılacağı alana götürdü.

Büyük meydan tıklım tıklım doluydu.

Her yanda sıra sıra savaşçılar vardı. Onların yanında donuk ve titrek parıltılı mızraklar görünüyordu.

Kızıl Prenses:

—Ne kadar sessiz ve kederli duruyorlar? dedi.

Fado, asık bir yüzle homurdandı:

—Ölümü bekleyen insanlar neşeli olmaz.

—Bu gece çok insan öldürülecek mi?

—Pek çok!

—Peki, biz de tehlikede miyiz?

—Bilmiyorum efendilerim... Krala güvenemem ki... Siz her şeye rağmen korkar gibi görünmeyin... Eğer bu geceden sağ çıkarsanız işimiz biraz kolaylaşır...

Kara Murat gözlerini çevresinde dolaştırarak:

—En az on bin kişi var! diye söylendi. Biz ise sadece yirmibeş kişiyiz... Bizi ezip geçer-

ler...

Şişman Mehdi:

—Durum çok kritik... Korkuyorum! diye fısıldadı.

bunları konuşurlarken meydanın ortasındaki oturulacak yere doğru ağır ağır ilerliyorlardı.

Aynı anda Kral'ın kulübesinin bulunduğu taraftan başka bir grubun ilerlediği görüldü.

Fado:

—Kral Tula, oğlu Rasu ve büyücü İngola geliyor, dedi. Yanlarında gördükleriniz ise Kral'ın cellatlarıdır!

Dev gibi, iri yarı olan vahşi görünüşlü korkunç cellatların bir ellerinde mızrak diğer ellerinde ağır topuzlar vardı.

Sayıları yirmi kadardı.

Kral, meydanın ortasındaki koltuğuna o-

turdu. Büyücü İngola da onun ayağının dibine çöktü. Ötekiler geride, ayakta durdular:

Kara Murat, Kızıl Prenses ve adamları yaklaşırken Kral Tula onlara:

—Selam beyaz adamlar! diye bağırdı. Oturun, değerli vakti harcamayın. Gece yapacağımız işler için çok kısadır. Siz iyi bir zamanda geldiniz. Çünkü bu gece ülkenin en büyük gösterisine tanık olacaksınız...

Kral Tula, vahşi bakışlarını kalabalığın üzerinde dolaştırarak korkunç bir sesle devam etti:

—Çevrenize bakın beyaz adamlar! Bakın, kalplerinde fenalık taşıyanlar ceza korkusuyla nasıl titreşiyor?

Büyücü İngola yılan ıslığına benzeyen se-

siyle:

—Başlayalım, başlayalım! Sırtlanlar acıkmış, yiyecek için uluyorlar! diye bağırdı.

Ortalıkta bir ölüm sessizliği oldu.

Kral, mızrağını havaya kaldırdı ve onunla beraber, on bin ayak, sanki bir kişinin ayağı imiş gibi kalkıp tekrar yere vurdu.

Bu, üç kez tekrarlandı ve her defasında yerler sarsıldı.

Çevreyi yine tüyler ürpertici bir sessizlik kapladı.

Bir dakika sonra, bu sessizlik, Kral'ın elini kaldırmasıyla bozuldu. Vahşi tam tam sesleri arasında askerlerin arasından çıkan on kadar genç kız, meydanın ortasına doğru ilerledi.

Belden yukarıları çıplaktı. Dik ve diri göğüsleri her adımlarını atışlarında titriyordu. Yüzleri sarı ve beyaz çizgilerle boyanmıştı.

Ellerinde taşıdıkları sihirbaz sopalarını sallayarak gelirken, bellerindeki dizi dizi insan kemikleri şakırdıyordu.

Hepsi de güzeldi... Büyülenmiş gibi bir halleri vardı. Büyücü İngola'nın önüne gelince durdular.

—Ey büyücüler kralı!.. Buradayız ve emrindeyiz.

Büyücü İngola, iğrenç sesiyle sordu:

—Gözleriniz keskin mi ey meleklerim? Karanlıkları görüyor musunuz?

—Gözlerimiz bütün kötüleri görecek kadar keskin...

—Kulaklarınız açık mı?

—Kulaklarımız ağızdan çıkmayan sesleri bile duyacak kadar açık...

—İyi, iyi... Duygularınız uyanık mı? Kan kokusunu hissedebiliyor musunuz? Krala tuzak kuranları onun kötülüğünü isteyenleri bulup çıkarabilir misiniz?

—Evet...

—Sizleri benim sihirli ekmeğimi yedirip, kutsal suyumu içirerek yetiştirdim. Hakkın isteğini yerine getirmeye hazır mısınız?

—Hazırız!..

—Öyleyse durmayın! Misafir beyaz adamlar, adaletimizi görmek için sabırsızlanıyorlar. Haydi başlayın...

Büyücü İngola'nın ölüm melekleri vahşi çığlıklarla meydana dağılıp, koşarlarken bellerindeki kuru kemikler şakırdıyordu.

Kara Murat, Kızıl Prenses ve adamları, hepsini birden izleyemedikleri için gözlerini en yakındaki ölüm meleğinin üzerlerine dikti-

ler.

Büyücünün meleği, askerlere birkaç adım kala durdu ve sonra müthiş bir hızla döne döne vahşice dans etmeye, bir yandan da çığlıklar atmaya başladı:

—İşte, kötü kalpliileri kokluyorum! Kral için fenalık düşünenleri duyuyorum! diye bağırıyordu.

Gitgide dansını hızlandırırken,o kadar çılgın bir hale geldi ki, çatırdayan dişlerinin arasından köpükler savrulmaya, güzel gözleri yuvalarından fırlamaya başladı. Diri göğüsleri her hareketinde top gibi oynuyordu.

Birden olduğu yerde durdu ve av koklayan bir köpek gibi çatallı sopasını öne doğru uzatarak karşısındaki askerlere doğru yürümeye

başladı.

O, yavaş yavaş ilerledikçe karşısındaki askerlerin korkudan yaprak gibi titredikleri görüldü.

Ölüm meleği, iyice yaklaşınca korkunç bir çığlık atarak elindeki sopayla iri yarı bir askerin göğsüne dokundu.

Zavallı adamı, yanındaki iki arkadaşı hemen kollarından tutup Kral'a doğru götürdüler.

Kurban hiç direnme göstermedi. Mızrağı elinden düştü. Ayakları felce uğramış gibi sürüklendi.

Cellatlardan ikisi onu karşılamak için ileri atıldı. Kurban kendilerine teslim edildiği vakit emir bekler gibi Kral'a baktılar:

Kral Tula kaba sesiyle:
—Öldürün! diye emretti.
Büyücü İngola ile Kral'ın oğlu Rasu da keyifle tekrarladılar:
—Öldürün!..

Kelimeler daha ağızlarından çıkarken korkunç emir yerine getirilmişti bile...

Cellatlardan biri mızrağını kurbanın kalbine sapladı, öteki de emin olmak için elindeki topuzla, adamın beynini dağıttı

Kral Tula, zalim bir kahkaha atarak:
—Bu bir! diye bağırdı.
Ceset, meydanın bir tarafına sürüklenip oraya uzatıldı.

Bu işler henüz bitmişti ki, başka bir zavallı bir ineğin mezbahaya götürülüşü gibi ortaya getirildi.
Üzerindeki leopar postundan onun yüksek rütbeli bir subay olduğu anlaşılıyordu.
Tekrar aynı kelimeler söylendi ve kurban kanlar içinde yere serildi:

Kral Tula sırıtarak:
—Bu iki diye haykırdı.
Kanlı oyun bu şekilde devam ederek yüze yakın ceset meydanın bir tarafında sıralandı.
Kara Murat, böyle vahşi sahnelerden nefret ederdi, tiksinerek zalim Krala bakıp öfkeyle ayağa fırladı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

14 AĞUSTOS 1985 ÇARŞAMBA ✯ HAFTALIK RENKLİ DERGİSİ ✯ SAYI: 603 ✯ FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

Yüzünün rengi değişmiş, cesur bakışlarında çılgınca bir kararın parıltıları yanmaya başlamıştı...

Kılıcını kınından yarı yarıya sıyırdığı an, Kral Tula sert bir tavırla ona doğru elini uzatarak,

—Bırak beyaz adam.. Bırak adalet yerini bulsun.. Bu ülkenin yasalarına karşı gelme! diye bağırdı.

Kara Murat, kendisini engellemek isteyen iki askeri birer kabza vuruşuyla baygın yere serdi...

Bu cinayetlere daha fazla dayanamayacağını anlamıştı...

Kral Tula, tekrar bağırdı:

—Beyaz adam.. Son defa ihtar ediyorum..

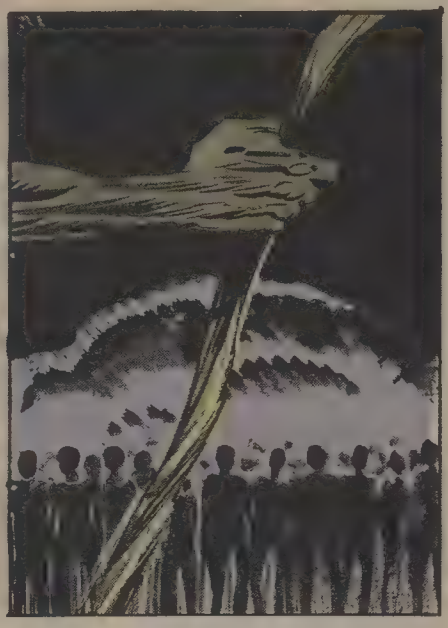

Bu bizim işimiz.. Sen karışma! Günahkâr olan bütün köpeklerin ölmesi gerekiyor...

Kızıl Prenses yerinden fırlayıp, Kara Murat'ın koluna yapışarak yalvaran bir sesle,

—Lütfen geir dön! dedi. Kendini düşünmüyorsan bizi düşün.. Hayatımız bu deli Kral'ın elinde.. Onu kızdırmamak gerek...

Delikanlı kendini toparladı. Bütün kafilenin hayatını tehlikeye atmayı hakkı olmadığını düşündü.. Homurdanarak dönüp, yerine oturdu.

Saat, gecenin onbirine doğru ölüm melekleri ve cellatlar durarak bir araya toplandılar. Kanlı işten yorulmuş gibi bir halleri vardı...

Fakat işleri daha bitmemişti!

Büyücü İngola, ayağa kalktı, sopasına dayanarak meydanın ortasına geldi.

Bu korkunç akbaba kafalı ihtiyar yaratığın

iki büklüm yürüyüşü ve sonra yavaş yavaş gücünü toplayıp, öğrencileri gibi çevreye saldırışı meydanda yeni bir korku dalgası yarattı.

İhtiyar büyücü, kendi kendine şarkılar söyleye söyleye, oraya, buraya koştu ve sonunda bir bölüğün başında duran uzun boylu bir adama dokundu.

O bunu yaparken, adamın komuta ettiği bölükten mırıltılar yükselir gibi oldu.

Fakat buna rağmen, askerlerden ikisi onu yakalayıp, idama götürdüler.

Kral Tula:

—Bununla yüz oniki oldu! diye sırıttı.

Büyücü İngola tekrar oraya buraya atıldı. Gözleri avını arayan vahşi bir yılanın gözleri gibi parlıyordu.

Birden dönüp Kara Murat ve Kızıl Prenses'in bulunduğu gruba doğru ilerlemeye başladı...

Şişman Mehdi korku içinde:

—Bu ihtiyar şeytan, bizden de bir can alacak galiba? diye mırıldandı.

Kara Murat ters ters bakarak onu azarladı:

—Saçmalama!

Kızıl Prenses'in de rengi hafifçe sararmıştı. Zalim, zalimi iyi tanıdığı için genç kadın içlerinden bir kurban vereceklerini çoktan anlamıştı.

—Bu uğursuz büyücünün gelişini hiç beğenmedim doğrusu... Bizim hakkımızda kötü şeyler düşündüğü muhakkak! diye söylendi.

Zenci Lumba, alanın bir yanını kaplayan uzun ceset sıralarına bakarak ürperdi. Ama hiç sesini çıkarmadan büyücüyü izlemeye devam

etti.

Şişman Mehdi, dehşet dolu bir sesle kendi kendine sordu:

—Acaba hangimiz?

Meydanda da büyük bir merak vardı... Herkes susmuştu.. Bir ölüm habercisi gibi yaklaşan büyücü İngola kana doymayan bir canavardı sanki....

İğrenç yaratık, beyaz adamların önünde durdu. Uğursuz gözleriyle onları bir bir süzdü.. Ve elini uzatarak işaret etti.

—İşte yakaladım! Öldürün onu!..

Büyücü İngola, beyaz adamların kafilesindeki tek zenci olan Lumba'yı gösteriyor, çirkin sesiyle haykırıyordu:

—Onun içi fenalıklarla dolu! Öldürün onu!

Ey Kral, öldür onu!

Alanda her zamankinden daha büyük bir sessizlik oldu.

Herkes donmuş kalmıştı sanki...

Kara Murat ayağa fırlayarak gür erkek sesiyle bağırdı:

—Olmaz öyle şey! Ey Kral! O benim arkadaşımdır. Onun kanını döken, bizim kanımızı döküyor demektir!...

Kral, vahşi bir zevkle homurdandı:

—Büyücü İngola onu koklayıp, ortaya çıkardı. O düşmandır. Onun ölmesi lâzım beyaz adamlar!...

Kara Murat kılıcını sıyırarak aslan gibi kükredi:

—Hayır! O ölmeyecek! Ona kim dokunmaya kalkışırsa o ölecektir!

Kral, cellatlerine emretti:

—Yakalayın şunu!..

İki cellat atıldı:

Aynı anda Kara Murat'ın kılıcı havada şimşek gibi parladı....

Saatlerdir adam öldüren cellatlardan ikisi kanlar içinde cansız yere serildi...

Böyle hızlı ölüm görmemiş olan diğer cellatlar durakladı...

Kral kükredi:

—Yakalayın, diyorum size...

Bu sırada Kara Murat bir tüfek kapmış ve Kral'a doğru çevirmişti...

Cellatlar, yaklaşır gibi oldular, fakat tekrar geri çekildiler...

Zenci Lumba da eline bir mızrak geçirmiş ve canını pahalıya satmak için savunma duru-

mu almıştı.

Kara Murat tüfeği doğrultarak bağırdı:

—Eğer yarının ışığını görmek istiyorsanız çekilin köpekler!...

Kızıl Prenses' ve adamları da tüfeklerini Kral'a doğru çevirmişlerdi.

Kara Murat:

—Söyle şunlara Lumba! dedi. Bir adım atarlarsa Kralları sihirli borularımızla öldürürüz!

Kral Tula uzun uzun düşündü...

Beyaz adamların ellerindeki ateşli borulardan çekindiği belliydi...

Sonunda, Büyücü İngola'ya ve cellatlarına çekilmelerini işaret ederek konuştu:

—Sihirli borularınızı indirin ey beyaz adamlar! Sizden korktuğumdan değil, misafirperver olduğumu göstermek için onu affedi-

yorum...

Kara Murat:

—Akıllıca bir karar, dedi. Sonra ekledi:

—Gördüklerimiz bizi yordu ey Kral.. Gidip uyumak istiyoruz.. Dansınız bitti mi?

Kral Tula, canı sıkılmış bir halde:

—Bitti! diye söylendi. Sonra sıralanmış insan cesetlerini göstererek cellatlarına emretti:

—Bu günahkar ölüler, sırtlanlara, akbabalara atılsın!

Kara Murat, Kızıl Prenses ve adamları, kendilerine ayrılan kulübelere döndükleri vakit hâlâ korkunç katliamın etkisi altındaydılar...

Zenci Lumba minnet dolu bir sesle,

—Hayatımı size borçluyum, dedi. Bunu hiç bir zaman unutmayacağım...

Uzun süre gördükleri katliamın etkisi altında hiç konuşmadan sessiz oturdular.

Sonunda Kızıl Prenses:

—Bu deli kral, fırsat bulduğu vakit mutlaka bizi de öldürecek, dedi.

Hayatı boyunca yüzlerce insanın kanını akıtmış olan Kızıl Prenses şimdi kendisi gibi kan dökücü olan başka bir zalimin elinde can vermekten korkuyordu.

Kara Murat, acı acı gülümsedi:

—Evet, adamın niyeti öyle.. Biz buna imkân vermeden onu devirip, Lumba'nın kral olmasını sağlamalıyız...

Lumba:

—Kral olursam bütün ülkeyi emrinize veririm efendim! dedi

Bu sırada dışarıda birtakım gürültüler duyuldu. Kralın amcası Fado yanında mağrur gö-

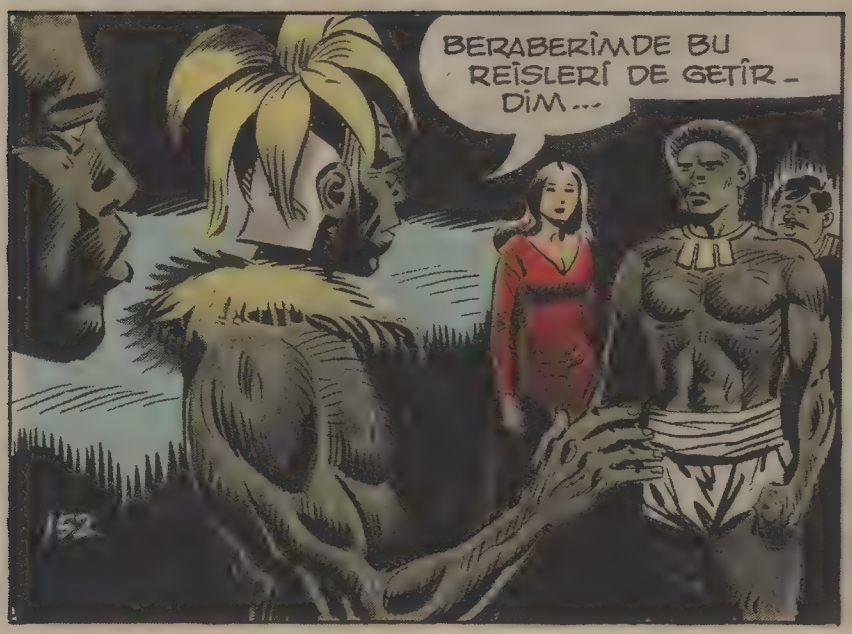

rünüşlü beş adamla kulübeye girdi:

—Ey beyaz efendiler.. Dediğim gibi geldim ve beraberimde bu reisleri de getirdim. Onlar ordunun en büyüklerindendir ve emirlerinde ikişer bin asker vardır.

Kabile reisleri bakışlarını zenci Lumba'ya dikmişler, onu tepeden tırnağa incelemeye başlamışlardı...

Fado:

—Ey Lumba.. Kukuana'nın gerçek kralı.. İzin ver, belindeki yılan resmini onlar da görsün.. Hayat hikayeni anlat ki, onlar da seninle birlikte çılgın Kral Tula'ya karşı gelip gelemeyeceklerini söylesinler...

Lumba hiç duraklamadı. Sakin ve mağrur bir tavırla belindeki kemeri çözüp, yılan dövmesini gösterdi:

—İşte bakın!..

Kabile reisleri sıra ile gelip, gece lambasının loş ışığı altında kutsal işareti inceleyerek tek kelime bile söylemeden kenara çekildiler...

Kara Murat, Kızıl Prenses'e:,

—Hayatımız bu adamların vereceği karara bağlı! diye fısıldadı. Kabile reisleri Lumba'yı desteklemeyi kabul etmezlerse işimiz bitiktir.

Zenci Lumba belini kapayıp, daha önce anlattığı hikayesini bir defa da onlara anlattı:

Kralın amcası Fado:

—Duydunuz ya reisler! dedi. Gerçek kralımız Lumba'dır. Onunla beraber olup babasının tahtına geçmesine yardım edecek misiniz? Ülke artık Kral Tula'nın kötülüklerinden bıktı . Bu akşam olanları gördünüz. Sizden başka konuşmaya niyetlendiğim diğer iki reis nerede? Öl-

dürüldüler.. Şimdi cesetlerinin üzerinde sırtlanlar uyuyor.

Fado sesini yükselterek sözlerini şöyle bitirdi:

—Eğer baş kaldırmazsanız, yakında siz de onlar gibi öleceksiniz.. Kararınızı verin kardeşlerim...

Beş reisten en yaşlı olanı, iki adım ileri leyip, cevap verdi:

—Sözlerin doğru.. Ama teklif ettiğin şey çok güç bir iş.. Biz mızraklarımızı krala karşı kaldırdığımız zaman bu adamın bir sahtekar veya yalancı olmadığını nereden bileceğiz?

—Yılan resmini gördünüz ya!

—Bu yeterli değil.. Yılan doğuştan değil de onun çocukluğunda yapılmış olabilir.Bize

öyle bir delil verin ki, inanalım. Aksi halde harekete geçemeyiz...

—Nasıl bir delil istersiniz?

—Beyaz adamların kudreti büyüktür. Lumba onların kanatları altına sığınıyor. Eğer o gerçek Kral ise bize başka işaret versin ki, biz ve halk bunu görerek onun kral olduğuna inanalım. Böylece bize katılacak olanlar, beyaz adamların sihrinin kendileriyle birlikte olduğunu anlarlar.

Bu konuşmalar sırasında Şişman Mehdi, ilgisiz bir tavırla eski bir Arap takviminin yapraklarını karıştırıyordu. Cebe sığacak bir defter küçüklüğünde olan takvimde, akla gelebi-

lecek her çeşit bilgi vardı.

Kendileri bir çeşit ölüm-kalım mücadelesi verirken şişman Mehdi'nin takvim okuması Kızıl Prenses'i sinirlendirdi:

—Sersem herif! diye bağırdı. Biz burada adamlara laf anlatmak için ter dökerken sen yan gelmiş yatıyorsun...

Mehdi telaşla toparlanıp, özür dilemek ister gibi bir şeyler geveledi. Mazeretini anlatmak için:

—Şey, efendim, dedi. Takvimde çok ilginç olaylar yazılı.. Yarın gece ay tutulacakmış da...

—Aptal herif! Bize ne ay tutulmasından?

—Ben biraz gökbilimine meraklıyımdır e-

fendim...

—Senin merakından bana ne? Cehennem ol buradan.. Sinirimi bozuyorsun....

Mehdi, iki büklüm olarak kulübeden çıkmaya hazırlanırken, Kara Murat onu durdurdu:

—Sen az önce ne dedin Mehdi? Bir daha söyle bakayım!.

—Vallahi kötü bir şey demedim efendim.. Elimdeki takvimde yarın ay tutulması olacağı yazılıyor...

—Emin misin?

—Evet.. Benim takvimim asla yanılmamıştır. Yarın gece yarısından iki saat önce ay tutulması başlayacak...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

21 AĞUSTOS 1985 ÇARŞAMBA ※ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ※ SAYI: 604 ※ FİYATI 30 LİRA ※ KUV DAHİLDİR

Kara Murat'ın yüzü birden aydınlandı. Aklına gelen fikir müthişti. Şimdi zeki gözleri sevinçli bir ışıltıyla parlıyordu. Zenci Lumba'ya dönerek:

—Söyle şu kabile reislerine dedi. İstedikleri işareti vereceğiz.

—Nasıl bir işaret olacak bu?

—Yarın gece ayı karartacağız!

Bu çok parlak bir fikirdi. Ama zenci Lumba kararsız görünüyordu. Uygar ülkelerde çok dolaşmasına rağmen ay tutulmasının ne olduğunu bilmiyordu:

—Gerçekten ayı söndürecek gücünüz var mı efendim? diye sordu.

Kara Murat sert bir sesle:

—Sen ne diyorsam onu yap! diye emretti.

Sonra Zenci Lumba'nın aracılığıyla kabile reislerine şöyle dedi:

—Biz kudretimizi göstermeye hevesli değiliz.Çünkü yapacağımız büyüyle doğa yasalarına karşı gelerek dünyayı karartacağız. Gelin buraya...

Kara Murat, kabile reislerini kulübenin kapısına çağırarak, gökyüzündeki kıpkırmızı ayı gösterdi:

—Orada ne görüyorsunuz!

—Ayın batışını görüyoruz efendim..

—Tamam..Şimdi söyleyin bana...Hiç kimse ayı, batma vaktinden önce gözden kaybederek ülkeyi simsiyah bir perde ile örtebilir mi?

—Hayır efendim..Hiç kimse bunu yapamaz. Ay, onu seyreden insanlardan daha güçlüdür ve kimse onun yolunu değiştiremez.

—Demek öyle sanıyorsunuz? Yarın akşam, gece yarısından iki saat önce ayı bir saat kadar bir zaman için kaybedeceğiz. Koyu bir karanlık etrafı kaplayacak ve bu da Lumba'nın ülkenin gerçek kralı olduğunu ispat edecek...

Kabile reisleri alaylı alaylı güldüler:

—Bunu hiç bir insan yapamaz!..

—Eğer bunu yaparsak, yani ayı söndürürsek, bize inanacak mısınız?

Kabile reislerinin gülüşleri birer kahkaha halini aldı:

—Evet..Eğer bunu yaparsanız, gerçekten size inanacağız..

—Öyleyse bekleyin, Söylediklerimizi yapacak güçte olduğumuzu göreceksiniz.

Kralın amcası Fado:

—Pekela, dedi. Kral, güneş battıktan iki saat sonra, kızların dansını seyretmeniz için sizi çağırtacak. Dans başladıktan bir saat sonra Kral'ın en güzel olarak seçtiği kız ilahlara kurban edilecek. İşte o zaman siz dünyayı kararartarak kızın hayatını kurtarın, halk size gerçekten inansın..

Kabile reisleri, Kara Murat ve arkadaşlarını selamlayarak kulübeden çıktıktan sonra Zenci Lumba derin bir endişeyle sordu:

—Dostlarım, bu müthiş şeyi yapacak mısınız, yoksa onlara boş laf mı ettiniz?

—Yapacağız Lumba..Tabii Mehdi'nin takvimi doğruysa yapacağız..Eğer takvim yanlışsa mahvolduk demektir..

O gece ve ertesi gün heyecanlı bir bekleyiş le geçti.

Akşam güneş battıktan sonra Kral Tula

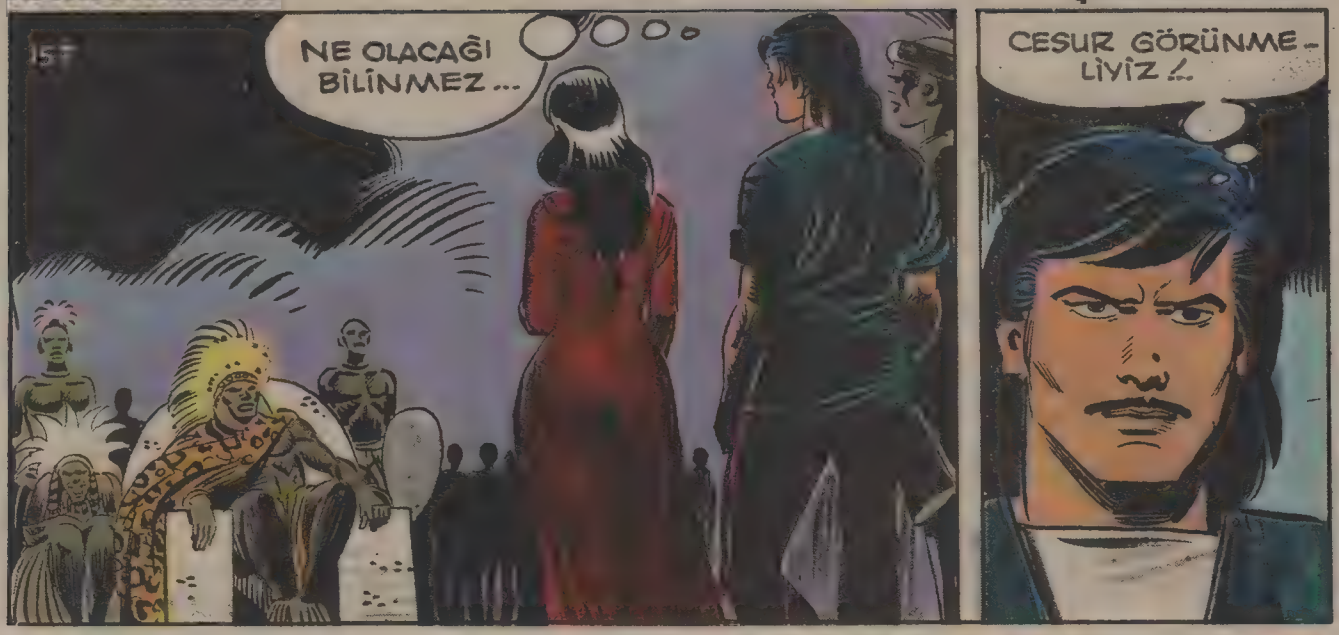

bir haberci göndererek onları "Kızların Dansı" törenine çağırdı.

Bu tören yılda bir kere yapılırdı. Büyük meydan bir gece öncekinden çok daha farklı idi. Sıra sıra dizilmiş ters bakışlı savaşçıların yerine, yarı çıplak durumda, başlarında çiçeklerden yapılma taçlar bulunan Kukuana kızları vardı.

Ay ışığı ile aydınlanan meydanın ortasındaki koltuğa Kral Tula oturmuştu. Ayağının dibine Büyücü İngola çökmüş, on kadar muhafız dört adım gerilerinde yer almıştı.

Kral'ın karşısında duran Kara Murat ve arkadaşları içlerinde bir korku ve titreme olduğu halde cesur görünmeye çalışıyorlardı.

Kral Tula sahte bir yakınlıkla:

—Hoş geldiniz beyaz adamlar! dedi. Bu geceki tören dün akşamki kadar neşeli olmayacak ama, dans edecek kızlarımız güzeldir... Bizi eğlendirecekler. Ha, aklıma gelmişken sorayım...

Kral bakışlarını bir süre, yabancıların üzerinde dolaştırdıktan sonra devam etti:

—Bizim kadınlarımız arasından, kendinize karı seçmek ister misiniz beyaz adamlar? Arzu ederseniz en güzellerinden, dilediğiniz kadar seçin, onlar sizin olacaktır.

Kral Tula böyle derken, ihtirasla parlayan gözlerini Kızıl Prenses'e dikmişti. Bakışları cinsel açlıkla tutuşuyordu. Belli ki, o da beyaz kadını almak istiyordu.

Kızıl Prenses, nefretle yüzünü buruşturdu. Kral'ın gizli niyetini anlamıştı.

Durum, her geçen an, daha da tehlikeli bir

hal alıyordu.

Bu vahşi adam kendisiyle yatmak isterse ona karşı koyabilecek miydi?

Kara Murat kararlı bir sesle cevap verdi:

—Teşekkür ederiz ey Kral. Biz beyaz adamlar, kendimiz gibi beyaz kadınlarla evleniriz. Sizin kadınlarınız güzel ama bizim için değil...

Kral kaba kaba güldü:

—Kadınların gözleri ne renk olursa olsun daima parlaktır dostum. Ayrıca hazırda bulunanı sevmeniz daha akıllıca olur. Çünkü sizden uzakta olanların, size ihanet edecekleri muhakkaktır. Siyah olsun, beyaz olsun, kadınlara güvenmek hatadır..Her ne ise, hoş geldiniz diyelim de bu geceki törene başlayalım.

Kralın bakışları birden Zenci Lumba'nın üzerinde durdu. Soğuk bir sesle devam etti:

—Sen de hoş geldin siyah adam..Eğer Büyücü İngola dediklerini yaptırabilseydi şimdi çoktan ölmüştün. Şansın var ki sen de yıldızlardan geliyorsun..Ha!..Ha!...

Zenci Lumba ayaklarını gererek dikildi, korkusuzca cevap verdi:

—Sen beni öldürmeden ben seni öldürür düm ey Kral..Canın benden önce çıkardı...

Kral Tula irkildi, kaşları çatıldı, öfkeyle kükredi:

—Sen ne cesaretle böyle konuşuyorsun? Buna küstahlık denir..Cezası büyüktür...

Zenci Lumba'nın dudaklarında alaylı bir gülümseme belirdi. Bakışlarında garip bir parlaklık vardı:

—Gerçeği bilenler cesur olurlar. Gerçek, hedefi şaşmadan bulan keskin bir mızraktır.

Zenci Lumba elinde tuttuğu mızrağı ima ediyor ve Kral'ın ters bir emir vermesi halinde bu mızrağın onun kalbine saplanacağını anlatmak istiyordu.

Kral Tula böyle kuru tehditlere pabuç bırakacak adam değildi ama, beyaz adamların ellerindeki konuşan borular onu ürkütüyor, bu küstah yabancıları yok etmek için fırsat beklemenin daha akıllıca olacağını düşünüyordu.

Kral Tula kaşlarını çatarak adamlarına emretti:

—Artık dans başlasın..

Çiçekten taçlar takmış kızlar, ellerindeki beyaz zambakları hafif hafif sallayıp, tatlı bir şarkı söyleyerek gruplar halinde alana çıktılar.

Şimdi, yükselen ayın büyüleyici ışıkları altında uçar gibi dans ediyor, bazen dönüyor, bazen de mızraklı askerlerin savaş hareketlerini taklit ederek ileri-geri saldırıyorlardı.

Bir süre sonra durdular. Sıraların arasından güzel bir kız çıkarak, oynak ve sert hareketlerle dans etmeye başladı. Ayak parmaklarının üzerinde uzun süre akıl almaz bir hızla döndükten sonra bitkin bir halde geri çekildi ve yerine başka bir kız çıktı.

Onu da diğerleri izledi. Gösteri bir saat kadar sürdü..

Fakat dans eden kızlardan hiç biri, güzellikte de, çekicilikte de ilk çıkan kız kadar olamazdı.

Ülkenin en seçme kızlarının hepsi sıra ile danslarını bitirince Kral Tula elini kaldırıp sordu:

—Hangisini daha güzel buldunuz. Beyaz adamlar?

Kara Murat düşünmeden:

—Birincisini! dedi. Ama o dakikada pişman oldu. Çünkü Kral'ın kafasından iyi şeyler geçmediğini anlamıştı.

Kral Tula vahşi bir kahkaha atarak:

—Güzel, dedi. Demek benim düşünüşüm

ve görüşüm sizinkinin aynı imiş. Evet, en güzelleri odur. Fakat bu onun için üzücü bir şey. Çünkü ölecektir...

Büyücü İngola, çirkin gözlerini, alanın kenarında duran zavallı kıza dikerek Kral'ın sözlerini tekrarladı:

—Evet, ölecektir!...

Talihsiz kız, kendisini bekleyen feci sonuçtan habersiz, diğer kızların arasında, sinirli parmaklarıyla elindeki çiçeğin yapraklarını kopartarak kararı bekliyordu.

Kara Murat, bu kan dökücü adamlara hakaret etmemek için kendisini güçlükle tutarak sordu:

—Niçin ey Kral? Niçin onu öldürteceksiniz? Kız çok iyi dans etti ve bizi memnun bıraktı. Kendisi de çok güzel. Onu ölümle ödüllendirmek haksızlık olur!

Kral Tula cevap verirken vahşi vahşi güldü:

—Buz bizim adetimizdir beyaz adam. İle rideki taşların üzerinde yükselen tepelerin hakkıdır. Eğer ben bugün en güzel kızı ölüme mahkum etmezsem evimin üstüne felaket çöker..

—Çok saçma, yanlış bir inanış!...

—Bana bak beyaz adam! İşime burnunu sokma! Çare yok, kız ölecektir!...

Kral Tula nöbetçilere dönerek bağırdı:

—Kızı buraya getirin!

Sonra oğluna emretti:

—Rasu, sen de mızrağını bile!...

Askerlerden ikisi kıza doğru ilerlerken o, başına geleceklerini anlamış olacak ki, birden

acı çığlıklar atarak dönüp kaçmaya kalkıştı ama güçlü eller onu kıskıvrak yakalayıp meydanın ortasına getirdi.

Zavallı kız ağlıyor, çırpınıyor, yalvarıyordu ama herkes ona donuk gözlerle bakıyordu.

Büyücü İngola, tiz sesiyle:

—Adın ne senin güzel kız? diye sordu.

Kız ıslak gözleriyle ona baktı fakat konuşmadı.

Büyücü İngola homurdandı:

—Neee? Cevap vermeyecek misin? Kralın oğlu senin adını öğrenmeden hemen görevini yapsın mı?

Kral'ın oğlu Rasu, mızrağını kaldırarak iki adım ilerledi. Kurbanın canını almak için büyücünün işaretini beklerken büyük bir zevk duyuyordu. Bu genç, kan içici bir yaratık gibiydi...

Kara Murat farkında olmadan elini hançerine doğru kaydırdı. Gözleri Kral'ın oğluna dikilmiş, sinirleri çelik bir yay gibi gerilmişti.

Kızıl Prenses onun kolunu tutup:

—Sakın bir çılgınlık yapayım deme! diye fısıldadı.

Ölüme mahkum edilen talihsiz kız, gözyaşları arasında, mızrağın donuk parıltısını görünce aklını başına topladı. Artık, kendini kurtarmak için çırpınmıyor ama tepeden tırnağa yaprak gibi titriyordu.

Kral'ın oğlu Rasu'nun sevincine diyecek yoktu. Beyaz dişlerini göstererek sırıttı ve:

—Bakın, bakın! Daha tadını bile tatmadan benim küçük oyuncağımdan nasıl korkuyor? diyerek mızrağının enli ucunu okşadı.

Kara Murat, kısık dişlerinin arasından:

—Eğer bir fırsatını bulursam, bunu sana ödeteceğim köpek herif! diye söylendi.

Büyücü İngola, alaylı bir ifadeyle kıza seslendi:

—Artık rahatladın sanıyorum kızım. Bize adını söyle. Haydi konuş, korkma!

Kız titreyen sesiyle inledi:

—Adım Milazaya efendim. Gata kabilesindenim. Niçin öleceğim? Ben hiç bir suç işlemedim ki...

Büyücü İngola, kuru eliyle tepeleri göstererek:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

28 AĞUSTOS 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 605 * FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

—Sen, oradaki tanrılara kurban olmak üzere öldürüleceksin, dedi. Gece uyumak, gündüz uğraşmaktan, ölmek de yaşamaktan daha iyidir. Seni Kral'ın oğlu kendi eliyle öldürecek.

Milazaya keder içinde ellerini kaldırarak acı ile haykırdı:

—Ah, zalimler! Daha çok gencim! Ben size ne yaptım ki, beni artık güneşin doğuşunu görmekten, çiçekleri toplamaktan, suların çağlayışını duymaktan mahrum edeceksiniz? Ah zalimler! Zalimler!

Genç kız tekrar ellerini kaldırıp, gözyaşlarıyla ıslanmış güzel yüzünü göğe doğru çevirdi

Yeryüzünde bundan daha dokunaklı bir sahne olamazdı. Ama onun bu hali, Kral'ı, oğlunu ve büyücüyü hiç etkilemedi. Yalnız bazı

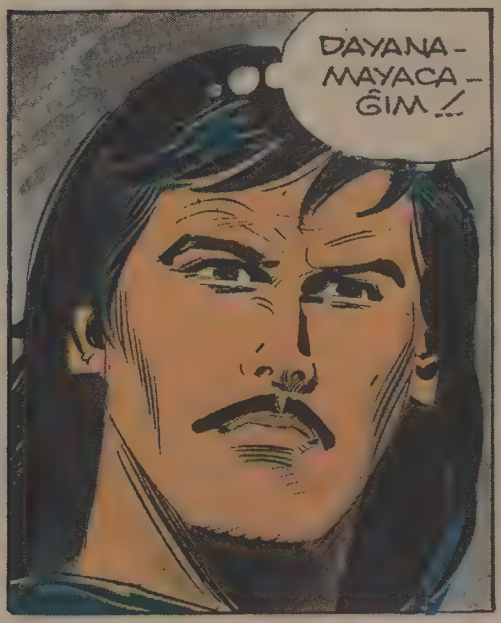

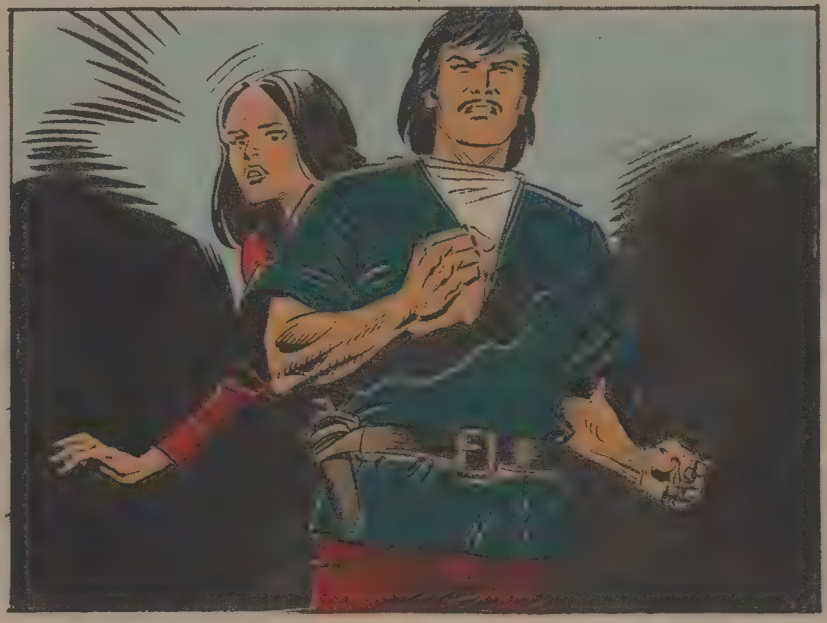

reislerin ve muhafızların yüzlerinde acıma belirtileri görüldü.

Kara Murat, hayatı boyunca, her türlü haksızlığa isyan etmiş, hiç tanımadığı kimseler için bile canını tehlikeye atmış bir insandı. O daima zayıfların, ezilenlerin yanındaydı.

Elinde olmadan öfkeyle soluyarak ileri atılıp, kızın yardımına koşmak istedi..Ama bunu yapamadı..Çünkü Kızıl Prenses koluna yapışmış:

—Kendini düşünmüyorsan bizi düşün.. Hepimizin hayatını tehlikeye atıyorsun! demişti.

Kara Murat'ın sapsarı kesilen yüzü, çaresizlik içinde gerildi. İki adım attıktan sonra kendini frenleyip durdu.

Fakat, ölüme mahkûm edilen kız onu görmüş, kafasından geçenleri anlamıştı.

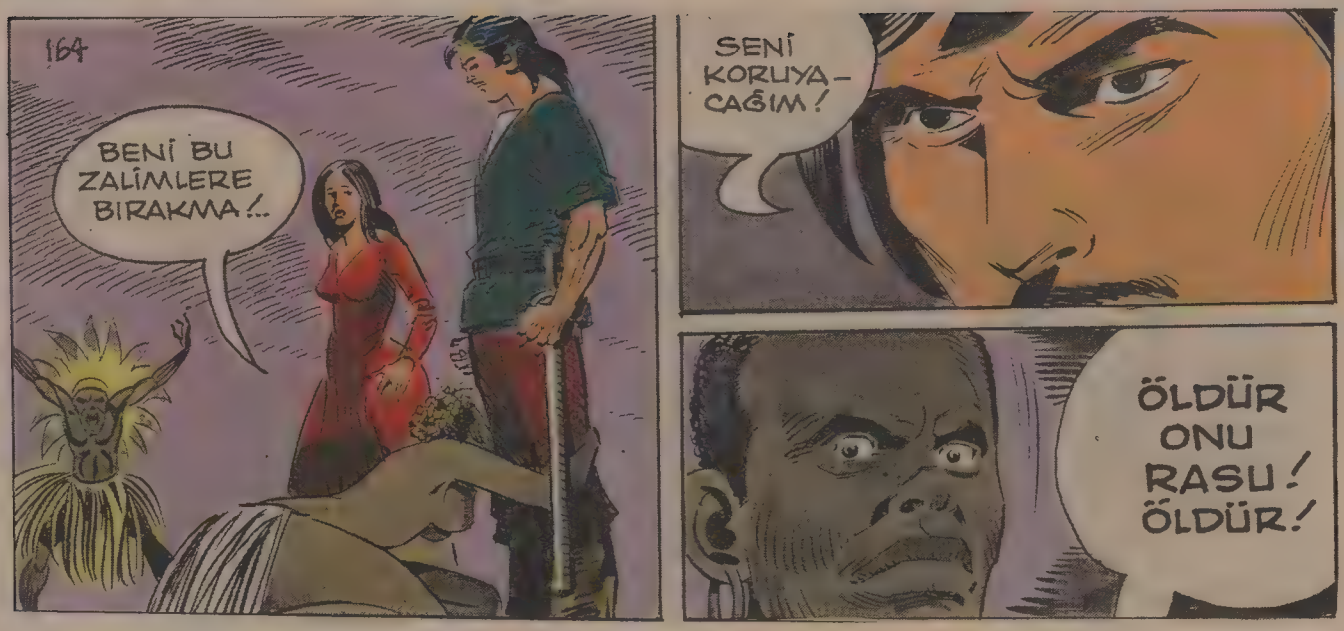

Bir ceylan çevikliği ile iki muhafızın arasından kurtuldu ve hızla koşarak kendini Kara Murat'ın önüne atıp, elleriyle bacaklarına sarıldı:

—Ey yıldızlardan gelen beyaz adam! Beni koru! Senin kuvvetinin gölgesine sığınıp kurtulayım! Beni bu zalimlere bırakma!

Kara Murat eğildi, kızı elinden tutarak tatlı bir sesle mırıldandı:

—Peki güzel kız. Seni koruyacağım. Haydi, ayağa kalk, sil gözlerinin yaşını!

Kral Tula oğluna bakarak emretti:

—Öldür onu Rasu!

Kral'ın oğlu, mızrağını kaldırarak yürüdü.

Kara Murat, yaklaşan vahşi gence nefretle baktı.

Mızrağı atacağını anladığı an, hançerini onun gırtlağına saplamaya karar vererek bekledi..

Kral'ın oğlunu bıçaklarsa bu çok kanlı bir sonuç doğuracaktı, ama zavallı kızın göz göre göre kurban edilmesine Kara Murat gibi bir adam asla razı olamazdı..

Büyücü İngola:

—Öldür! Öldür kızı! diye çığlıklar atıyor, Kral'ın oğlu Rasu korkunç yüzüyle ağır ağır ilerliyordu.

Kara Murat, Şişman Mehdi'ye:

—Vakit geldi mi? diye sordu.

Mehdi, bakışlarını lacivert gökyüzündeki bakır renkli aydan ayırmıyordu:

—Yarım saatten beri ayı gözlüyorum ama hiç de kararacağa benzemiyor. Beklememiz gerek.

—Daha fazla bekleyemeyiz. Yoksa kızı öldürecekler.

Kara Murat, Milezaya'ya doğru yaklaşmakta olan mızrağın önüne geçerek Kral'a bağırdı:

—Kral Tula!.. Durdur onu!.. Kızı öldürmenize izin vermiyorum!..Serbest bırakın gitsin!..

Kral hayret ve öfkeyle koltuğundan fırladı...İri iri açılan gözlerinde, avını parçalamak isteyen vahşi bir hayvanın parıltıları belirmişti:

—Neee? Durdurayım onu, öyle mi? Seni gidi köpek seni!..Aslana kendi ininde havlayan beyaz köpek!..Çekil mızrağın önünden...

Kara Murat, buz gibi soğuk ve emredici bir sesle tekrarladı:

—Hayır! Bu kız yaşayacak!..Çünkü ben öyle istiyorum!...

Kral Tula çılgın gibi haykırdı:

—Sen kim oluyorsun rezil herif? Senin de, arkadaşlarının da hayatı benim elimde..Geri çekil diyorum. Hey Rasu... Öldür şu kızı!..Muhafızlar! Tutun şu beyaz köpekleri!...

Kral'ın emri üzerine mızraklı yerliler ortaya fırlayıp Kara Murat ve arkadaşlarına doğru koştular..

Bütün kafile, tüfek, ok ve mızraklarına sanıldı.

Kan gövdeyi götürmek üzereydi...

Kara Murat o anda gür sesiyle bağırdı:

—Durun!..Biz, yıldızların beyaz adamları, bu olmayacak diyoruz..Bir adım daha ilerlerseniz, gökteki ayı, rüzgarın söndürdüğü bir lamba gibi karartacağız. Ülkeniz bir daha ışığa kavuşamayacak..Cesaretiniz varsa ilerleyin!..

Kara Murat'ın korkunç tehdidi, yerliler üzerinde etkisini hemen gösterdi. Adamlar durakladılar.

Kral'ın oğlu Rasu bile havaya kaldırdığı mızrağıyla bir heykel gibi olduğu yerde kaldı.

Büyücü İngola çığlık çığlığa haykırdı:

—Hah ha!..Deli bu adam!..Dinleyin neler söylüyor! Dinleyin onu! Ayı bir lamba gibi söndürecekmiş!..Yalancı! Bırakın yapsın bakalım.

Koca meydanda bir hayret rüzgarı esiyordu...

Beyaz adam, ayı söndüreceğini söylemişti..Bunu yaparsa ülkeleri sonsuza kadar karanlıkta kalacaktı..Bu korkunç bir şeydi..

Büyücü İngola tiz sesiyle bağırmaya devam etti:

—Sahtekar bunlar!..yeryüzünde hiç bir kuvvet ayı söndüremez..Hiçbir büyü bunu başaramaz! Bırakın yapsın. Kızı öldürmeyiz. Eğer yapamazsa, kızla beraber kendisi de, yanındakiler de ölür..

Kara Murat kederli bir yüzle aya baktı. Hala pırıl pırıldı..

Ya Mehdi'nin takvimi yanlışsa?

O zaman, ölümlerden ölüm beğenmeleri gerekiyordu.

İnsanlık tarihi boyunca, hiçbir gök bilgini ay tutulmasını bu kadar merak, heyecan ve korkuyla beklememiştir.

Kral Tula da gözlerini aya dikerek Kara Murat'a seslendi:

—Haydi yalancı beyaz köpek! Dediğini yap da görelim..O zaman hepinizi affedeceğime söz veriyorum! Yalancılığınız meydana çı-

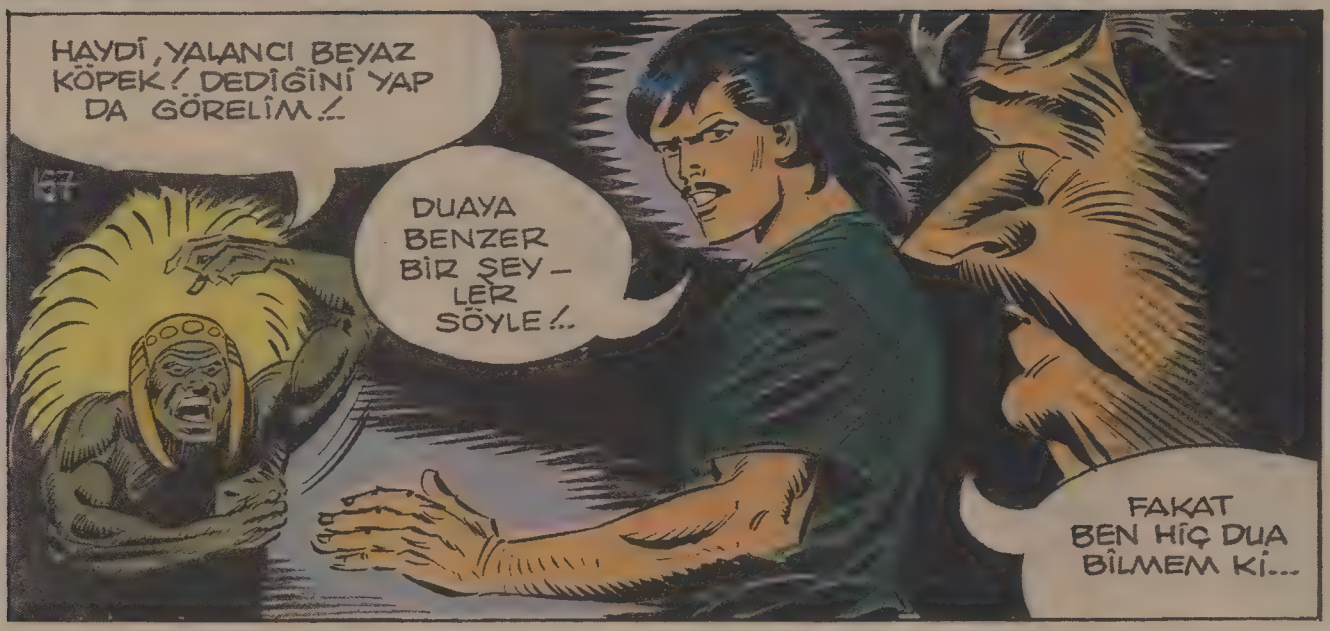

karsa hepinizi yılanlarla dolu kuyuya attıracağım!..

Kara Murat vakit kazanmak için:

—Sihirimi yapmam biraz zaman alır, dedi. Sonra Şişman Mehdi'ye dönerek,

—Ellerini gökyüzüne doğru açıp, duaya benzer bir şeyler söyle! diye fısıldadı.

Şişman Mehdi, çaresizlikle boynunu büktü:

—Fakat ben hiç dua bilmem ki..

—O zaman şarkı söyle sersem..Bu adamlar nasıl olsa anlamazlar...

Şişman Mehdi hemen ellerini aya doğru kaldırıp, dua eder gibi en yanık türküleri okumaya başlarken, binlerce çift göz, merak ve endişeyle onların üzerinde toplanmıştı.

Birden Kara Murat'ın kalbi sevinçle attı. Damarlarındaki kanın daha hızlı akmaya başladığını hissetti.

Ayın parlak yüzünün kenarında hafif bir gölge belirmişti. Ay tutulması başlıyordu.

Kara Murat:

—Bak ey Kral! diye bağırdı. Bak büyücü! Bakın reisler! Hepiniz bakın..Beyaz adamlar yalan mı söylüyor, yoksa gerçekleri mi ortaya koyuyor?

Herkes şaşkınlıkla başını gökyüzüne kaldırıp, kararmakta olan aya dehşetle bakarken Kara Murat devam etti:

—İşte sözümüzde duruyoruz..Ay yavaş yavaş sönüyor. Az sonra her yer zindan gibi karanlık olacak..Bizim gücümüzün sınırı yoktur. Biz her sözümüzü yerine getiririz..

Bütün yerliler taş kesilmişti sanki..Bazıla-

rının ağzından ulumaya benzer korku sesleri çıkıyordu. Ayın kararması, onların aklının almayacağı bir olaydı.

Büyücü İngola, ince sesiyle bağırdı:

—İnanmayın ona!..Hiç bir kuvvet ayı karartamaz!.. Göreceksiniz bu geçecektir..Bunların hepsi sahtekar..Onları öldürmemiz gerek. Öldürelim hainleri!..

Büyücü haykırıyor, çırpınıyor ama kimse ona aldırış etmiyordu..

Bütün yerliler gözlerini gökyüzüne dikmiş, artan bir dehşet içide ayın kararışını seyrediyorlardı.

Ayı kaplayan gölge gittikçe büyüyor, ışıklar azalıyor, dünya yavaş yavaş kararıyordu.

Bütün alana tüyler ürpertici bir sessizlik

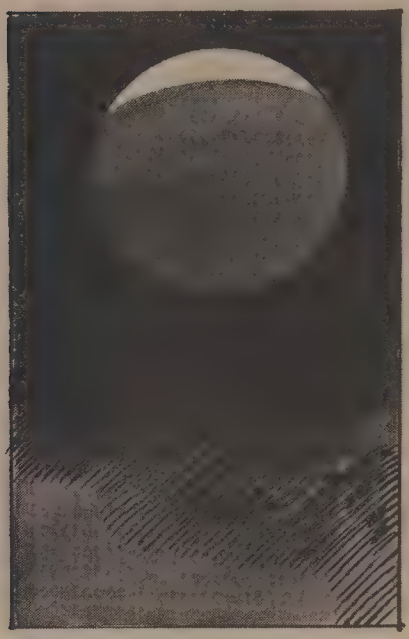

hakim olmuştu.

Binlerce kişinin dilleri tutulmuş gibiydi.. Sanki nefes bile almaya korkuyorlardı...

Kral'ın oğlu Rasu ansızın çılgınca bir nara atarak Kara Murat'ın üzerine saldırdı:

—Beyaz şeytan!..Ayı sen öldürdün, ben de seni öldüreceğim!..

Rasu, vahşi bir hayvan gibi homurdanarak elindeki mızrağı kaldırıp, olanca gücüyle Kara Murat'ın üzerine fırlattı:

—Al sana!..Geber..Geber şeytan!..

Kara Murat böyle bir saldırıyı beklediği için tetikte duruyordu...

Hızla kendini yana attı. Mızrak omuzunu sıyırarak geçip gitti.

Rasu bu defa bıçağını çekerek, delikanlı-

nın üzerine saldırdı...

—Ay öldü!..Biz de mahvolacağız!... Ama daha önce ben seni geberteceğim!..

Rasu'nun bıçaklı kolu, havada şimşek gibi bir daire çizdi..Kara Murat eğildi. Keskin çelik, saçlarını sıyırdı..

Kara Murat demir gibi pençesiyle Rasu'nun bileğini yakaladı, büktü ve olanca gücüyle

III.

Kralın zalim oğlunun gözleri, faltaşı gibi açıldı, ağzı sınırsız bir acıyla gerildi, dudaklarının arasından tüyler ürpertici bir çığlık fırladı:

—Aah!..Yandım!..

Kendi elindeki hançer, kendi karnına girmişti..

Kara Murat onu bıraktı. Zenci, bir külçe

gibi cansız yere yıkıldı..

Oğlunun öldüğünü gören Kral Tula koltuğundan fırlayarak, meydanı titreten bir feryat çıkardı:

—Alçaklar!..Oğlumu öldürdünüz!..Muhafızlar!...Vurun!..Öldürün hepsini!..

Meydan bir anda karıştı..Herkes birbirine girdi.

Çığlıklar, küfürler, mızrak ve kılıç sesleri garip bir uğultu halinde gökyüzüne yükseldi...

Artık dönüşü olmayan bir yola girmişlerdi.

Kara Murat haykırdı:

—Hücum!..Krala hücum edelim!..Tek şansımız bu!..Onu yok edersek yaşarız!..

Şimdi, koca meydanda kan gövdeyi götürüyordu..Kralın adamları da ikiye bölünmüştü. Bir kısmı, beyaz adamların desteklediği Lumba'yı tutuyor, diğer bir kısmı ise inatla Kral Tula'yı savunuyordu.

Ay tekrar gökyüzünde meydana çıktığı vakit, cesetler küme küme birbirinin üzerine yığılmıştı.

İnatçı mızraklar, hala Kral Tula'yı koruyordu. Krala sadık askerlerden yıkılanların yerini hemen bir başkası dolduruyordu.

Kızıl Prenses'in adamları tüfeklerini sürekli olarak doldurup, ateşliyor, her patlama karşı tarafta büyük bir dalgalanmaya yol açıyor,

birçok ceset kanlar içinde yere düşüyordu.

Artık savaşın kaderi belli olmuştu..

Kral Tula'nın adamları yavaş yavaş eriyor, beyaz adamların desteklediği isyancılar alana hakim oluyorlardı.

Cesetler ve can çekişen insanlar arasında Kızıl Prenses'in adamları da vardı. Yirmibeş kişiden sadece yedisi ayakta kalmıştı..

Birden, Kral Tula'nın kükremeyi andıran sesi bütün gürültüleri bastırdı:

—Ey beyaz şeytan, neredesin? Oğlumun katili! Çık meydana!..Bakalım beni de öldürebilecek misin?..

Devamı gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

4 EYLÜL 1985 ÇARŞAMBA ✲ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✲ SAYI: 606 ✲ FİYATI 30 LİRA - KDV DAHİLDİR

Kara Murat cesetlerin üzerinden atlayarak ortaya çıktı:

—Buradayım Tula...

Sol elinde kalkan, sağ elinde kanlı bir savaş baltası bulunan Kral Tula, korkunç gözlerini Kara Murat'a dikti:

—Seni öldüreceğim beyaz şeytan!.. Benimle teke tek bir kavgaya var mısın? Yoksa korkup bu dövüşten kaçacak mısın?

Meydandaki gürültüler birden durdu. Kral'ın son kalan askerleri de teslim oldu.

Savaşçılar, Kara Murat'la devrik Kral Tula'nın çevresinde bir çember oluştururken Lumba, Kara Murat'ın yanına yaklaştı:

—Hayır, dedi. Onunla dövüşmeyeceksin!.

—Neden?

—Çok yorgunsun.. Üstelik savaşı biz kazandık. Dövüşmene ne gerek var?

Eski Kral Tula, vahşi bir kahkaha atarak uzaktan seslendi:

—Beyaz şeytanın benimle dövüşmesini istiyorum... Eğer korkuyorsa o başka...

Bu sırada, Şişman Mehdi de Kara Murat'ın yanına gelmişti:

—Kabadayılığın sırası değil beyzadem, dedi. Görmüyor musun? Eski Kral hayvan gibi bir adam... Boyu senden en az bir karış yüksek... Böyle bir devle vuruşup neyi kanıtlayacaksın?

Kara Murat acı acı gülümsedi:

—Dövüşeceğim!.. Ben bugüne kadar hiç bir kavgadan kaçmadım.

—Senin ne kadar cesur olduğunu hepi-

miz biliyoruz... Sana kimse kavgadan kaçtı diyemez.

—Onun oğlunu öldürdüm... İntikamını almak fırsatını vermem gerek.. Haydi Tula, dövüşe hazırım...

Kara Murat kılıcını bıraktı. O da rakibi gibi bir kalkan ve bir savaş baltası alıp, meydanın ortasına doğru yürüdü.

Eski Kral, vahşi bir kahkaha atarak, Kara Murat'ın karşısına dikildi:

—Ey beyaz adam!.. Bu ülkenin en yaman savaşçısının karşısında bulunuyorsun.. Üstelik elinde sihirli boru da yok...

—Sihirli boru olmadan da seni gebertirim!..

—Güldürme beni... Bu baltayı senden çok

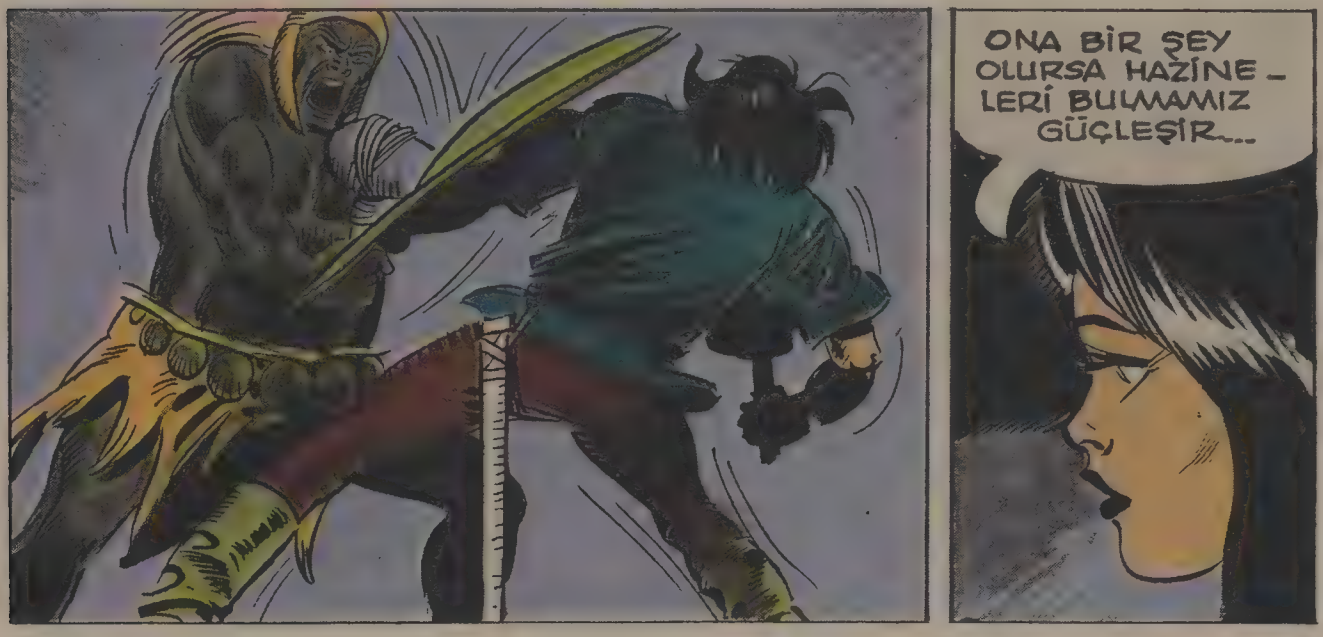

daha iyi kullanırım.. Koru kendini!..

Tula birdenbire saldırarak baltasını hızla Kara Murat'a indirdi...

Darbe o kadar şiddetliydi ki, Kara Murat baltayı kalkanıyla karşılamasına rağmen sarsıldı, dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı.

Şişman Mehdi telaşla:

—Eyvah! diye haykırdı.

Kızıl Prenses'in yüzü endişeyle gerildi:

—Yazık!.. Daha ilk anda kötü duruma düştü. Ona bir şey olursa hazineleri bulmamız güçleşir...

Prenses böyle bir kavgaya taraftar değildi ama başlayan dövüşü durdurmasına da olanak yoktu.

Eski Kral Tula, Kara Murat'ın çökmesinden yararlanarak ağır baltasını başının üzerinde iki defa çevirdikten sonra korkunç bir hızla

ona indirdi...

Tula'nın bu müthiş darbelerini çok iyi bilen zenciler:

—Tamam! Beyaz adamın işi bitti! diye düşündüler.

Çünkü bu darbe, kalkanı bile parçalayacak güçteydi...

Fakat, herkes yanıldı...

Kara Murat, Tula'nın baltasını kalkanıyla karşılamadı...

Elindeki kalkanın, böyle bir darbeye dayanacak kadar sağlam olmadığını anlamıştı...

Olağanüstü bir çeviklikle kendini yana attı. Balta, tüm hızıyla toprağa saplanırken, Kara Murat yerde bir takla atıp, ayağa fırladı.

İki düşman burunlarından kinle soluya-

rak, karşı karşıya durdular...

Tula, yeni bir saldırıya hazırlanırken:

—Evet, diye homurdandı. Bir çekirge kadar oynaksın. Seni yakalamam biraz zor olacak ama eninde sonunda tepeleyeceğim...

Vahşi adam, tekrar atıldı. Baltası Kara Murat'ın kalkanından bir parça kopardı.

Kara Murat, karşı hamle yaptı. Tula karşıladı.

Artık birbirini izleyen darbeleri, ya kalkanla karşılıyor, ya da kıvrak vücut çalımlarıyla savuşturuyorlardı...

Meydanda heyecan doruk noktasına ulaşmıştı...

Kavgacıların çevresindeki çember her geçen an daralıyor, her vuruşta çığlıklar ve haykırışlar dalga dalga gökyüzüne yükseliyordu.

Kukuana halkı o güne kadar böylesine

müthiş bir kavga görmemişti...

Kara Murat'ın hızla inen baltası, Tula'nın kalkanını deldi ve omuzunda yara açtı...

Aynı anda Tula'nın karşı darbesi Kara Murat'ın alnını sıyırdı, genç adamın yüzünü bir anda kan içinde bıraktı...

Dövüş, çok vahşi ve korkunçtu...

İki düşman garip hırıltılar çıkararak tekrar birbirlerinin üzerine atıldılar...

Bu defa ikisi de baltalarını kullanamadı.. Kinle birbirlerine sarılarak alt alta, üst üste yerde yuvarlanmaya başladılar...

Silahlarını atmışlar, şimdi pençeleriyle birbirlerini boğmaya çalışıyorlardı...

Yaralarından akan kızıl kanlar onların görünüşlerini daha da korkunçlaştırıyordu.

Dövüş kıyasıya devam etti.

Her yanları kan içindeydi.

Halk bu vahşetten korkmuştu.

Yeni Kral Lumba:

—Bugüne dek böyle dehşetli bir kavga görmedim!' diye söylendi.

Kızıl Prenses:

—Neden durdurmuyorsun kavgayı? diye bağırdı.

Lumba, acı acı başını salladı:

—Başlayan kavgayı durdurmaya benim gücüm yetmez.. Bu dövüşü ancak ölüm durdurur...

Bu sırada Kara Murat ile Tula, yerde bir süre topaç gibi döndükten sonra fırlayarak ayağa kalkmışlardı.

Tekrar birbirlerine girdiler.

İkisinden biri meydandan sağ çıkmaya-

caktı...

Bu, bir ölüm-kalım savaşıydı...

Artık yorulmaya başlamışlardı.

İkisi de sendeliyor, soluyordu.

Eski Kral Tula, çok kolay haklayacağını sandığı bu beyaz adamın gücüne çok şaşırmıştı.

—Hayatımda ilk defa böyle dayanıklı bir insan görüyorum! diye söylendi.

Kara Murat da ona bakıp:

—"Manda kadar kuvvetli!" diye düşündü.

Dakikalar ilerledi...

Ayakta, karşılıklı yumruk savurdular.

Sonunda Tula hızla kuvvetten düşmeye başladı. Kara Murat saldırdı, fakat ayağı kayıp yere düştü.

Tula bunu fırsat bilip, panter gibi atılarak onu bastırdı ve arka arkaya balyoz gibi yumruklar yağdırdı.

Birbiri ardından hızla gelen darbelerin altında gözleri kararan Kara Murat, içinde bulunduğu son derece perişan ve umutsuz duruma rağmen direndi, dayandı ve üzerindeki iri gövdeyi devirerek ayağa kalktı...

Artık ikisi de yumruklarını bilinçsiz bir inatla savuruyorlardı.

Kara Murat, durup dinlenmeksizin, önündeki siyah yüze vurdu, vurdu... Artık vurduğu cisim, yüz olmaktan çıkmış, kanlı bir et yığını haline gelmişti.

Eski Kral Tula, son bir çabayla birkaç adım ötede duran baltaya doğru atıldı... Kaptı... Döndü... Ve vurdu...

Kara Murat da öteki baltayı almıştı.

Eğildi ve Tula'nın baltası başının üzerinden vınlayarak geçerken kendi baltasını son gücüyle onun karnına gömdü...

Binlerce ağızdan şaşkınlık çığlıkları yükseldi...

Tula'nın ağzından boğuk bir feryat çıktı... İki büklüm olarak diz çöktü. Kısa bir an, gövdesini dik tutmaya çalıştıktan sonra, kesilmiş bir çınar ağacı gibi yere devrildi...

Kara Murat sendeleyerek yürüdü. Her yanı kan içindeydi. Lumba'nın önüne gelince durdu:

—Artık Kral sensin Lumba, dedi. Eski Kral, yaptığı kötülüklerle ölümü hak etmişti... Sen adil ol... Ülkendeki bu vahşete son ver..

Lumba mutlu bir gülümsemeyle gökyüzüne

baktı:

—Kötü Kral öldü. Ay tekrar geri döndü... Karanlıklardan kurtulduk... Size verdiğim her sözü tutacağım beyaz efendilerim! dedi.

★ ★ ★

Henüz o gece bitmemişti...

Kızıl Prenses kulübesinde sıkıntılı adımlarla dolaşıyordu.

Kral Tula'nın ölümüyle, hazinelere biraz daha yaklaşmışlardı ama asıl mücadelenin bundan sonra başlayacağını seziyordu.

Kafileden sadece dokuz kişi sağ kalmış, diğer fedailer korkunç savaşta hayatlarını kaybetmişti...

Kızıl Prenses, Kara Murat'ı baş düşmanı olarak görüyor, ama hazineyi bulmak için ona ihtiyacı olduğunu unutmuyordu...

Şişman Mehdi'ye de hiç güveni yoktu. O hainin, Kara Murat'ın tarafını tutacağına emindi.

Prenses, Şeyh Mürşit ile sağ kalan diğer dört fedainin kendisine sadık olduğunu biliyordu...

Kanlı çarpışmadan sağ çıkmayı başaran Zenci Lumba ise Kukuana ülkesinin yeni kralı olduğu için kafileden ayrılmıştı.

Kızıl Prenses, düşünceli bir tavırla parmak hesabı yaparak kendi kendine söylendi:

—Bu durumda biz altı kişi oluyoruz. Kara Murat'ın ise sadece bir yardımcısı var. Avantaj bizde ama, o şeytanı alt etmek için çok kurnaz-

ca davranmam gerekiyor.

Prenses uzun uzun düşündü. Bir takım planlar yaptı. Birden garip bir sesle ve sinirli bir kahkahayla güldü.

Vahşi bir karar vermiş gibi ışıldıyordu gözleri... Bakışlarında ölüm alevleri vardı.

—Evet... Hazineyi bulur bulmaz Kara Murat'ı öldürmeli!.. Bir saniye bile gecikmeden o sefili gebertmek gerekiyor. Dünyanın en zengin hazinesini bir serseriyle asla paylaşmam!

Birden duyduğu bir gürültüyle irkildi... Başını çevirince kulübenin kapısında Zenci Lumba'yı gördü...

Artık, o siyahi bir köle değildi... Bu ülkenin Kralıydı...

Kızıl Prenses, dudaklarında beliren tatlı

bir gülümsemeyle:

—Gel Lumba, dedi.. Artık benimle eşitsin... Yanıma oturabilirsin...

İri yarı zenci, kral olmasına rağmen ürkek bir halde, çekine çekine beyaz kadına yaklaştı. Gözlerinde aç bir parıltı vardı.

Bunu gören Kızıl Prenses ürpererek sordu:

—Nedir bu halin? Benden bir şey mi istiyorsun Lumba?

Lumba ihtirasla soludu:

—Evet Prenses... Kazandığım bir şeyi istiyorum...

—Nedir o?

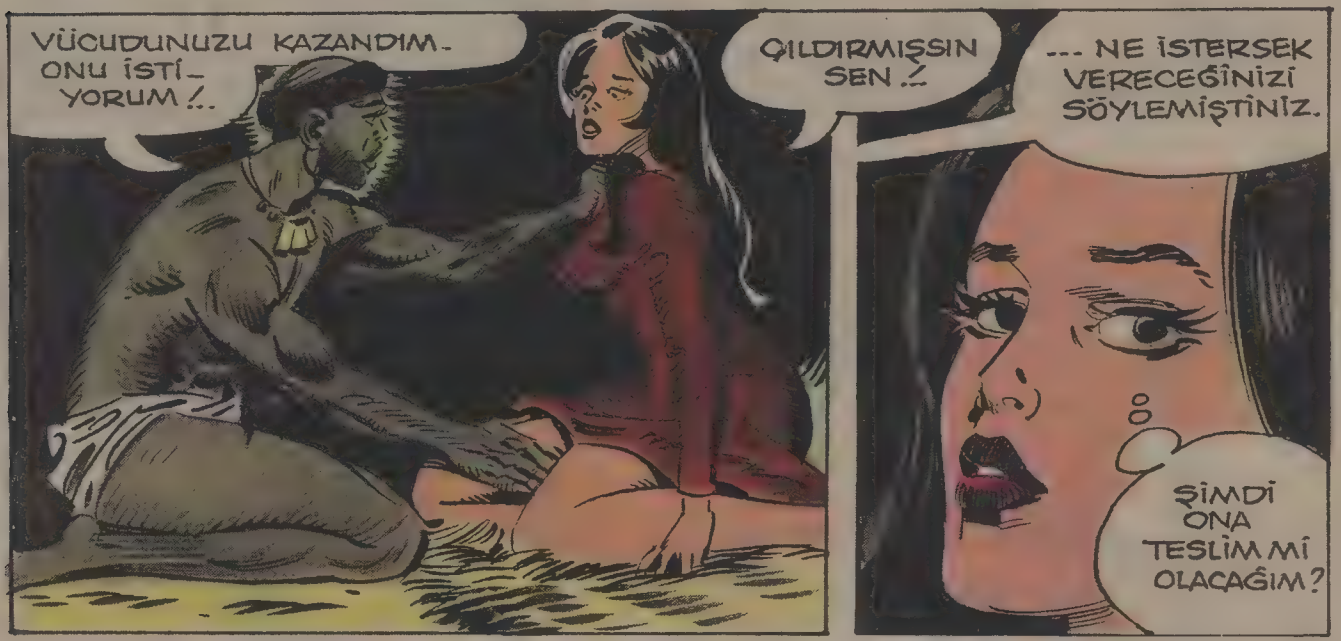

—Vücudunuz Prenses... Vücudunuzu kazandım. Onu istiyorum.

Kızıl Prenses'in gözleri irileşti, kaşları çatıldı:

—Çıldırmışsın sen...

—Hayır... Aklım başımda... Sizinle bir bahse girmiştik. Mehdi zürafayı vurunca bahsi ben kazanmıştım. O zaman ne istersem vereceğinizi söylemiştiniz!.. Unuttunuz mu?

—Evet hatırlıyorum...

—İşte, kazandığım o bahsin karşılığını şimdi istiyorum...

Kızıl Prenses kıpkırmızı kesildi... Her şeyi çok iyi hatırlıyordu... Lumba haklıydı... Şimdi ona teslim mi olacaktı?

Devamı gelecek sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

11 EYLÜL 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 607 ✻ FİYATI 30 LİRA KÖV DAHİLDİR

Direnmek istedi...

Lumba güçlü pençeleriyle onu omuzlarından tutup kendine çekti. Kalın dudakları arasından anlaşılmaz mırıltılar dökülüyordu.

Kadını, otlardan yapılan yatağın üzerine yatırarak soydu. İri elleri, Prenses'in çıplak ve yumuşak vücudu üzerinde usul usul, ihtiras la dolaştı, sonra dizlerinin üstünden başlayarak onu öpmeye koyuldu.

Kızıl Prenses bu kuvvetli zenci karşısında direnmenin imkansız olduğunu sezmişti. Bağırması da faydasızdı... Çünkü o, artık bu ülkenin kralıydı...

Lumba'nın şehvetle titreyen kalın dudakları, santim santim dizlerden bacaklara, oradan kalçalara doğru tırmandı.

Kızıl Prenses de vücudunu saran şehvetle titremeye, bu öpüşlerden sınırsız bir zevk almaya başlamıştı. Hafif hafif inliyor, ince parmaklı elleri, zencinin siyahi vücudunu tırmalıyordu.

Şeytani kadın bir yandan da:

—"Lumba'yı elde edersem, Kara Murat'ı daha kolay yok ederim!" diye düşünüyordu.

Lumba'nın alev alev yanan dudakları Kızıl Prenses'in karnından göğüslerine doğru tırmandı, omuzlarında ve boynunda dolaştı, bu aşk gezisi, pembe ve nemli dudaklarda son buldu.

Kalın adaleli, kuvvetli kollar, incecik, körpe vücudu sardı, tüm ihtirasıyla göğsüne bastırdı.

Çılgın sevişme, belki bir, belki iki saat sürdü...

İkisi de soluk soluğaydı...

Kızıl Prenses, iri siyah, vücudun altında kaybolmuştu sanki... Vücudunun her zerresi ihtirasla titriyor, şehvet iniltileri kulübeyi kaplıyordu... Afrikalı erkeğin eşsiz gücü kadını büyülemişti...

Sevişmeden sonra, Lumba:

—Artık bana borcun kalmadı, prenses! dedi.

Kadın tatlı tatlı gülümsedi:

—Zevkli bir borç ödeme oldu bu... Şimdi senden ricam, hazineyi bulmamız için bize yardım etmendir...

Lumba başını salladı:

—Daha önce verdiğim sözü tutup bu konuda size her yardımı yapacağım. Hazinenin Krallar Vadisi'nde olduğunu öğrendim. Kukuana ülkesinin bütün kralları, yüzyıllardır oradaki dağda oyulmuş geniş bir mağarada gömülüdür.

—Hazinede orada demek?

—Evet... Kara Murat'ın öldürdüğü Kral Tula'nın cesedi de, eski kralların kemikleri de hazine de orada... Yalnız mağaradaki dehlizlerin çok karışık ve tehlikeli olduğunu söylediler...Bundan başka ölüler koğuşunda yalnız Büyücü İngola'nın bildiği gizli bir oda varmış.

—Hazine o gizli odada mı acaba?

—Eğer gerçekten böyle bir hazine varsa mutlak o gizli odadadır... Değerli taşlar ora-

daysa taşıyabileceğiniz kadar alıp götürün... Size bu izni veriyorum...

—Önce odayı bilmek gerekiyor...

—Bize orasını yalnız bir kişi gösterebilir. O da Büyücü İngola'dır.

—Ya göstermeyi reddederse?

—O zaman ölecektir!.. Çünkü onu yalnız bu iş için sağ bıraktım!.. Ya gösterir, ya ölür!.

Haydi giyin ,benim kulübeme gidelim... Büyücüyü de çağırır, hep beraber konuşuruz...

Büyücü İngola, muhafızların arasında, küfrederek, lanetler yağdırarak kralın kulübesine girdi. Yürümek istemediği için, muhafızlar tarafından sürükleniyordu.

Lumba:

—Bırakın onu! diye emretti...

Kara Murat, Kızıl Prenses ve diğerleri de Kral Lumba'nın yanındaydı...

Büyücü İngola yılan ıslığına benzeyen ürpertici sesiyle sordu:

—Benden ne istiyorsunuz?

Lumba gerçek bir kral edasıyla konuştu:

—Beyaz arkadaşlarıma parlak taşların bulunduğu gizli bölmeyi göstereceksin.

Büyücü İngola uğursuz sesiyle uzun uzun güldü:

—Hah, hah, ha!.. Gizli bölmeyi kimse bulamaz... Çünkü onun sırrını benden başka bilen yok...

—Bize söyleyeceksin... Emrediyorum...

—Söylemeyeceğim!.. Beyaz şeytanlar buradan elleri boş dönecekler...

—Ben seni zorla söyletmesini bilirim!

—Ben istemezsem hiç bir şey söylemem..

—Öyleyse işkence ile ölmeye hazırlan!.. Uyuz bir köpek gibi uluya uluya öleceksin...

Büyücü İngola, korku ve öfkeyle haykırdı:

—Sen bana dokunamazsın!.. Bugüne kadar bu ülkenin kralları büyücülere hiç bir zaman dokunmadı...

—Öyleyse, büyücü öldüren ilk kral ben olacağım... Seni öldürmekle bu ülkeyi bir pislikten kurtaracağım için mutluyum...

Lumba ansızın kartal gibi atıldı, yaşlı büyücüyü saçlarından tutup, bıçağını çekerek boğazına dayadı:

—Taşların bulunduğu yeri göstermezsen öleceksin ihtiyar köpek...

Bıçağı biraz itti, keskin çelik, adamın boğazında küçük bir delik açtı, koyu kırmızı bir kan damlacığı fışkırdı...

Lumba gürledi:

—Kararını ver!.. Taşların yerini gösterip yaşamak mı, yoksa göstermeyip ölmek mi istiyorsun?

Büyücü İngola'nın gözleri yuvalarından dışarı fırlayacakmış gibi açılmıştı. Hayatında ilk defa kalbini ölüm korkusunun sardığını hissediyordu... İnsan ihtiyar da olsa, yaşamak güzel şeydi...

—Dur!.. Yapma!.. Öldürme beni. Ne istersen yapacağım! diye yalvardı. Kral Lumba kükrer gibi bağırdı:

—Beyaz dostlarıma parlak taşların bulunduğu yeri göstereceksin...

—Göstereceğim efendim!..

—Beyaz kardeşlerimle oraya gidecek, onların her emrini itirazsız yapacaksın...

—Yapacağım efendim! Yeter ki şu mavi gökyüzünün altında eskisi gibi yaşayayım...

—O halde, yarın sabah gün doğarken yola çıkıyorsunuz. Arkadaşlarıma taşları bulursan ben de senin yaşamana izin vereceğim!

★ ★ ★

İki gündür yoldaydılar...

Çok dik, çok yüksek bir kayanın önünde durdukları vakit Kara Murat:

—Aradığımız yere herhalde yaklaştık, dedi.

Büyücü İngola'nın çirkin ve kurumuş yüzünü uğursuz bir gülümseme kapladı:

—Zavallı beyaz adamlar.. Başınıza gelecek bela ile karşılaşmak için neden bu kadar a-

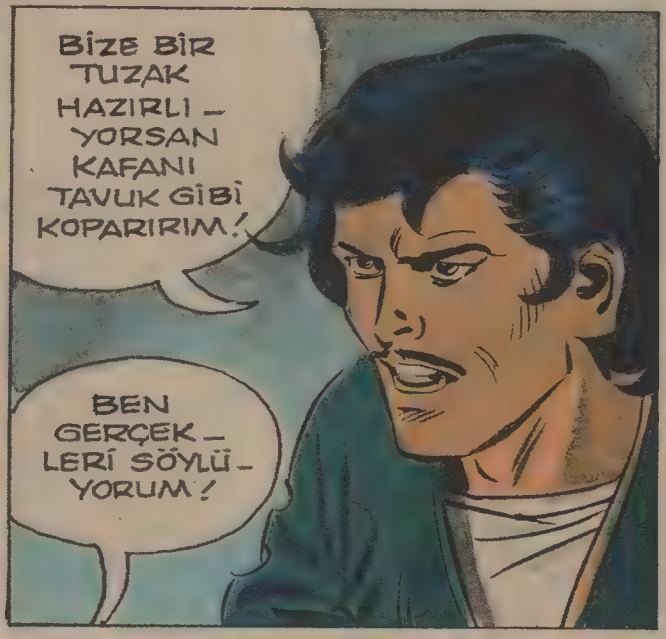

cele ediyorsunuz? Çünkü gideceğimiz yerde hepimizi ölüm bekliyor...

—Bırak gevezeliği büyücü!.. Mağarayı nasıl bulacağımızı söyle...

—Kutsal ayak izinde bekleyeceğiz.. Tanrının gözleri parlayıncaya kadar...

—Bu ayak izi nerede? Tanrı'nın gözleri nasıl parlıyor?

—Yürüyelim... Geldiğimiz vakit ben size söylerim...

—Uğursuz büyücü...Bize bir tuzak hazırlıyorsan kafanı tavuk gibi koparırım...

Büyücü İngola:

—Bana kızmanıza gerek yok, dedi. Ben gerçekleri söylüyorum. Kalplerinizi, göreceğiniz şeylere dayanması için kuvvetlendirin...

Tekrar yürümeye başladılar...

Gittikleri yol çok engebeli bir bölgeden

geçiyordu.

Her taraf derin uçurumlar, sarp yamaçlarla doluydu.

Kimi yerler ormanla, kimi yerlerde volkanik küller ve kumlu tepelerle kaplıydı.

Bir süre sonra hızlı yürümelerine imkan kalmadı. Yamaçlar gittikçe dikleşiyor ve geçit vermez oluyordu.

Yavaş yavaş ilerleyerek bir dizi gezgin kum tepesinden bata-çıka geçmek zorunda kaldılar. Kumda yürürlerken devamlı bir hışırtı duyuluyor, durdukları zaman ortalık yeniden derin bir sessizliğe gömülüyordu.

Tek bir adım atılsa bile, kumlar hemen sesler çıkarmaya başlıyordu.

Büyücü İngola durdu. Gözleri parlayarak

tiz sesiyle konuştu:

—Bunlar konuşan kumlar.. Bakın!..

Eğidi. Parmağıyla kumun üzerine bir çember çizdi. Bu sırada kum yine sesler çıkarıyordu. Sonra dizüstü yere çöktü. Dizi yere değer değmez gürültüler ve uğultuya benzer sesler duyuldu.

İhtiyar büyücü parmağıyla ne olduğu bilinmeyen esrarlı şekiller çiziyor, her çizişinde kumlar ses veriyordu:

Şişman Mehdi çok korkmuştu:

—Aman Allahım, bu ne böyle?

Kara Murat ile Kızıl Prenses'in şaşkınlığı da ondan aşağı değildi. Kumlar gerçekten konuşuyor gibiydi...

Şeyh Mürşit ayağını kuma sürttü. Kum ses verince:

—Bunlar uluyan kumlar olmalı! dedi.

Şimdi herkes bir şey söylüyor, kimi geri dönmekten bahsediyor, kimi ise:

—Bu kumlar uğursuz...Bu kumlar büyülü! diyordu.

Onların şaşkınlığını gördükçe neşelenen ve sinir bozucu kahkahalar atan Büyücü İngola:

—Ne o? Korktunuz mu? dedi. İleride göreceklerinizin yanında bu hiç kalır...

Kara Murat kaşlarını çatarak gür sesiyle kafileye cesaret verdi:

—Hemen yola koyulalım arkadaşlar. Kumlar havlamasına havlıyor ama ısırmıyor...

Büyücü İngola sırıttı:

—Kumlar, bu kutsal yeri kirlettiğinizi yüzünüze haykırıyor beyaz adamlar!..

Kumların uğultusu arasında yürümeye devam ettiler.

Kara Murat birkaç denemeden sonra, olayı çözümledi:

—Yankı bu... Belki de dünyanın en kuvvetli yankısı!.. Kumlar, her sesi yansıtıyor... Bu yankıyı çevremizi saran dik kayalar da yaratabilir...

Kızıl Prenses:

—Gerçekten çok garip, diye söylendi. Yerlilerin buralardan korkmasına hiç şaşmamalı. Ben bile biraz ürktüm.

Genişçe bir düzlüğe ulaşmaları sadece on dakika sürdü.

Düzlüğün çevresinde yalçın kayalar dimdik yükseliyordu.

Yer çok sertti. Üzeri iri kumlarla kaplıydı. Yumuşak kumlardan çıktıktan sonra hepsi

kuru ve sağlam bir yere ayak bastıkları için sevindiler.

Ama on metre kadar gidince işler birden tersine döndü.

Hepsi de ikişer saniye ara ile bir yarıktan aşağıya kayarak bellerine kadar kuma girdiler.

Kızıl Prenses canı sıkılmış bir halde:

—Allah kahretsin! Ne bela yermiş burası! dedi.

Genç kadının normal sesle söylediği bu sözler çepeçevre kayalıklar tarafından aynen geriye yollandı ve yankı birkaç defa tekrarlandı:

—"Allah kahretsin!.. Ne bela yermiş burası!.."

Aslında tehlikenin ne kadar büyük olduğunu henüz farketmiş değillerdi.

Ancak dışarı çıkmak için çabaladıkları vakit, gittikçe daha derine batmaya başlayınca durumlarının korkunçluğunu anladılar:

—Batıyoruz! Kumlara gömülüyoruz!..

—Boğulacağız...İmdat!..

—Şeytan canını alsın!.. Nasıl çıkacağız buradan?

Aynı anda vahşi ve uğursuz bir kahkaha duyuldu:

—Çıkamayacaksınız beyaz şeytanlar! Kayan kumlardan çıkamayacaksınız!..

Kumlara gömülmeyen tek kişi Büyücü İngola idi. Sağlam toprakta durmuş, yarı yarıya kumlara batmış olan beyaz adamlara bakarak katıla katıla gülüyordu:

Devamı gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

18 EYLÜL 1985 ÇARŞAMBA ✻ KAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 600 ✻ FİYATI 50 LİRA KDV DAHİLDİR

—Ben size demedim mi? Bu yolun sonu ölüm demedim mi? Şimdi çırpındıkça kumlara daha çok batacak ve boğularak can vereceksiniz..

Kızıl Prenses:

—Buradan çıkınca seni mahvedeceğim! diye bağırdı.

Büyücü İngola alaylı bir sesle cevap verdi:

—Kayan kumlardan kimse çıkamaz efendim!.

Şimdi göğüslerine kadar gömülmüşlerdi ve gittikçe daha çok batıyorlardı.

Kara Murat:

—Bir çare düşünelim, dedi.Hiç değilse birimiz buradan canlı kurtulmalı...Kurtulup, şu büyücünün kafasını kopartmalı!..

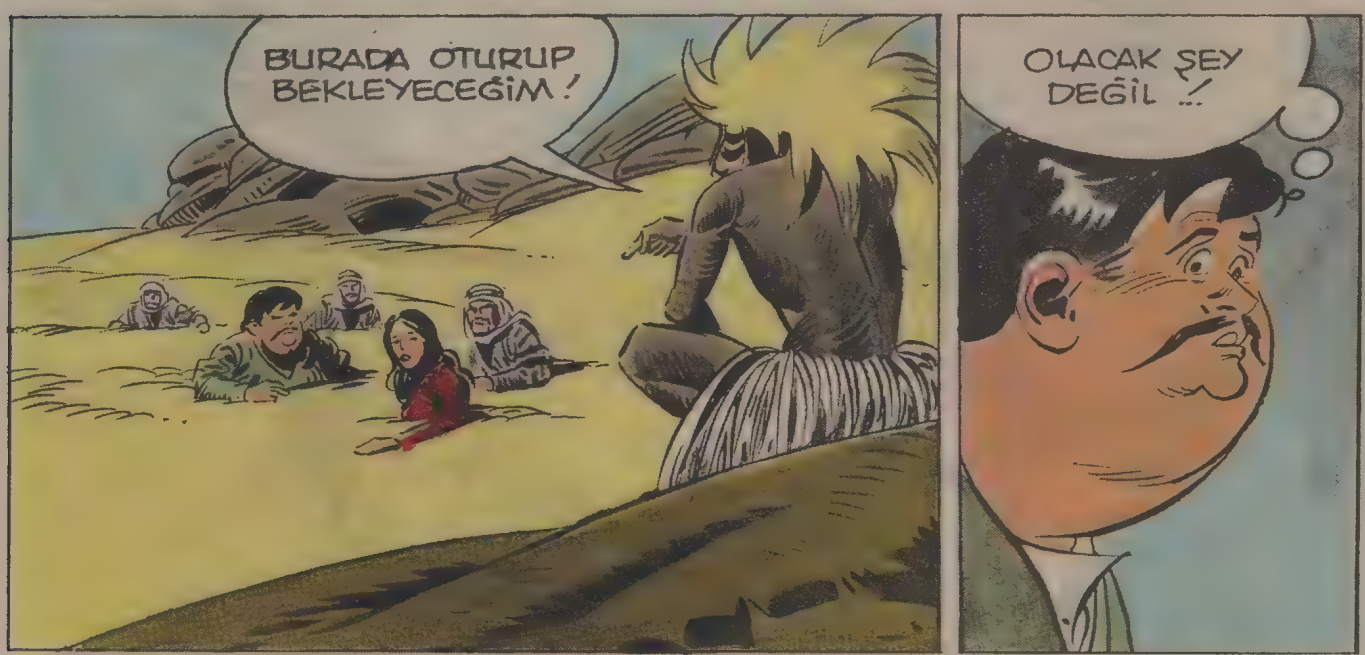

Büyücü İngola, sağlam toprağa bağdaş kurarak oturdu. Zevkle onları seyrederken:

—Bana kızmaya hakkınız yok! diye söylendi. Sizin ölmeniz beni sevindirir ama kurtulmanızı engellemek için hiç bir hareket yapmayacağım. Sizi parlak taşlara götüreceğimi söylemiştim. Ben verdiğim her sözü tutarım. Burada oturup bekleyeceğim. Eğer kayan kumlardan kurtulursanız yola devam ederiz. Hah, hah ha!

Şişman Mehdi ile Şeyh Mürşit Kızıl Prenses'i güçlükle kumlardan yukarı kaldırdılar. Onu sağlam toprağa atmak istiyorlardı. Ama bu zorlama ve genç kadının ağırlığı ile batmaları biraz daha hızlandı...

—Buradan kurtulmamız mümkün değil...

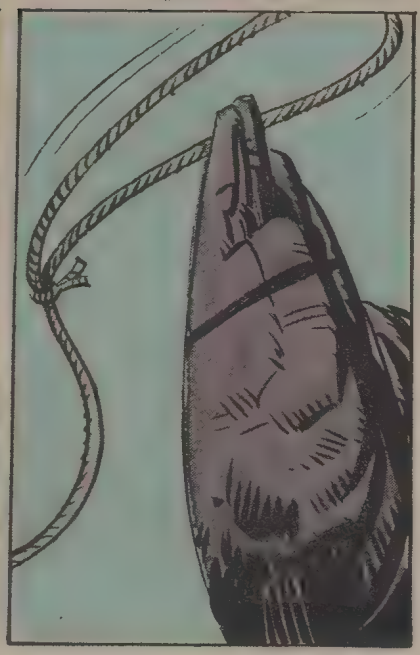

Hepimiz öleceğiz...

—Her geçen dakika biraz daha batıyoruz...

—Tanrım! Ne berbat şey bu! Kımıldayamaz olduk!...

Sağlam toprağa en yakın kişi olan Kara Murat, Şeyh Mürşit'in yola çıkarken yanına aldığı ipi istedi.

Bu onlar için son umuttu..

Şeyh Mürşit öylesine batmıştı ki, boynundan aşağı asıp, koltuk altından geçirdiği ipi çıkarması da olanaksızlaşmıştı. Ama onun yerine bu işi Şişmen Mehdi yaptı. Sağlam ipi alan Kara Murat kement haline getirip ilerideki sivri kayaya fırlattı...

Tam isabet...

Sonra kol gücüyle kendini toprağa doğru

çekmeye başladı.. Bu çok zordu...

Ama uzun ve yorucu bir çabadan sonra boylu boyunca sağlam toprağın üzerine serildi...

Alnında boncuk boncuk terler birikmişti...

Büyücü İngola, sakin ve alaylı bir tavırla onu süzüyordu:

—Sen kurtuldun ama bakalım arkadaşlarını çekebilecek misin?

Kara Murat cevap vermeden ipi en öndeki Kızıl Prenses'e fırlattı, ipe asılıp çekmeyi denedi ama göğsüne kadar kuma gömülü olan genç kadını yerinden bile kımıldatamadı...

Büyücü İngola,sakin ve alaylı bir tavırla onu süzüyordu:

—Sen kurtuldun ama bakalım arkadaşlarını çekebilecek misin?

Kara Murat cevap vermeden ipi en öndeki Kızıl Prenses'e fırlattı,ipe asılıp çekmeyi denedi ama göğsüne kadar kuma gömülü olan genç kadını yerinden bile kımıldatamadı...

Büyücü İngola ona bakıp kıs kıs gülüyordu:

—Kayan kumlara gömülenleri çekmek çok zordur.. Manda kuvveti ister, senin gücün yetmez!... Hepsi ölecek!.. Yavaş yavaş ölümün kokusunu duya duya can verecekler!...

Kara Murat, büyücüye ters bir bakış fırlattı:

—Kafamı kızdırırsan, seni de o kum yığınının içine atarım rezil herif!..

İngola alaylı bir kahkaha attı:

—Bunu yapamazsın işte..Hiç biriniz beni öldürmeyi göze alamaz.Çünkü ben ölürsem,

hazineye de elveda dersiniz aç gözlü beyazlar! Ben olmadan hazineyi bulmanız mümkün değil...

Bu sırada Kızıl Prenses ipe asılıp kendini çekmeyi denedi ama bu da boşuna bir uğraş oldu. Yeniden çabalaması sonucu biraz daha derine gömüldü.

Kayan kumlar hepsinin omuzları hizasına gelmişti.

Kara Murat ipi gevşeterek seslendi:

←Durun! Beni dinleyin. Vaktimiz kalmadı... Bu ip kalın ve sağlam.. Hepiniz birden tutunun. Sizleri bir seferde çekmeye çalışacağım...

Büyücü İngola kulaklarına inanamadı:

—Neee? Deli misin sen? Bir kişiyi çekemedin. Yedi kişiyi birden nasıl çekebilirsin çıl-

gın adam?..

Kara Murat, büyücünün alaylı sözlerine aldırış etmeden yol arkadaşlarına seslendi:

—İpi kollarınıza iyice sarıp, çok sıkı tutunun... Aklıma bir şey geldi.. Akıl gücü, kol gücünden daha etkilidir...

Kara Murat ipi peşi sıra sürükleyerek, bir kaya yarığında kök salmış olan bir ağacın çatal gövdesinden aşırarak ucunu yarım tonluk bir kaya parçasına sıkı sıkı bağladı...

Onu gözleriyle izleyen Kızıl Prenses ve diğerleri:

—Vay canına! Şeytanın bile aklına gelmezdi bu! diye takdirle mırıldandılar..

Hepsi de Kara Murat'ın niyetini hemen anlamıştı. Kurtuluşları şu andan itibaren kaya

parçasının yerinden oynatılıp oynatılmamasına bağlıydı...

Çok değerli üç dakika, kaldıraç olarak kullanılabilecek sağlam bir dal aramakla geçti.

Kara Murat bulduğu bilek kalınlığındaki dalı arka taraftan kayanın altına sokup bastırdı. Birkaç zorlamadan sonra yarım tonluk kayayı bayırdan aşağıya yuvarlamayı başardı.

Kaya yuvarlanınca ona bağlı olan ip bir anda öylesine gerildi ki, ipin öbür ucuna bağlanmış olan yedi kişi şiddetli çekilişin verdiği acıyla çığlıklar atmaya başladılar.

Canları acıyor, bağırıyorlar, ama yavaş yavaş kumlardan sıyrılıyorlardı...

Vücutları tümüyle dışarıya çıkınca hepsi de hızla sürüklenerek sağlam toprağa çıktı...

Büyücü İngola gözlerine inanamıyordu:

—Bunlar sihirbaz!...Gerçekten sihirbaz! diye söylendi.

Yeniden yüksek ve dik kayalarla kaplı bir bölgeye geldiler...

Başını kaldırarak kayalıklara bakıp duran Şişman Mehdi birden irkilerek:

—Bakın, bakın! diye haykırdı.

Onun gösterdiği yana döndüler.

Kayalıkların arasından sürekli, beyaz bir ışık görünüyordu. Güneş gibi güçlü bir ışıktı bu...

Karşılarında kayadan bir duvar vardı. Bu kayadan yirmi metre kadar yukarıda iki tane kocaman göz bulunuyordu.

Kayalara oyulan her göz iki metre büyüklü-

ğündeydi ve içlerinde ışığı yansıtan bir madde olduğundan pırıl pırıl parlıyordu.

Büyücü İngola:

—İşte, Tanrı'nın gözleri! diye bağırdı.

Hepsi heyecanla:

—Mağaraya geldik mi? diye sordular.

Büyücü İngola:

—Evet, beni takip edin! dedi. İğrenç yüzünde uğursuz bir gülüş vardı...

Dar bir geçitten ilerlemeye başladılar...

Yürüdükçe havanın soğuduğunu hissediyorlardı...

Yüz metre sonra dar bir delikten, akıl almayacak adar geniş bir mağaraya girdiler...

İçerisi karanlık değildi...Sanki mağaranın kendi, özel bir ışığı var gibiydi. Bu ışık yukarı-

dan bir yerlerden geliyor, her tarafı aydınlatıyordu.

Kara Murat:

—Yüzyıllar önce bu mağarayı yapanlar akıllı insanlarmış! diye mırıldandı.

Kızıl Prenses, büyücüyü kolundan tutarak:

—Hani? Hazine nerede? diye sordu.

Büyücü İngola'nın gözleri şeytanca parlıyordu.

—Acele etmeyin efendim.Atalarımız hazineyi elbette buraya saklayacak kadar enayi değillerdi.. Yürüyelim...

Geniş bir koridora girerek ilerlemeye başladılar.

Yirmi adım kadar gidince koridor birden darlaştı ve sola kıvrılarak geniş bi odada sona erdi.

Esrarengiz hafif ışık, hala üzerlerindeydi.

Önden yürüyen Büyücü İngola ansızın durunca, arkadan gelenler birbirlerine çarptılar.

Koridorun bittiği odanın öbür yanında uzun bir dehliz başlıyordu.

Hepsi de, önlerinde uzanan bu dehlizden gözlerini ayıramaz oldular.. Şişman Mehdi:

—Oh...Ne kadar korkunç! diye mırıldandı...

Burada bir yığın insan vardı. Ancak çoktan ölmüşlerdi.

Hepsi ayakta duran ve canlıymış gibi bakan ölülerin karşısında Kara Murat, elinde olmadan fısıltıyla:

—Anlaşılan bu mağarayı yapanlar Mısırlılar gibi ölülerin içini temizlemeyi ve mumya yapma sanatını biliyorlarmış! dedi.

Büyücü İngola gururla göğsünü gererek:

—Bunlar bizim Krallarımız, dedi. Yüzyıllardan beri ölen her Kukuana Kralı buraya getirilir... Şu gördüğünüz ölüler, bir zamanlar bu ülkeyi yöneten güçlü kişilerdi.. Tanrının yeryüzündeki temsilcileriydi.. Şimdi bakın ne haldeler!...

Kızıl Prenses vücudunun titreyişini belli etmemeye çalışarak Büyücü İngola'yı dürtükledi:

—Haydi yürü!...Yürü ve bize hazinenin yerini göster!

Dehlizdeki ölü kralların önünden ürpererek geçip ilerlediler.

Az sonra saptıkları yeni dehliz ilkine göre biraz daha karanlıktı. Ama her yanı rahatça

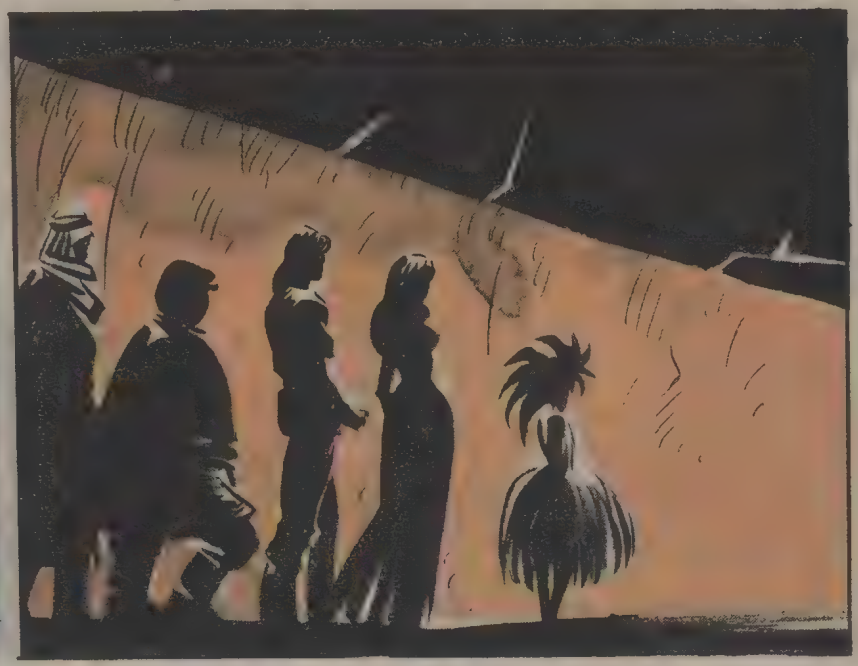

görebiliyorlardı.

İhtiyar büyücü onlara yan yan bakarak:

—Efendilerin korkmuyorlar ya? diye sordu.

Kızıl Prenses öfkeli bir sesle söylendi:

—Yürü!...

—Yürüyorum işte...Az kaldı.. Biraz sonra, uğrunda ölümü göze aldığınız hazineyi göreceksiniz...

Yolun sonuna gelmişlerdi.

Karşı duvarda insan ağzına benzeyen küçük bir delik görünüyordu.

Büyücü İngola deliğin yanında durdu:

—Gizli kapı bu duvarda, anahtarı da şu deliğin içinde!

—Anahtarı al ve aç öyleyse...

—Beni bağışlayınız efendim.. O deliğe elini sokanı Tanrı çarpar!...Ben korkarım!

Kızıl Prenses, adamlarından birine dönüp emretti:

—Elini deliğe sok ve anahtarı çıkar Abdüllatif!...

Fedai bir an için durakladıktan sonra Prenses'in emrine uydu.

Şişman Mehdi Kara Murat'ın kulağına:

—Korkunç şeyler olacak gibi geliyor bana! diye fısıldadı. Biliyorum, korkunç şeyler olacak!...

Fedai Abdüllatif, bütün cesaretini toplayıp elini deliğe sokar sokmaz olanlar oldu.

Bir dehşet çığlığıyla elini dışarı çekti ve gözlerini bileğine dikti.

Bileğindeki damarın tam üstünde bir damla kan belirmişti.

Sanki onlarla alay etmek için dilini çıkarıyormuş gibi bir yılanın rengarenk kafası delikten dışarı uzandı ve sonra hemen yeniden deliğin karanlığına çekildi.

Hayvanı ilk tanıyan Kara Murat:

—Zehirli bir yılan! diye bağırdı.

Devamı gelecek sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

25 EYLÜL 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 609 * FİYATI 10 LİRA KDV DAHİLDİR

Fedai de yılanı tanımıştı ve sokmasının kesinlikle ölüm olduğunu biliyordu. Dehşet içinde geriye sıçrayarak kaçmak istedi. Düştü, birkaç defa çırpındı ve öldü.

Yarım dakika kadar tam bir sessizlik oldu.

Büyücü İngola iğrenç sesiyle:

—Hazineyi bekleyen Tanrı gazaba geldi! dedi. Tanrı hepimizden intikam alacak..Ey beyazlar! Vakit varken hazineden vazgeçin, canınızı kurtarın!..

Kızıl Prenses yüzünü buruşturarak:

—Saçma! dedi. Her şey apaçık meydanda..Bir yılanın bu deliği kendisine yuva olarak seçmesinden doğal ne olabilir? Yılan tarafından sokulan bir insanın da ölmesi doğal değil mi?

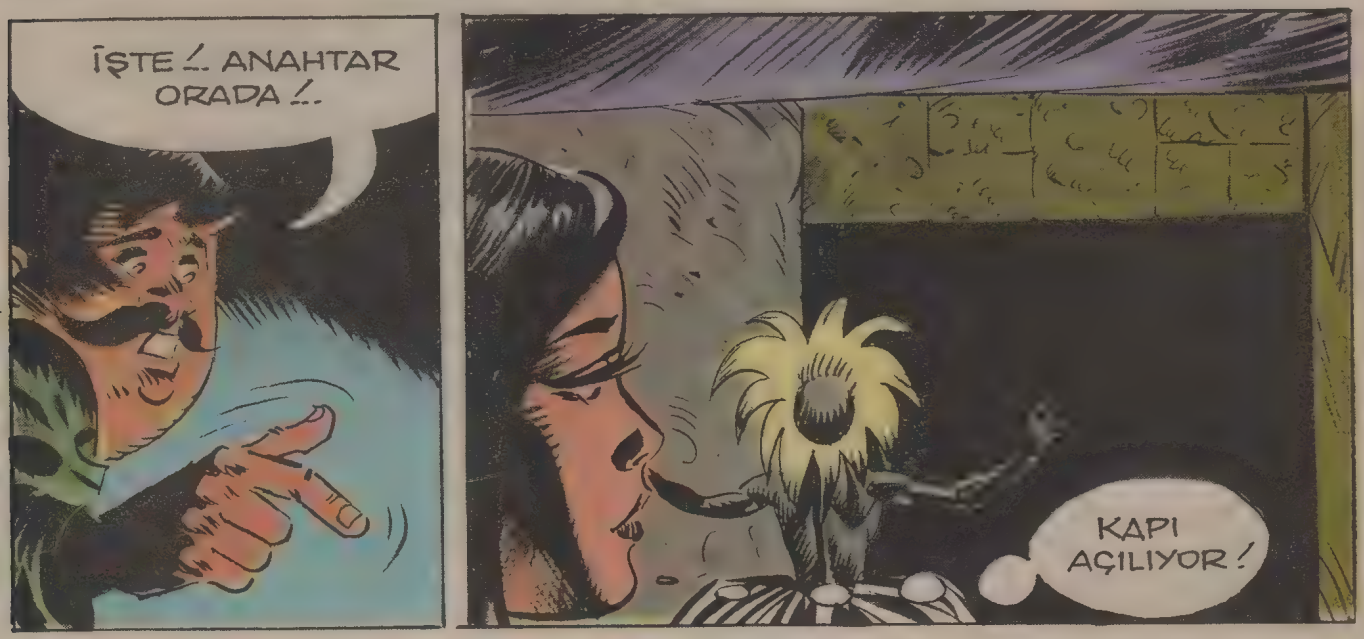

Şişman Mehdi birden haykırdı:

—Anahtar!..İşte anahtar orada!...

Yılanın soktuğu fedai elini deşhetle geri çekerken anahtarı da delikten dışarı çıkarmıştı..

Anahtar deliğin dibinde, yerde duruyordu...

Ölen genç adamla kimse ilgilenmedi...Kızıl Prenses büyücüye emretti:

—Haydi..Fazla oyalanma..Al anahtarı, ne yapacaksın yap...

—Peki efendilerim..

Yaşlı büyücü anahtarı alıp sürünürcesine sağ köşeye gitti..Bir delik arıyor gibiydi..

Az sonra doğruldu:

-Kapı şimdi açılacak efendilerim..Hah,

hah, ha..

Ansızın garip bir gürültü duyuldu. Yerler sarsıldı ve karşılarındaki duvar yavaş yavaş yukarı doğru yükselerek tavanda kayboldu.

Hazineye giden yolu karşılarında görünce hepsi de o kadar heyecanlandılar ki, dizlerinin titrediğini hissettiler.

Büyücü İngola kapıdan içeri girerek:

—Hazine buradadır efendilerim, dedi.. Buraya gelin. Gelin dünyanın en büyük zenginliğini görün...

—Bizimle alay ediyorsan sonun fena olur.

—Alay etmiyorum efendilerim, bakın!..

Hepsi yavaş yavaş içeri girdiler..

Büyücü İngola, mağaranın içinden çınla-

yan sesiyle devam etti:

—Bu hazineleri toprağın altından kimlerin çıkarıp, kimlerin burada biriktirdiğini bilmiyorum. Ama yüzyıllardır mağaranın bu bölümüne giren olmadı..Gizli kapının sırrı, nesiller boyu, babadan oğula aktarılarak bana kadar geldi. Ben de sizler gibi buraya ilk defa giriyorum.

Çevrelerine baktıkları vakit hepsinin gözleri kamaştı.

Her taraf elmas taşlarla doluydu...

Akıl almayacak bir zenginlikti bu...

Sonunda hazineyi bulmuşlardı.

Şişman Mehdi:

—Vay canına!..Her tarafta elmas var! diye şaşkın şaşkın söylendi.

Şeyh Mürşit, gözleri iri iri açılarak:

—Zengin olduk!..Zengin olduk Prense-

sim! diye haykırdı...

Gödükleri eşsiz manzara karşısında diğerlerinin soluğu kesilmiş sanki...

Büyücü İngola çirkin çirkin gülerek konuştu:

—Ben size dememiş miydim? Burada, taşıyamayacağınız kadar parlak taş var..Parlak, sihirli taşlar..Hepsi sizin..

Şişman Mehdi, heyecanından güçlükle nefes alıyordu:

—Yaşasın!..Dünyanın en zengin adamlarıyız artık! diye bağırdı.

Fedailerden bir kısmı, yığın halinde duran elmasları avuçluyor, sevinç içinde ha-

vaya atıyor, kahkahalarla gülüyordu.

Bu zenginlik karşısında soğukkanlılığını koruyan iki kişi Kara Murat ile Kızıl Prenses'ti..

Uzun ve tehlikeli bir yolculuğun sonunda hedeflerine ulaşmışlardı. Dünyanın en zengin hazinesi ayaklarının dibinde bir taş yığını gibi duruyordu.. Peki, şimdi ne olacaktı?

Kızıl Prenses içinden:

"—Kara Murat'ı yok etmem gerek!..Onu hemen öldürmeliyim" diye düşünürken, Büyücü İngola

—İşte beyaz adamlar, dedi. İstediğiniz kadar parlak taş var..Alın, parmaklarınızın arasından kaydırın, yiyin, için..Ne isterseniz onu yapın..Sizin gibi yüz kişi olsa, yine bunla-

rın hepsini alıp götüremez.

Elmas taşların bazıları, güvercin yumurtası iriliğindeydi..Fedailer, yanlarındaki torbaları elmaslarla tıka basa doldururken hiç kimse Büyücü İngola'nın hazine dairesinden dışarı bir yılan gibi süzülerek çıktığını görmedi.

Yaşlı adamın gözleri hain bir ışıltıyla parlıyordu.

Kendini emniyette hissettiği an çılgın bir kahkaha kopardı:

—Hah, hah, ha!...epiniz burada gebereceksiniz! Çıkış tünelini kapatıyorum..Mezarınızda rahat rahat uyuyun!..

Kızıl Prenses dehşet içinde:

—Çabuk durdurun onu!..diye haykırdı..

Fedailerden en genç olanı şimşek hızıyla atıldı...

Büyücü İngola kapıya iyice yaklaşmıştı..Fakat yaşlı olduğu için hareketleri çok ağırdı...

Taştan yapılmış olan kapı, tavandan yavaş yavaş aşağıya doğru iniyordu...

En az on ton ağırlığında olan bu kapı zemine indiği an hepsi mahvolacaktı...

Büyücü İngola bir an ihtiyar olduğunu unuttuğu için vaktinden önce zafer kahkahası atarak kendini tehlikeye sokmuştu. Çünkü hızlı hareket edemediğinden, genç fedai tam kapının yanında ona ulaşmıştı.

Aralarında kısa ve çetin bir boğuşma oldu.

Büyücü İngola, elindeki hançeri olanca hızıyla genç adamın göğsüne sapladı..

Prenses'in fedaisi boğuk bir çığlık attı, göğsünden kıpkızıl bir kan fışkırdı..

Son bir çaba ile ellerini büyücünün boğazına yapıştırdı. Beraberce yere yuvarlandılar.

Fedakar genç ölüm halinde bile hanımının emrini yerine getirmeye çalışıyordu.

Büyücü İngola:

—Bırak beni sersem herif!...Bırak beni!.. Kapı iniyor, ezileceğim! diye haykırdı...

Sonra bıçaklı kolunu hızla kaldırıp bir kaç defa daha fedainin göğsüne indirdi.

Ağır ağır inen taş kapı ile yer arasında yarım metrelik bir mesafe kalmıştı.

Her yanı kandan kıpkırmızı kesilen fedai,

hala büyücüyü elinden kaçırmamaya çalışıyordu..

Fakat gücü tükendi, son bir defa inledi ve cansız yere serildi.

Büyücü İngola kanlı hançerini fırlatarak kapıya doğru atıldı..

Yerde yılan gibi sürünerek öbür tarafa geçmeye çalıştı.

İşte..Kurtuldu..Kurtuluyor..

Fakat çok geç..Çok geç...

Kaya bütün ağırlığıyla indi, büyücüyü sıkıştırdı.

Hain adam, şimdi yengeç gibi kıvranıyordu.

Kaya, dev bir pres gibi onu sıkıştırdı, büyücü bu müthiş işkencenin acısıyla kulakları

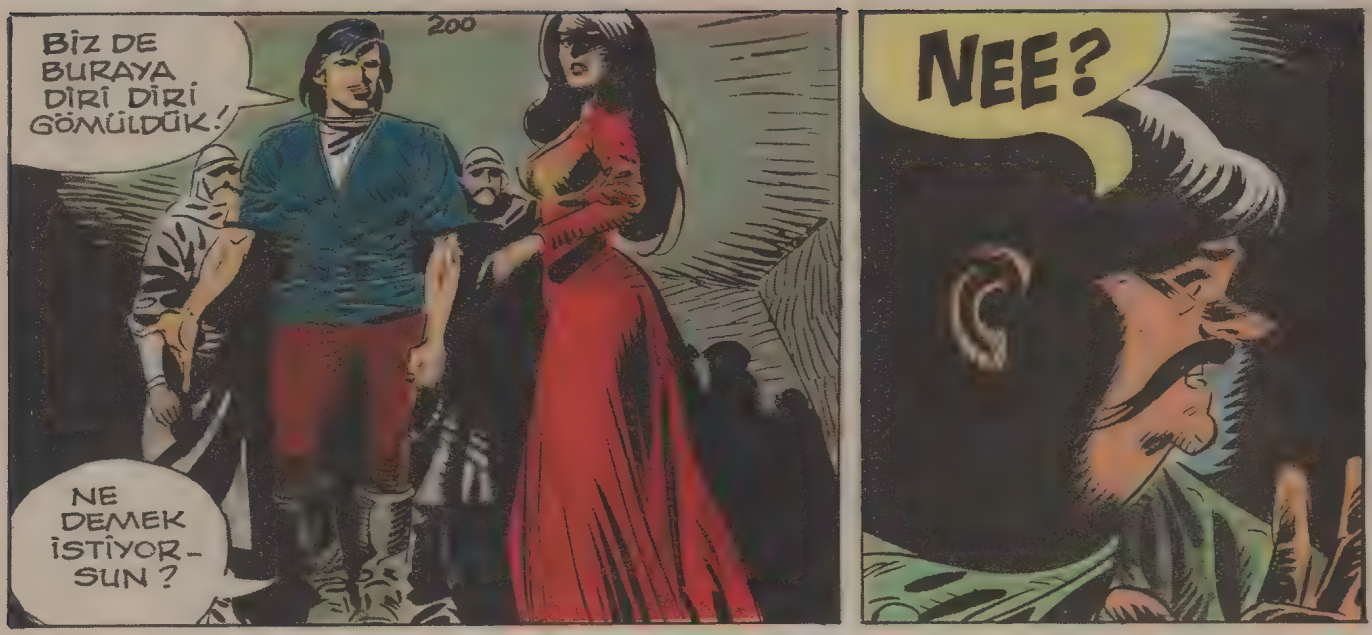

tırmalayan korkunç çığlıklar attı.

Taş kapı alçaldıkça alçalıyor, on tonluk ağırlık, onun yaşlı vücudunu yavaş yavaş eziyordu.

Mağaradakiler, hayatlarında böyle acı haykırış duymamışlardı..Büyücü İngola artık bağırmıyor, sanki öldürülen bir hayvan gibi uluyordu.

Birden tüyler ürpertici bir çatırdı işitildi, taş kapı yere oturarak tamamen kapandı..

Kara Murat endişe dolu bir sesle:

—Büyücü öldü ama, biz de buraya diri diri gömüldük!..dedi.

Sapsarı kesilen Kızıl Prenses titreyen bir sesle sordu:

—Ne demek istiyorsun?

—Taş kapı kapandı, onun sırrını bilen tek kişi de kayanın altında ezilerek pestile döndü. Burada hapis kaldık.

Şişman Mehdi boğuk bir sesle haykırdı:

—Neee? Buradan çıkamayacak mıyız yani?

—Evet..Öyle görünüyor..Durumumuz çok kötü..

Hepsi de bir an dehşet içinde donakaldı.

İhtiyar büyücü onlara korkunç bir son hazırlamıştı.

Adamın bu tuzağı daha önce planladığı anlaşılıyordu. Elmasları yemeleri, içmeleri hakkındaki alaylı sözlerinin anlamı buydu demek ki..Ama kendisi daha önce belasını bulmuştu.

Kara Murat:

—Böyle aptal gibi durarak hiçbir şey

elde edemeyiz, dedi. Her tarafı karış karış tarayalım. Şu taş kapıyı çalıştıran manivelayı bulmaya çalışalım..

Hepsi bir yana dağıldı. Erişebildikleri her yere ellerini sokarak mağaranın duvarlarını santim santim yoklamaya başadılar.

Bu araştırma bir saat kadar sürdü..Ama ne bir manivela, ne bir tokmak bulabildiler.

Kara Murat:

—Bu taş kapının içeriden açılmayacağı kesin, dedi. Eğer öyle olsaydı, ihtiyar büyücü hayatını tehlikeye atarak kayanın altından öbür tarafa geçmek istemezdi. O bunu bildiği için bütün tehlikeyi göze alarak kaçmaya kalkıştı ve öldü..

Kızıl Prenses:

—Allah kahretsin! diye homurdandı...

Tam hazineyi buldukları sırada her şey berbat olmuştu.

Şimdi, açlık ve susuzluktan kıvrana kıvrana ölümü bekleyeceklerdi! Bu ne müthiş bir şeydi!

Dayanma güçlerini kaybettikleri an birbirlerini öldürüp yiyecekler miydi acaba?

Büyücü İngola'nın ölüm tuzağı gerçekten akıl almayacak kadar korkunçtu. Şeytan ruhlu ihtiyar ölmeden önce son kötülüğünü yapmıştı..

Kara Murat:

—Bu duvarın dibinde beklemenin faydası yok diye söylendi. Hazine dairesine gidip bir de orayı araştıralım..

Geriye dönüp diri diri gömüldükleri hazine dairesine girdiler..

Her taraf dünyanın en değerli elmaslarıyla doluydu ama ne fayda?

Şu anda bir lokma yiyecek bu elmaslardan çok daha değerliydi.

Şişman Mehdi göz kamaştırıcı taşlara bakarak:

—Hiç değilse zengin öleceğiz! diye mırıldandı.

Bu paha biçilmez taşlar artık onlar için beş para etmiyordu... Kara Murat:

—Yiyecekleri paylaşalım, dedi. Uzun süre dayanmamız için mümkün olduğu kadar idareli kullanalım..

Şişman Mehdi canı sıkılmış bir halde söylendi:

—Bana kalırsa şimdi yiyip içelim! Nasıl olsa bir iki gün içinde öleceğiz. Buradan kurtulma ihtimali yok..Eğer bir çıkış umudu ol-

saydı o alçak büyücü bizi buraya kapatır mıydı?

—Haklasın Mehdi...Ama yine de son ana kadar direnmeliyiz..Haydi yardım et, şu yiyecekleri paylaşalım..

Kişi başına üç öğünlük yemek düştü.

Çok idareli kullanırlarsa bu kadar yiyecekle mağarada birkaç gün yaşayabilirlerdi.

Sonra..Korkunç bir ölüm bekliyordu onları. Açlıktan kıvranarak, büyük acılar içinde inleyerek ölmeye mahkum edilmişlerdi..

Birkaç lokma bir şey yedikten sonra hepsi birden kalkıp mağaranın duvarlarını ve zeminini yeniden incelediler...

Kızıl Prenses:

—Tanrım! Bu zenginlikler içinde ölmek ne feci!...Tam hazineye kavuştuğumuz anda bu felaket başımıza geldi, diye acı acı inledi

Devamı gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

7 EKİM 1985 * ARSAN'A * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 610 * FİYATI 30 KURUŞ KDV DAHİLDİR

Zalim kadın, Kara Murat'ı öldürme planından şimdilik vazgeçmişti..Çünkü gömüldükleri bu mağarada onu öldürmek kendisine hiç bir yarar sağlamazdı.

Kara Murat, her yeri dikkatle kontrol ettikten sonra:

—Boşuna ,diye homurdandı..Kapının sırrını ihtiyar büyücüden başka kimse bilmiyordu.. O da öldü...

Şişman Mehdi acıklı bir sesle inledi:

—Demek öleceğiz ha? Öleceğiz ve kemiklerimiz burada elmas taşların arasında yatacak...Ne hazin şey yarabbim!...

Bitkin, perişan ve umutsuz bir halde birer kenara oturup açlıktan ölümü beklemeye başladılar...

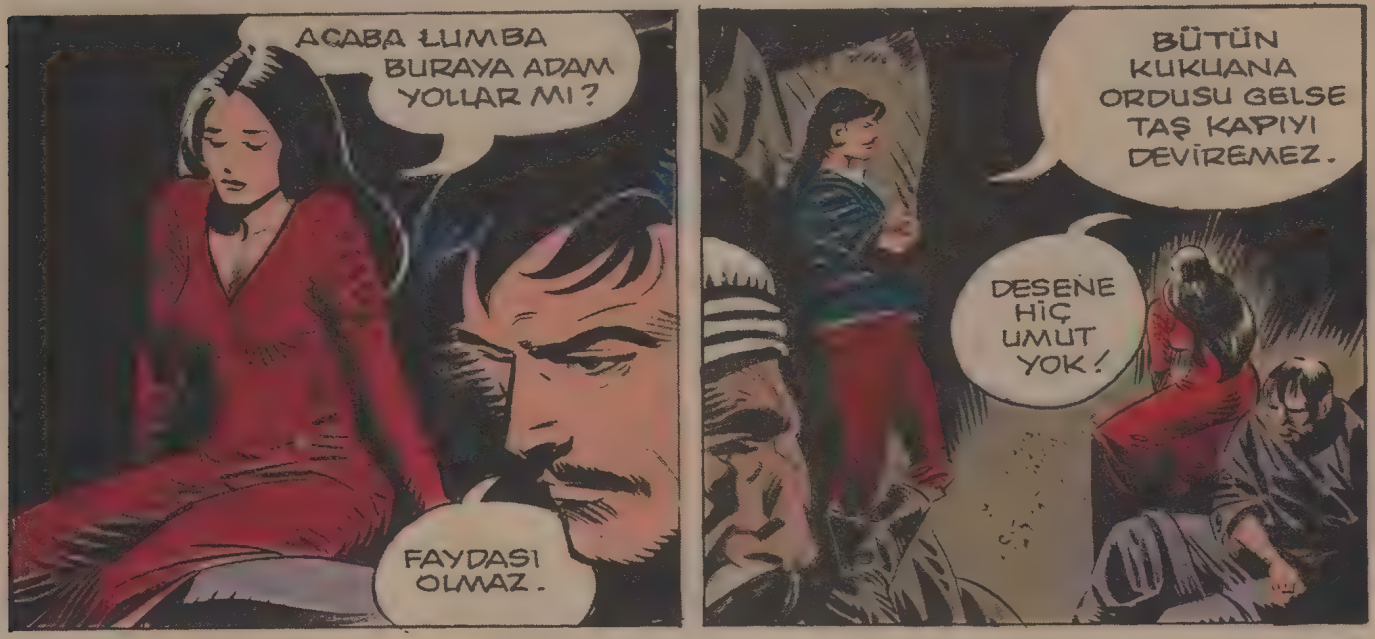

Hepsinin de yüzü sapsarıydı...Şeyh Mürşit, titreyen dudaklarının arasında anlaşılmaz bir takım dualar mırıldanıyordu. İçlerinde en soğukkanlı iki kişi Kara Murat ile Kızıl Prensesti...

Genç kadın:

—Acaba biz dönmeyince Lumba merak edip buraya adam yollar mı? diye sordu.

Kara Murat acı acı gülümsedi:

—Yollasa da faydası olmaz..Onların bu gizli mağarayı bulmasına imkan yok... Bulsalar bile bütün Kukuana ordusu gelse o taş kapıyı deviremez!..

—Desene hiç umut yok...

—Öyle görünüyor...

Acı ve umutsuzlukla dolu bir gün ve bir gece geçti...

Çektikleri ıstırap anlatılır gibi değildi.

Artık hiç kimse konuşmuyor, sessizlik sinirleri geriyor, mağaranın havası daha da ürkütücü bir hal alıyordu.

Diri diri gömülmek düşüncesi zaman zaman Kara Murat'ı bile ürpertiyor, delikanlı:

—"Artık sonumuz geldi... Bu fırtınalı hayat demek ki böyle bir mağarada noktalanacakmış...İlahi kaderin önüne geçilemez!... diye mırıldanıyordu...

Onlar ölüyorlardı ama, çevrelerinde belki de dünyanın yarısını satın almaya yetecek muhteşem bir hazine vardı...

Kızıl Prenses derin bir keder içinde:

—Bütün bu hazineyi, en ufak bir kurtuluş umuduyla seve seve değiştirebilirim! diye mırıldandı.

Şeyh Mürşit:

—Ben de! diye onayladı.

Şişman Mehdi:

—Biraz yiyecek olsa! diye içini çekti. Birkaç günlük yemeğe bu hazineleri veririm... Yiyeceğimiz o kadar azaldı ki, yarın açlık başlayacak...

Kara Murat alaylı bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı:

—İnsanların elde etmek için uğrunda hayatlarını harcadıkları zenginliğin sonuçta bir hiçten ibaret olduğunu böylece anlamış olduk. Şu anda zenginiz ama açız!...

Kızıl Prenses:

—Son kalan yiyeceklerimizi de yiyip kuvvetimizi koruyalım, dedi.

Şeyh Mürşit derin bir moral çöküntüsü içinde acı acı söylendi:

—Yemenin ne faydası var? Ne kadar erken ölüp kurtulursak o kadar iyi...

Eşsiz bir direnme gücü olan Kara Murat onlara cesaret verdi:

—Hemen pes etmeyin... Yaşadıkça umut da vardır...

—Umut...Umut...Allah kahretsin!..Hepimiz buraya gömüldük. Anlamıyor musunuz? Öleceğiz!...

Şeyh Mürşit, başını elmas taşların üzerine koyarak ağlamaya başladı.. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Ulumaya benzer sesler çıkarıyordu...

Diğer fedailer de boğuk bir sesle küfredi-

yor, lanetler okuyorlardı...

Hepsi de, bağırmaktan ve taş duvarları yumruklamaktan bitkin düşünce birer köşeye serilip yarı baygın bir halde uyudular...

Bir gece daha böyle geçti...

Aslında dışarıda gece mi, gündüz mü olduğunun pek farkında değillerdi.. Zaman akıyor, akıyordu...Yiyecekleri de içecekleri de bitmişti... Susuzluk içlerini kavuruyor, ölüm yavaş yavaş geliyordu...

Kara Murat birden:

—Garip şey! diye söylendi.

Kızıl Prenses bitkin bir halde sordu:

—Nedir garip olan?

—Nasıl oluyor da buradaki hava daima temiz kalıyor?

Genç kadın heyecanla yerinden fırladı:

—Doğru...Vallahi bu hiç aklıma gelme-

mişti!. O taş kapıdan hava gelmesi mümkün değil.. Çünkü kaya zemine kaynamışcasına kapandı..

—Demek ki buraya başka bir yerden hava geliyor.Eğer böyle olmasaydı şimdiye kadar havasızlıktan boğulurduk...

—Haydi, şu hava deliğini bir araştıralım...

Bu küçük umut kıvılcımı birden hepsini canlandırdı.

Hızla mağaraya dağıldılar...

Emekleyerek, kalkarak, her tarafı yoklayarak, hafif bir esinti, küçük bir hava cereyanı aramaya başladılar...

Saatler geçti.. Yerleri, duvarları yumruklamaktan ellerinde yaralar açıldı... Bağır-

maktan sesleri kısıldı...

Hiç bir şey bulamamışlardı...

Sonunda bitkin bir halde yerlere serildiler:

—Allah kahretsin! Bu umudumuz da tükendi...

—En ufak bir çatlak, küçücük bir hava esintisi bile yok...

—Peki bu taze hava nereden geliyor?..

Birden heyecan dolu bir çığlık duyuldu:

—Hey!.. Buraya gelin çocuklar!...

Bağıran Şişman Mehdi idi... Hepsi bir anda onun yanına koştu:

—Ne var ? Ne oldu?

—Bir şey mi buldun?

—Elinizi şuraya benimkinin olduğu yere koyun...

—Koyduk...

—Bir şey duyuyor musunuz?.

—Evet, evet... Hafif bir hava geliyor!

—Yaşasın! Hava deliğini bulduk!...

Kara Murat sevinç çığlıkları atan adamları susturdu:

—Durun bakalım...O kadar acele sevinmeyin...Bu deliğin işimize yarayıp yaramayacağını araştıralım...

Kara Murat, hava cereyanının geldiği yerin üzerinde zıpladı.. Boğuk bir ses duyuldu. Bu yerin altında bir boşluk vardı...

Hepsinin kalbinde bir umut aleve parladı...

Zeminin boş ses veren yeri, sapa bir köşedeydi. Belki de bu yüzden orayı daha önce bulamamışlardı...

Yerdeki toz ve toprakları elleriyle iyice süpürdükleri vakit ortaya dört köşe büyük bir

taş kapak çıktı...Bu kapağın orta yerine gömülmüş bir de halka vardı:

—Aman Allahım!..Bu da ne?..

—Gizli bir geçidin kapağı herhalde...

—Çabuk açalım!...

Hepsi o kadar heyecanlıydı ki, bir süre yaşaran gözlerle kapağa baktılar..Kalpleri hızlı hızlı çarpıyordu..

Kara Murat halkayı tamamen ortaya çıkarmak için bıçağıyla taşın çevresini kazımaya başladı...

On dakikalık bir uğraşmadan sonra çeliği halkanın altına sokup zorladı...Yüzyılların çürütemediği kalın halka yavaş yavaş havaya kalktı...

Şeyh Mürşit:

—Tamam! şimdi açabiliriz! diye bağırarak atıldı.İki elini halkaya geçirip olanca gücüyle asıldı...

Fakat boşuna!...

Ağır kapak kımıldamadı bile...
Şişman Mehdi sabırsızlıkla:

—Bırak, bir de ben çekeyim! diye bağırdı.

Tuttu ve tüm kaslarını gererek asıldı. O da kapağı kımıldatmayı başaramadı:

—Allah kahretsin!...Ne bela şeymiş bu!.. Açmak mümkün değil!..

Kara Murat:

—Boş yere kendinizi zorlamayın, dedi. Kalın bir ip alıp halkaya bağladıktan sonra:

—Haydi, hep beraber çekelim diye seslendi.

Kızıl Prenses dahil ,yedi kişi bütün güçlerini ortaya koyarak ipe asıldı. Adaleleri gerildi, alınlarındaki damarlar dışarıya

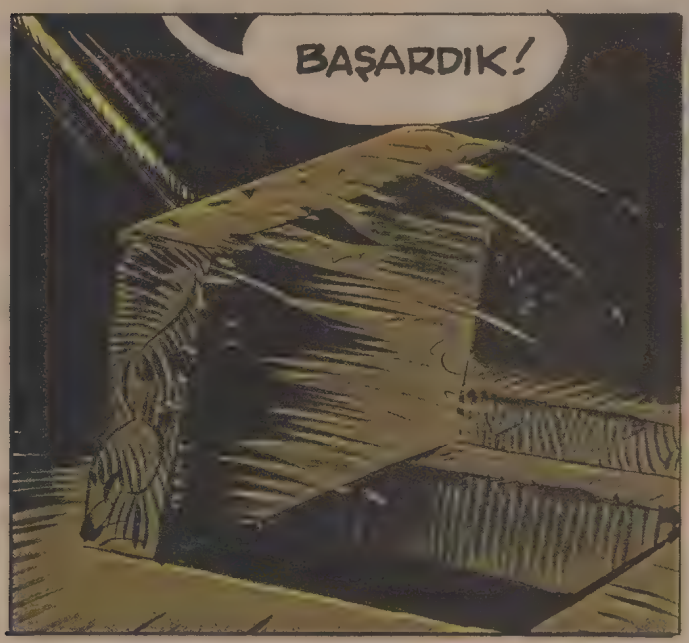

fışkırdı...

—Haydi...Biraz daha gayret... Asılın arkadaşlar... Kapak kımıldıyor...

Bu onlar için son umuttu...

Taş kapağı mutlaka açmak zorundaydılar...

Vücutlarında kalan son enerjiyi de harcadılar...

Birden...Müthiş bir çatırdı koptu...Kapak havaya fırladı...İçeriye serin bir hava hücum etti...

Hepsi de kapağın açılmasıyla birlikte sırt üstü yere serildiler...

—Açtık!...Başardık!..

—Yaşasın!...Kurtuluyoruz!...

—Susun!...Bakalım ne var o delikte?

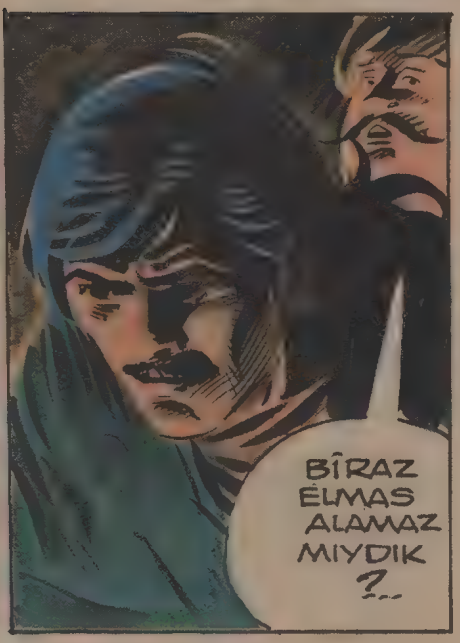

—Ne mi var? Hiç bir şey görünmüyor... Çok karanlık...

Bir meşale yakarak deliğe uzattılar...

Çok şükür...Önlerinde dar bir taş merdivenin ilk basamakları duruyordu.

Kara Murat meşaleyi eline alarak:

—Önce ben ineceğim,dedi.Yol güvenliyse size seslenirim...

Şişman Mehdi endişeyle:

—Dikkat et beyzadem, diye seslendi. Ayağını bastığın yerin altında derin bir çukur olabilir...

Kara Murat yavaş yavaş basamakları inerken:

—Her şey mümkün, dedi. Burası başka bir mağaraya açılan kör bir yol da olabilir. O

zaman her şey biter...

Birden Şişman Mehdi'nin aklına elmas taşlar geldi. Yeniden Kara Murat'a seslendi:

—Biraz elmas almaz mıydınız beyzadem? Değerli taşları burada mı bırakacağız?

Kara Murat öfkeli bir sesle cevap verdi:

—Lanet olsun taşlara!..İnşallah bir daha onların yüzünü görmem...

Kara Murat merdivenlerden yavaş yavaş inerken Kızıl Prenses ve diğerleri ceplerini ve koyunlarını tıka basa elmaslarla doldurdular.

Şişman Mehdi de elmasların en irilerini bir torbaya koydu. Fakat ne kadar alsalar hazinenin yüzde birini bile götürmeleri mümkün değildi...

Kurtulma umuduyla birlikte para hırsı yeniden canlanmıştı.. Henüz bu mezardan çıkıp çıkmayacakları belli değildi ama şimdi

hepsinin gözleri aç bir ihtirasla parıldıyordu.

Merdivenleri inmekte olan Kara Murat yirminci basamağa gelince durdu. Meşaleyi uzatarak çevresine bakındıktan sonra yukarıdakilere seslendi:

—Tamam... Merdivenin sonuna geldim... Galiba burası uzun bir geçit...Beni takip edin!

Karanlık bir tünelde ilerlemeye başladılar...

Bu dar yolun onları kurtuluşa mı, yoksa felakete mi götürdüğünü bilmek imkansızdı..

Bir süre sonra tünelin ikiye ayrıldığını gördüler...

Kara Murat ,canı sıkılmış bir halde söylendi:

—Bu fena işte...

Kızıl Prenses sordu.

—Neden?

—Önümüzde iki yol var... Bunlardan biri bizi selamete, öteki felakete götürebilir...

Şişman Mehdi hazineyi bulup, binlerce altın değerindeki elmas taşları torbasına doldurduktan sonra içindeki yaşama arzusunun daha da güçlendiğini hissediyordu. Bu serveti elde ettikten sonra yaşamak gerekirdi. Yüzünü buruşturarak acı ile inledi:

—Şimdi ne yapacağız?

Kara Murat, gözlerin Prenses'in fedailerinden birinin elindeki meşaleye dikmişti... Titreyen alevlerin yönüne bakarak:

—Hava dışarı gitmiyor, içeriye doğru geliyor dedi.

Devamı gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

9 EKİM 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 611 * FİYATI 30 LİRA KDV DAHİLDİR

—Evet hissediyorum.. Yüzüme vuran bir hava cereyanı var...

—O halde rüzgâra karşı gidelim. Havanın geldiği deliği bulursak, kurtuluruz...

Yeniden yürümeye başladılar.

Bu defa prensesin iki adamı öne geçmişti. İkisinin de elinde yanan birer meşale vardı.

Döne döne giden tünelde hiç durmadan yürüdüler, yürüdüler...

Aradan saatler geçti.. Yol bir türlü bitmek bilmiyordu. İlerledikçe tünelle birleşen yan yollar arttı...

—Tanrım.. Ne kadar çok dehliz var?

—Evet.. Belki yüzlerce.. Fakat biz bu ana tüneli terketmeyelim...

—Hava cereyanının geldiği yöne doğru gitmemiz gerek.. Bu yolu kaybedersek mahvoluruz...

—Belki de mahvolduk bile.. Bu Allah'ın belası yerden çıkamayacağız galiba!

—Umudunu kesme... Yürüyelim...

Güçlükle ilerlediler.. Ter içinde kalmışlardı. Artık, taşıdıkları elmas taşlar bile onlara ağır bir yük gibi gelmeye başlamıştı...

Yorgunluk ve hayal kırıklığının verdiği umutsuzlukla durdular.. Fedailerden bir kısmı, dinlenmek için yere uzandı.

Hepsi de bitkin bir haldeydi...

Susuzluktan boğazları alev gibi yanıyordu...

Bu ölüm tünelinden kurtulma ümitlerini yavaş yavaş kaybetmek üzereydiler.

Şişman Mehdi:

—Ne acı! Dünyanın en zengin insanı olduğumuz halde sefil bir köpek gibi öleceğiz! diye inledi...

Kızıl Prenses, hırçın bir sesle bağırdı:

—Kapat uğursuz çeneni!.. Canımı sıkıyorsun!...

Şeyh Mürşit, ölüm anında bile hanımına son derece bağlıydı. Elini bıçağına atarak ilerledi:

—Emret onu öldüreyim Prensesim!

Kara Murat kükredi:

—Mehdi'ye dokunanın kafasını koparırım.. Geri bas köpek! Bas geri!...

—Nee? Bana köpek diyorsun ha?! Şimdi sana gösteririm!...

Ölüm tünelinde kanlı bir kavga başlamak üzereydi...

Oysa bu kavganın onlara hiç bir yararı yoktu...

Kızıl Prenses birden:

—Durun! diye bağırdı. Durun, bir su sesi duyar gibi oldum...

Hepsi heyecanla irkildi.. Susup, soluk bile almadan çevreyi dinlemeye başladılar...

Evet.. İlerlerden su şırıltısına benzer hafif bir şey duyuluyordu...

Ses çok uzaktan geliyordu. Akan bir ırmağın şırıltısı gibiydi...

Şişman Mehdi:

—Ben de duydum! diye haykırdı. Vallahi bu akan bir suyun sesi...

Kara Murat umutla:

—Yürüyün gidelim! dedi.

Yaşama sevinci, hepsinin yüreğini yeniden doldurmuştu..

Heyecanla sesin geldiği yöne doğru atıldılar...

Meşaleli iki fedai yine önden gidiyordu...

O kadar hızlı yürüyorlardı ki, diğerleriyle arayı açıp, tünelin bir dönemecinde gözden kayboldular...

Kızıl Prenses:

—Bırakalım onlar önden gitsin, diye mırıldandı. Burada bütün yollar aynı. Yapacağımız tek şey bitkinlikten yere serilinceye kadar yola devam etmek.. Onları nasıl olsa buluruz...

Önde gelen iki fedaiden biri ansızın irkilerek durdu:

—Bak Abdül.. Şu ileride görünen ışık mı, yoksa ben aklımı mı oynatıyorum?

Abdül elindeki meşaleyi yana çekip, kes-

kin gözlerini tünelin ucuna dikti:

—Evet.. Evet.. Işık bu.. Gün ışığı...

Çok ileride karanlıkların içinde parlayan bir nokta görülüyordu...

İki fedai heyecandan soluyarak ileri atıldı.

Bir süre koştular...

Az sonra, önleri akan bir suyla kesildi...

Büyük bir yeraltı ırmağıydı bu...

Abdül, arkadaşına:

—Aman dikkat et! dedi. Akıntı çok kuvvetli! Düşersek çıkamayız.

İki fedai, suların aktığı yöne doğru yürümeye başladı. Abdül:

—Elbette bu ırmağın yeryüzüne çıktığı bir delik vardır! O deliği bulmalıyız, dedi.

Güçlükle ilerlediler.

Sonunda yol onları iki seçenekle yüz yüze getirdi.

Bu seçeneklerden biri dehşet vericiydi. Çünkü yeraltı ırmağı kayalık bir duvara doğru akıyor, çok yüksekten düşen suların çağıltısı insanın tüylerini ürpertiyordu.. Suyun aktığı bu yoldan yeryüzüne çıkmayı denemek son derece tehlikeliydi...

İkinci seçenek ise insanın kalbini sevinçten hoplatacak kadar umutluydu...

Kayalık duvardaki bir aralıktan, içeriye gün ışığı süzülüyordu. Az önce, uzaktan gördükleri ışıktı bu...

Aralık yirmi adım genişliğindeydi. Fakat üzeri görülmemiş derecede büyük ve kalın bir örümcek ağıyla örtülüydü.

Böylesine büyük bir örümcek ağının

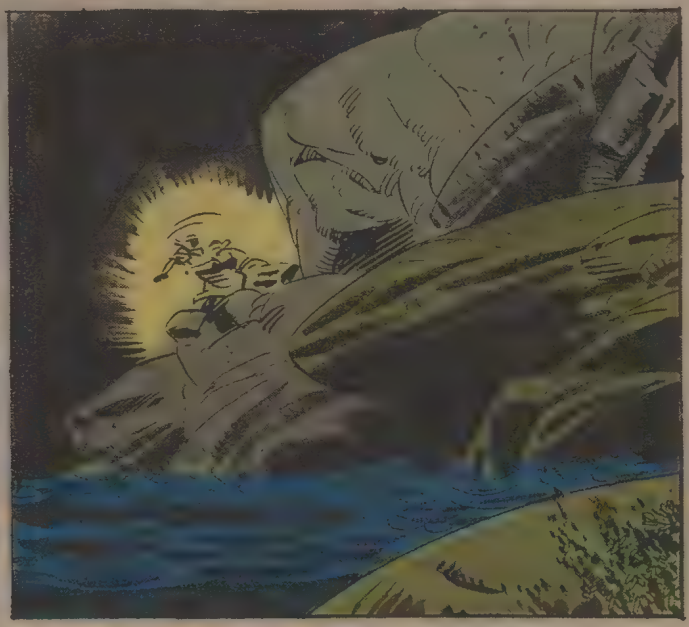

varlığını hiç bir insan düşünemezdi.

Daha ürpertici olan, ağın dibinde yatan kemiklerdi. Ağın iplikleri bir kalem kalınlığındaydı ve gümüş gibi parlıyordu.

Abdül, ipliklerden birine eliyle dokununca tüyleri diken diken oldu. İplik adamın derisine tutkallanmış gibi yapışmıştı. Ancak kolunun tüm gücüyle asılarak elini kurtarmayı başardı.

İki fedai, dev ağın iplikleri arasında bir delik gördü. Sürünerek geçilecek kadar büyüktü. Daha akıllı olan Abdül, arkadaşına:

—Önce sen geç! dedi.

Adam delikten içeri süzülüp, uzaklaştı. Abdül de ardından gitmeye hazırlanırken, arkadaşı soluk soluğa geri döndü. Öyle hızlı koşuyordu ki, delikten çıkınca çarpıştılar, ikisi de yere yuvarlandı.

Adam, dehşet içinde:

—Aman Tanrım! Aman Tanrım! diye söyleniyordu.

Abdül, iki eliyle kayalara tutunup, kendini kurtarmayı başardı ama arkadaşı hızını kesemeyip, kayalığın kıyısından aşağı kaydı ve köpüre köpüre akan suyun içine düştü.

Abdül, onu kurtarmak için elini uzattı, fakat artık çok geçti.

Çağıldayarak akan sular, adamı aldı götürdü.

Abdül, kararsızlık içinde orada bir süre durdu.

Irmağın gürültüsü ona, orada korkunç şeyler olabileceğini anlatır gibiydi.

Örümcek ağlı delik ise, kestirmeden gün ışığına giden yolu gösteriyordu.

İyi ama, arkadaşı orada ne görmüştü?

Adamı böyle dehşet içinde, çılgın gibi geriye döndüren şey ne olabilirdi?

Korkulu bakışların ağın dibinde yatan kemiklerin üzerinde dolaştırdı. Bunların bir insanın kaburgaları, omurgası, kol ve bacak kemikleri olduğunu dehşetle gördü.

Bir an, kurtuluşun suya atlamak olduğunu düşündü. Ama ırmağın ilerideki kayalığa uğuldayarak girdiğini görünce, ürpertiler içinde bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

Kılıcını çekip, çevresini kollaya kollaya sürünerek ağın ipliklerinden içeri girdi ve az önce arkadaşının görmüş olduğu şeyi gördü:

—Aman Allahım! Bu da ne?

Görmesiyle de geriye kaçıp, korkudan suya atlaması bir oldu...

★ ★ ★

Yeraltı ırmağı Abdül ve arkadaşı gibi, ötekileri de kocaman örümcek ağının yolu kapattığı yere kadar götürdü.

Kaya çıkıntısına vardıklarında, durup biraz soluk aldıktan sonra çevreyi gözden geçirdiler:

Kızıl Prenses:

—Hiç bu kadar büyük örümcek ağı görülmüş müdür? diye sordu.

Kara Murat, gözlerini ağa dikerek:

—Asıl bunu yapmış olan canavarı görmeli! diye cevap verdi.

—Acaba önden giden iki adamımız nerede? Onlara ne oldu?

—Belki ağın arasındaki şu delikten geçip gitmişlerdir...

—Peki bu kemikler ne oluyor?

—Bunlar, kimbilir kaç yıl önce şu sızan ışığa doğru gidip, güneşe ulaşmak istemiş insanların kemikleridir sanıyorum...

—Başka çaremiz olmadığına göre, bizim de bu yolu denememiz gerekiyor.

—Haklısın.. Siz burada kalın, ben şuraya yakından bir göz atayım...

Şeyh Mürşit, fedailerden birinin elindeki tüfeği alarak ağdaki delikten geçip, birkaç adım yürüdü.

Arkadakiler, heyecanla beklerken onun birden tüfeği ateşleyerek geri geri geldiğini gördüler.

Şeyh Mürşit, geri çekilirken, aynı anda ağın sahibi karşıdan görünmüştü...

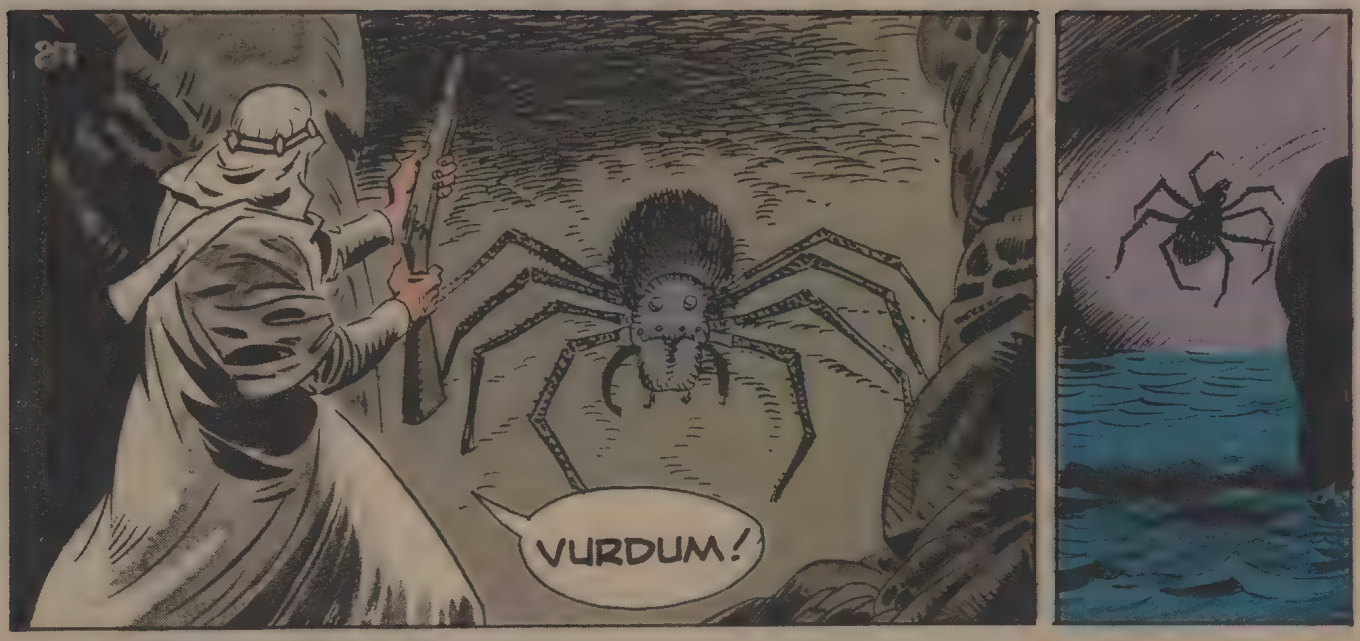

Bir örümcek azmanıydı bu.. Her yanı tüylerle kaplıydı. İki metreden uzun bacakları vardı. Yediği kurşunla son çırpınışlarını yaparak sarsıla sarsıla geliyordu.

Prenses'in öteki adamı da tüfeğini doğrultup ateşledi.

Dev hayvan tekrar sarsıldı, fakat ilerlemeye devam etti.

Gövdesi, iri bir fıçı büyüklüğündeydi.

Kara Murat hızla yana kaçtı.

Yaralı örümcek çaresizlik içinde titreyen bacaklarının üzerinde top gibi geriye sıçrayıp, köpürerek akan suyun içine yuvarlandı.

Beşi birden, örümceğin kayalara çarpıp suyun içinde döne döne uzaklaşmasını, sonra da yok olmasını dehşet içinde seyrettiler.

Kara Murat

—Bu cinsten bir tane olan yerde, ikincisi de vardır, dedi ve kararsız bir halde kaya aralığından sızan gün ışığına baktı.

Birden Şeyh Mürşit'in dehşet dolu çığlığı duyuldu.

—İşte ikincisi de geliyor!

—Tanrım!.. Bir canavar bu!...

Gerçekten dev bir örümcek daha sallana sallana geliyordu.. Ölen örümceğin eşiydi bu...

Kızıl Prenses:

—Çabuk tüfekleri doldurun! diye haykırdı.

O devrin, ağızdan dolma tüfeklerini yeniden ateşe hazırlamak için çok zamana ihtiyaç vardı..

Şeyh Mürşit:

—İmkânsız vaktimiz yok! diyé haykırdı.

Canavar örümcek, ağır ağır yaklaşıyordu...

Kara Murat:

—Arkamız ölüm, önümüz ölüm! Kaçacak yer yok! diye bağırarak bir mızrak kapıp örümceğin önüne geçti. Sonra ötekilere seslendi:

—Ben onu üzerime çekerek oyalarken siz delikten geçin.. Bu arada iki tüfeği de doldurup ateş ederek beni kurtarın!

Kara Murat, çevik hareketlele sağa sola sıçrayıp, elindeki mızrağı örümceğin başına doğru uzatarak canavarı oyalamaya başladı. Mızrak, orasına burasına dokundukça hayvan duraklıyordu.

Fakat onu bu şekilde uzun bir süre durdurması mümkün değildi.

—Vay canına! Demek dünyada böylesine büyük örümcek de varmış! diye söylenerek yavaş yavaş geri çekiliyor, çağıldayarak akan ırmakla arasındaki mesafe her geçen an azalıyordu...

Kızıl Prenses ve adamları tüfeklerini doldurup hayvana ateş etmezlerse bu işin sonunun facia ile biteceği muhakkaktı.

Alnı ter içinde kalan Kara Murat:

—Haydi! Ne duruyorsunuz? Ateş etsenize! diye bağırdı...

Kızıl Prenses ağın öbür tarafından zalim bir kahkaha attı:

—Hah, hah, ha! Sen öldün Kara Murat! Seni benim yerime bu örümcek yiyecek!.. Gittiğin yerde cehennem zebanilerine benden selam söylemeyi unutma.. Elveda!...

Devamı gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

16 EKİM 1985 ÇARŞAMBA ★ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ★ SAYI: 612 ★ FİYATI 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Kızıl Prenses, tüfeklerini ateş etmeye hazır hale getiren adamlarını bir işaretle durdurdu:

—Bırakalım örümcek onu öldürsün! dedi.

Şişman Mehdi:

—Bu kalleşlik! diye bağırarak Kızıl Prenses'in üzerine atılmak istedi ama Şeyh Mürşit hançerini çekerek onun sırtına dayadı.

Mehdi, bıçağın sivri ucunu sırtında hissedince titreyerek durdu...

Şeyh Mürşit, buz gibi ürpertici bir sesle:

—Yaşamak istiyorsan bize katıl şişko, diye homurdandı. Yoksa acımadan gebertirim seni!...

Şişman Mehdi, hâlâ örümcekle boğuşan Kara Murat'a son bir bakış fırlattı.

Gözleri dolu dolu olarak,

—Affet beni yiğidim! Sana yardım edemiyorum! diye acı acı mırıldandı. Kızıl Prenses:

—Haydi gidiyoruz! diye emretti.

Onlar yürüyüp giderken, Kara Murat dev hayvana karşı son gücünü harcıyordu.

Örümceğin iri ve kalın kolları onu yakalamak istiyor, delikanlı mızrağıyla umutsuzca kendini savunuyordu...

Kara Murat artık sonunun geldiğini düşündü....

Gözlerini kapadı...

İğrenç hayvana yem olmak üzereydi..

Birden kararını verdi.

Kendini döne döne, köpüre köpüre akan suya bıraktı.

Örümcek tarafından öldürülmektense, suda boğulmak daha iyiydi.

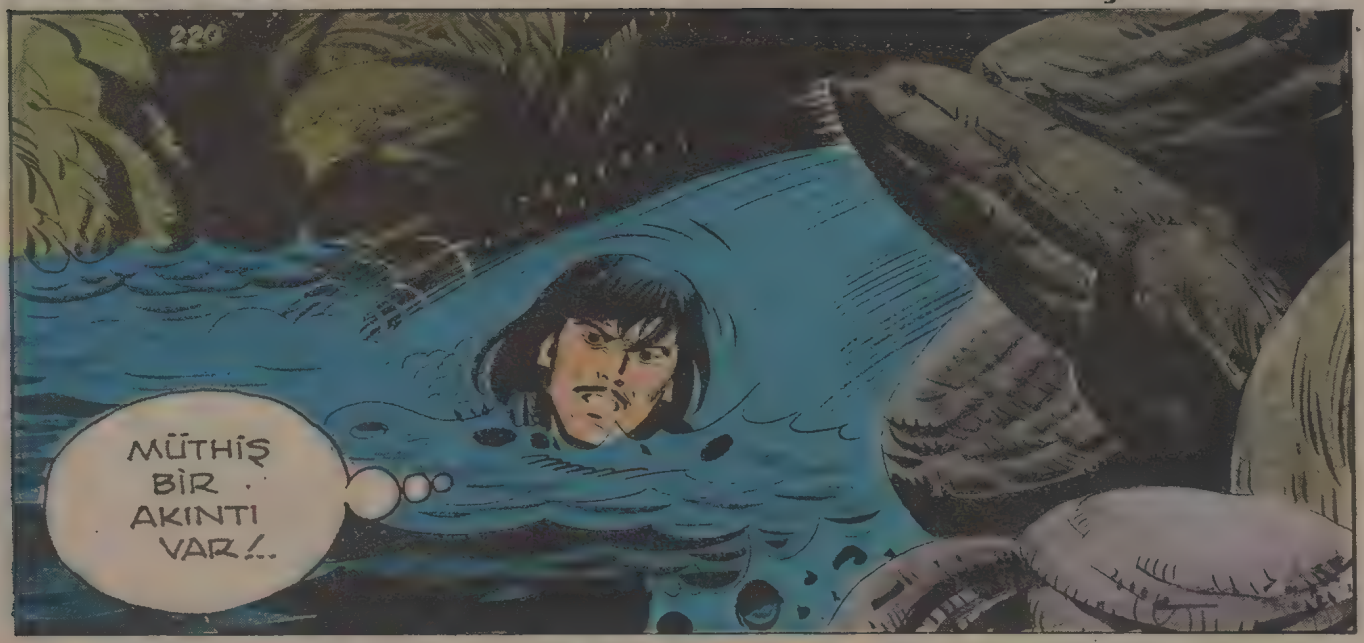

Kara Murat kuvvetli bir yüzücüydü...

Ama anaforun karanlığı onu içine çekince bütün umudunu yitirdi.

Akıntıyla sürüklenen genç adam, suyun altında bulunan tünelin yan duvarlarına, ya da zeminine kafasını çarpıp parçalanmayı bekledi.

Ne gariptir ki, bir kez olsun böyle bir yere çarpmadı.

Zaman zaman suyun çok hızlandığı duygusuna kapılıyordu.

O zaman elinden geldiğince toparlanıyor, tıpkı köpekbalıklarının saldırısına uğramış bir kaplumbağanın başını ve ayaklarını kabuğundan içeri çekmesi gibi büzülüyordu.

Fakat bütün bunlar fazla uzun sürmedi. Durgun sulara geldiği zaman aradan sadece bir dakikalık zaman geçmiş bulunuyordu.

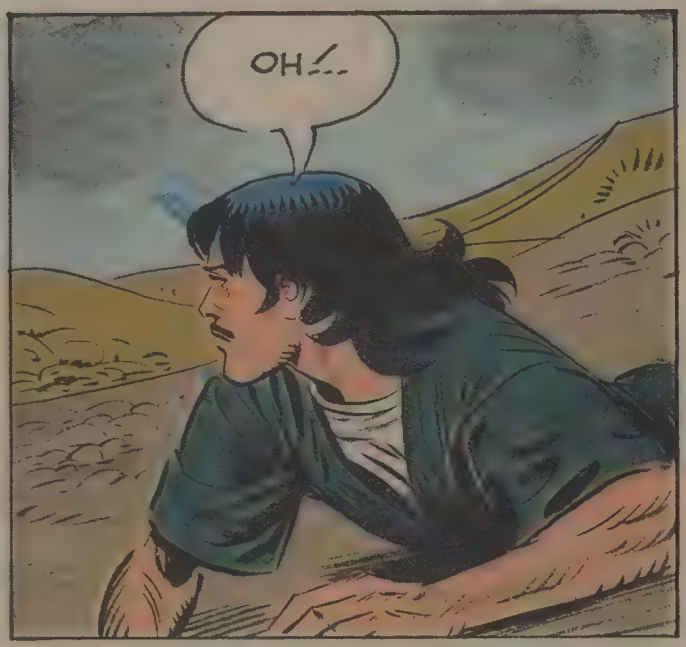

Irmağın akışının yavaşladığını hissedince başını sudan çıkarıp, soluğunu tazeledi. Yüzmekten vazgeçip, kendisini suyun akıntısına bıraktı. Bir yandan da bu serüvenin nasıl sonuçlanacağını düşünüyordu.

Çok geçmeden önünde bir ışık göründü. Gerçi loş bir ışıktı ama yine de gün ışığı olduğu belli oluyordu.

Bir süre sonra yolculuğu sakin bir koyda sona erdi.

Kara Murat, kıyıya yüzüp, kendini yüzükoyun yere attı. Uzun süre öyle kaldı.

Azrail'in kucağında yaptığı ölüm yolculuğu onu yormuştu.

Başını kaldırdı. Gökyüzünde parlayan güneşe tatlı tatlı bakarak:

—Yaşıyorum!. Yaşıyorum!.. diye mırıldandı.

Kızıl Prenses, elini kaldırarak adamlarını durdurdu:

—Şu ağacın altında biraz dinlenelim!

Hepsi bir yana çöktü...

Sadece dört kişi kalmışlardı.. Kızıl Prenses, Şeyh Mürşit, Şişman Mehdi ve Ebu Tayyar adında bir fedai...

Zalim kadın uğursuz bir şekilde güldü:

—Çok adam kaybettik ama, kazancımız hiç de fena değil... Haydi, herkes üzerindeki elmasları şuraya yığsın, bir sayım yapalım... Hepsini bir arada görmek istiyorum...

Şişman Mehdi, torbasındaki elmasları ortaya dökerken hüzünlü bir sesle sordu:

—Bu taşlar hepimizi fevkalade zengin yaşatacak kadar çok... Kara Murat'ı neden ölüme terkettin sanki!?

Kızıl Prenses vahşi bir şekilde gülümsedi:

—Cafer ya da diğer adıyla Kara Murat.. O zaten ölüme mahkumdu. Örümcekten kurtulsa bile onu ben öldürecektim...

—İyi ama neden? Hazineyi onun sayesinde bulduk.. Bu taşlarda hepimizden çok onun hakkı vardı...

Kızıl Prenses'in bakışlarında hain bir ışıltı parladı:

—Ben bu hazineyi onunla da, seninle de paylaşmam.. Elmasların hepsi benim anlıyor musun?

—Hayır!. Bunu yapamazsın!...

—Elbette yaparım.. Tutun şu köpeği! Ağaca bağlayın!...

Şeyh Mürşit ile Ebu Tayyar yerlerinden fırlayıp Şişman Mehdi'yi kıskıvrak yakaladılar.

Zavallı adam çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyor, küfürler, beddualar yağdırıyordu:

—Allah belanızı versin! Bırakın beni! Bırakın beni reziller!

Mehdi'yi ağacın gövdesine sımsıkı bağladılar...

Kızıl Prenses kahkahalar atıyor ve:

—Budala!. Bu elmasları seninle paylaşacağımı mı sanıyordun? diyordu.

Ortaya yığılan taşlar göz kamaştırıcı bir

şekilde parlıyordu... Doksan ile ikiyüz kırat ağırlıklarında, beşyüz tane iri taş vardı. Bu, akıl almaz zenginlik de bir hazineydi...

Prenses derin bir ihtiras içinde:

—Artık tüm hayallerimi gerçekleştireceğim! diye soludu.

Gözleri aç bir parıltıyla yanıyordu...

Kahkahalar atarak elmasları tekrar tekrar saydı. Sonunda onları okşayarak torbalara doldurup:

—Haydi gidiyoruz, dedi. Bizim sayemizde Kral olan Lumba'dan muhafız ve yüklerimizi taşıyacak hayvan alıp ülkemize dönelim...

—Peki, ağaca bağladığımız şişkoyu ne yapacağız?

—Öldürün!

Şişman Mehdi dehşet içinde:

—Hayır!...Bırakın hiç olmazsa yaşayayım! diye haykırdı.

Ama Şeyh Mürşit'in havada vınlayarak uçan bıçağı onu boğazından ağaca mıhladı...

Boğuk bir feryat, bıçağın sapladığı yerden fışkıran kan ve son bir çırpınış!... Zavallı Şişman Mehdi, böyle öldü...

Zalim Prenses hala gülüyordu.

Akan kanlar onu sarhoşa çevirmişti.

Bu kadın, kana doymak bilmiyordu...

Ebu Tayyar anlamlı bir sesle:

—Üç kişi kaldık efendim, dedi. Şeyh Mürşit ile beni de kaybedersiniz, yalnız geri dönmek zorunda kalacaksınız...

—Sus...İkiniz bana yetersiniz...Haydi yürüyün...

Kara Murat,yattığı yerden güçlükle doğruldu...Her yanı ağrıyordu...

Neredeydi? Hangi yana gidecekti? Hiç bir şey bilmiyordu...

Sudan uzaklaşarak ağaçların arasına dalıp rastgele yürümeye başladı. Karnı acıkmıştı ama çevrede yiyecek hiç bir şey yoktu.

Yarım saat sonra ormanın yamacındaki bir kumlukta ilerlemeye başladı.

Birden durdu. Çevreyi dinledi. Sonra tekrar yürüdü. Çevreyi dinledi. Sonra tekrar yürüdü. Kumda yürürken belirsiz bir hışırtı duyuluyordu. Durduğu zaman ise ortalık yeniden derin bir sessizliğe gömülmüyordu:

—Kayan kumların bulunduğu bölgeye geldim! Dikkatli olmalıyım! diye mırıldandı.

Ayağını yere sürttü. Kumlar ses verdi:

—Bu kumlar sanki konuşuyor! diye söylendi.

Hafif sesle söylediği bu sözler çepeçevre kayalıklar tarafından aynen geriye fısıldandı ve birkaç kez yankılandı.

Aç karnı sanki trampet çalıyordu.Midesinden yükselen sesleri bastırmak için umutsuz bakışlarla çevresinde yiyecek bir şeyler aradı ama bulamadı..

Kara Murat çok acıkmıştı ama, orada acıkan başka bir varlık daha vardı..

Delikanlı adımlarını sıklaştırmak üzereyken arkasında korkunç bir kükreme duyarak iliklerine kadar ürperdi:

—Tanrım ! Bu da ne?

Birkaç saniye geçmeden çevreyi kaplayan müthiş sesin ne olduğunu anladı. İçini

saran endişeyi bastırmaya çalışarak:

—Bir aslan kükremesi bu! dedi. Bir an önce bu belalı yerlerden uzaklaşmalıyım.

Kara Murat adımlarını hızlandırırken iri bir gölgenin önünü kestiğini görerek irkildi..

Yolunun üzerinde iri bir aslan duruyordu. Korkunç bir andı bu...

Aslan burnunu uzattı, esnedi. Derin bir nefes aldı ve kükredi. Hayvanın aç olduğu anlaşılıyordu.

Kara Murat ürperdi ,fakat kaçmadı.

Kaçmaya kalkışmanın faydasız olduğunu biliyordu.

İri,siyah gözlerinde belki de ilk defa derin bir korku ifadesi dolaştı .Bakışlarını aslandan ayırmadan gerilemeye başladı.

Vahşi hayvan uzun uzun esnedi.Keskin sivri dişleri beyaz ve parlaktı. Sanki ziyafete hazırlanıyormuş gibi rahat ve mutlu görünüyordu.

Kara Murat hızla çevresine bakındı.

Kaçacak hiç bir yer yoktu. Hazin bir tavırla:

—"İşte sonum geldi!" diye düşündü. Bu müthiş düşünce beynini alev gibi yaktı.

Uzun kılıcını çekerek savunma durumu aldı.

Onun gibi bir yiğit kanının son damlasına kadar vuruşmadan canını vermezdi.

Aslan ansızın arka ayaklarının üzerinde yaylanarak sıçradı adeta havada uçarak Kara Murat'ın üzerine atıldı.

Hayvanın hareketi o kadar hızlı olmuştu ki, delikanlı son bir çaba ile kılıcını ileri uzatacak kadar bir zamanı ancak bulabilmişti.

Aslan bütün ağırlığıyla ,canlı bir güle gibi delikanlının üzerine indi.

Kara Murat sırtüstü yere yıkıldı.

Ama kılıçlı kolu hala dimdik ve önde idi.

Keskin çelik, aslanın derisini delerek göğsüne saplandı.

Korkunç bir kükreme çevreyi inletti.

Vahşi hayvanın ölüm çığlığıydı bu...

Kılıç kalbini delmiş ,ciğerlerini parçalamıştı.

Kara Murat üzerine devrilen yarım tona yakın ağırlığın altında kemiklerinin çatırdadığını hissetti. Cansız hayvanı güçlükle yana

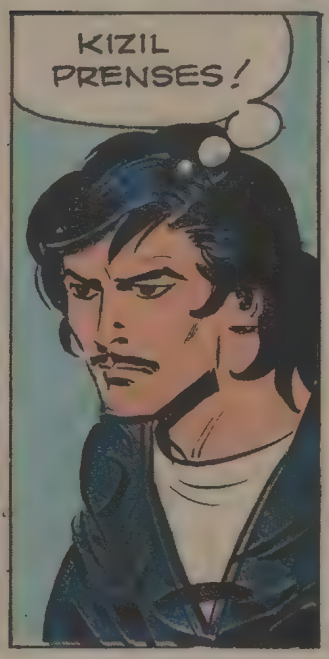

iterek kalkmaya çalıştı.

Her şeyin bittiğini sandığı anda kalbi yaşamanın sevinciyle çarptı.

Çok bitkindi...Ayakta güçlükle durabiliyordu.

Soluk dudaklarının arasından mırıldandı:

—Kurtuldum!..

Aynı anda, arkasından alaylı keskin bir ses yükseldi:

—Hayır! Henüz kurtulmuş değilsin!..

Delikanlı hızla döndüğü vakit, karşısında çatık kaşlarıyla kendisine bakan Kızıl Prenses'i gördü...Kadının yanında Şeyh Mürşit ile Ebu Tayyar vardı...

Kızıl Prenses aynı alaylı sesiyle devam etti:

—Doğrusu yedi canlısın Kara Murat Yeraltı ırmağından nasıl kurtulduğunu bilmiyorum ama aslanı nasıl öldürdüğünü gördüm. Fakat ne yaparsan yap, artık hayat yolunun sonuna geldin. Çünkü seni ben öldüreceğim!

—Dikkat et Prenses! Ben kolay kolay ölmem !.. Hem, neden beni öldürmeyi bu kadar çok istiyorsun?

—Senin ne canavar olduğunu biliyorum da ondan...Sen,Malatya'da öldürttüğüm Süleyman Ağa ile kızının dostusun. Onların intikamını almak için en yakın adamlarımı öldürdün. Sonra benim peşime düştün...Görüyorsun ya ,her şeyi biliyorum.

— Peki neden daha önc eline birçok fırsat geçtiği halde beni öldürtmedin?

Devamı gelecek sayıda

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

ZİYİKİM 1985 · ÇARŞAMBA İLİ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ · SAYI: 633 · FİYATI 30 LİRA · KÖV DAHİCİNE

—Hazineyi bulmak için sana ihtiyacım vardı... Bu yüzden idamını biraz erteledim... Şimdi her şey bitti. Ölümlerden ölüm beğen...

Prenses'in sesi kin doluydu.

Kara Murat'ın aklından şimşek gibi şu düşünce geçti:

—"Üç kişiye karşı tek başımayım. Üstelik yorgun ve bitkinim... Bu yetmiyormuş gibi onlarda tüfek de var..."

Gerçekten Prenses'in adamı Ebu Tayyar'ın elinde her an ateşe hazır, dolu bir arkebüz vardı...

Şeyh Mürşit'in iğrenç kahkahası, Kara Murat'ın kulaklarını tırmaladı. Adam hanımının önünde eğilerek:

—İzin ver Prenses'im dedi. İzin ver, şu rezili ben geberteyim.

Prenses:

—İzin verdim, dedi. Onu dilediğin gibi öldürebilirsin.

Şeyh Mürşit, uğursuz bir şekilde sırıttı. Geniş enli palasını çekerek Kara Murat'ın üzerine yürüdü.

Kara Murat, rengi sararark:

—"İşte şimdi mahvoldum!" diye düşündü...

Çünkü, hızla beline attığı eli boşa gitmişti... O zaman kılıcını, az önce öldürdüğü aslanın vücudunda bırakmış olduğunu hatırladı... Silahsızdı...

Şeyh Mürşid gibi yaman bir dövüşçüye boş elle karşı koyabilir miydi?

Bu mümkün değil gibi görünüyordu ama Kara Murat gibi bir adam, düşmanına duygularını hiçbir zaman belli etmezdi.

Şeyh Mürşit, ölüm korkusuyla titreyeceğini sandığı Kara Murat'ın sakin durmakta olduğunu, hatta dudaklarının ucunda hafif bir gülümseme belirdiğini görünce fena bozuldu. Kaşlarını çatarak küstah bakışlarla onu süzdü:

—Seni geberteceğim! Hazır mısın?

Kara Murat durumunun çok kritik olduğunu görüyordu.

Fakat, dövüşemeden ölmek düşüncesi ona ağır geliyordu.

Kalbi ıstırapla burkuldu. Her şeye rağmen ölümü yiğitçe, güleryüzle karşılamaya karar verdi:

—Silahsız olduğum için beni kolay haklayacağını sanıyorsan aldanıyorsun...

—Yaaa? Pek yüksekten atıyorsun... Senin önce dilini kesmem gerekecek.

Kızıl Prenses, yüzünü buruşturarak canı sıkılmış bir halde seslendi:

—Çok konuşturma şunu! İşini bitir Mürşit!..

—Emredersiniz Prensesim...

Şeyh Mürşit, palalı kolunu kaldırarak saldırmaya hazırlandı:

—Oyunumuz başlıyor dostum... Şimdi bir kolunu uçuracağım... Sonra öteki kolunu... En sonra da kafanı koparacağım!

Kara Murat'ın saçlarının diplerinde soğuk bir ter belirmişti. Hafifçe içini çekti ve gözlerini kırpmadan inecek darbeyi beklemeye başladı...

Bir saniye... İki...Üç...

Hiç kımıldamadan duruyor ve Şeyh Mürşit'in soluk alışını bile dikkatle izliyordu.

Şeyh Mürşit'in gözleri nefretle tutuşuyordu:

—Geber! diye bağırarak palasını savurdu.

Kara Murat hızla yana sıçrayarak bu müthiş darbeden kurtuldu.

Şeyh Mürşit döndü. Kırmızı şalı görmüş boğa gibi gözü dönmüş bir halde yeniden saldırdı.

Kara Murat eğildi. Pala saçlarını yalayarak geçti.

Şeyh Mürşit arka arkaya iki hamle daha yaptı.

Kara Murat, vücudunun olağanüstü çevikliği ile bu ölüm darbelerinden de kurtuldu ama göğsünde açılan derin çizikten sızan kanlar gömleğinin altından karnına doğru inmeye başladı.

Şeyh Mürşit boğuk ve vahşi bir sesle:

—Kurtulamayacaksın! dedi.

Palalı kolunu arka arkaya indirmeye, bir ölüm makinesi gibi çalıştırmaya başladı.

Kara Murat çok çevikti ama onu mutlaka yakalayacak ve ikiye biçecekti...

Her saldırısıyla birlikte ağzından homurtular, küfürler taşıyor, darbeleri daha da sıklaşıyordu.

Düşmanına hiç karşılık veremeden, devamlı kaçmaktan başka çaresi bulunmayan Kara Murat'ın, aslında hiç kurtulma şansı yok gibiydi...

Çünkü bir fırsatını bulup, Şeyh Mürşit'i tepelese bile elinde tüfekle tetikte bekleyen Ebu Tayyar'ın onu öldüreceği muhakkaktı.

Kızıl Prenses, düşmanının güç durumda oluşuna zevkle bakarak alaylı bir sesle:

—Doğrusu kedi gibi çeviksin diye seslendi. Üstelik tavşan gibi de hızlı kaçıyorsun...

Şeyh Mürşit kudurmuşcasına tekrar saldırdı.

Kara Murat eğildi. Pala, yanıbaşındaki ince bir ağacı ikiye böldü, dalları, çalıları budadı...

—Ah kaçma!.. Kaçma köpek!.. Nasıl olsa sonunda yakalayacağım seni!..

Şeyh Mürşit tekrar atıldı. Bu kez taşlara çarpan pala kıvılcımlar çıkardı.

Kara Murat, sıçrıyor, zıplıyor, eğiliyor bükülüyor, inanılmaz hareketlerle ölüm darbelerini savuşturuyordu....

Bu arada sanki gizli bir planı var gibi hep geri çekiliyordu..

Ter içinde kalmıştı.

Saçları dağılmış, elbisesi parçalanmış, aldığı ufak yaralardan kan fışkırmaya başlamıştı...

Şey Mürşit, çılgın kahkahalar atarak kudurmuş gibi bağırıyordu:

—Kaçma! Kaçma korkak! Erkek gibi öl!

Mürşit bir ara endişeyle irkildi...

Yavaş yavaş yorulduğunu, darbelerini eskisi kadar güçlü indiremediğini fark etti:

—Alçak! Beni yormak istiyor!

Bu düşünce ile adeta kudurdu. Hanımının önünde rezil mi olacaktı?

Kendinde öfkenin, ıstırabın, kinin müthiş gücünü hissetti.

Yay gibi fırladı, Kara Murat'ın üzerine uçtu. Artık bu iş burada bitmeliydi.

Evet... İşte o an Şeyh Mürşit için her şey bitti...

Kara Murat hızla yana çekilince, adam kayan kumların üzerine uçtu...

Kara Murat dakikalardır onu kumlara doğru çekmeye çalışmış, sonunda tuzağa düşürmüştü...

Şeyh Mürşit kendini bir anda yarı beline kadar kuma gömülmüş bir halde bulunca dehşetle:

—Allahım! diye inledi.

Bu kumlar bataklık gibiydi... Hep kayıyor ve insanı içine çekiyordu...

Mürşit can havliyle çırpındı... Ama bu hareketi onun kumlara biraz daha batmasından başka bir şeye yaramadı...

Kara Murat:

—Ne kadar az kımıldarsan, o kadar geç batarsın Mürşit, diye seslendi. Ama eninde sonunda boğulup gidecek sin!

Kızıl Prenses şaşkınlıkla bakıyordu. Kara Murat'ın nasıl olup da Şeyh Mürşit'in elinden kurtulduğunu hâlâ anlamış değildi. Bu mucize miydi?! Hayır! Kara Murat'ı kurtaran mucize değil, dövüş zekası, soğukkanlılığı ve çevikliğiydi...

Yavaş yavaş kumlara batarak ölüme doğru gitmekte olan Şeyh Mürşit şimdi avazı çıktığı kadar bağırıyor, göğsü hıçkırıklarla kabarıyordu:

—İmdat!.. Kurtarın beni!.. Kurtar beni Prenses'im!..

Prenses de onu kurtarmak istiyordu.

Fakat yanlarında Mürşit'i kumlardan çekmek için atacakları bir ip yoktu... İpi daha önce Şişman Mehdi'yi ağaca bağlamak için kullanmışlar ve orada bırakmışlardı...

Bu durumda Şeyh Mürşit'i kumdan kurtarmaları mümkün değildi...

Kızıl Prenses şaşkın gözlerle, kumda çırpınan sadık adamına baktı.

Adam yavaş yavaş battı. Şimdi başı bile kumlara gömülmüştü. Sağ eli bir süre havada sallandı. Sonra o da kayboldu...

Kızıl Prenses, alevler fışkıran gözlerini kumlardan kaldırıp Kara Murat'a doğru çevirdi ve sesi yılan ıslığı gibi tısladı:

—En değerli adamımın ölümüne sebep oldun!.. Sen de öleceksin rezil!

Kara Murat, o kadar bitkindi ki, dizlerinin üstüne çöktü... Derin derin soluk alıyor, göğsü körük gibi kalkıp iniyordu...

Artık kolunu kımıldatacak hali bile kalmamıştı... Buna rağmen Kızıl Prenses'e korkusuzca baktı:

—Aklını beni öldürmeyle bozmuşsun... Ama ben yedi canlıyımdır. Kolay kolay ölmem...

Kızıl Prenses tükürürcesine bağırdı:

—Köpek!.. Ölüm halinde bile küstahlığı elden bırakmıyorsun... Vaktim olsa öyle işkenceler yapardım ki, seni bir an önce öldürmem için bana yalvarırdın...

—Ne duruyorsun! Bir dene bakalım yalvaracak mıyım?

Kızıl Prenses, Kara Murat'ın ölüm kararını çoktan vermişti. Yüzünü buruşturarak, Ebu Tayyar'a döndü...

Uzun boylu, atletik yapılı bir adam olan Ebu Tayyar sağ kalan son fedaisiydi...

Elindeki arkebüzle hanımının emrini bekliyordu. Tüfek ateş ve ölüm kusmaya hazırdı...

Kara Murat, parmağı tetikte olan Ebu Tayyar'a hazin bir bakış fırlattı... Aradaki mesafe, hamle yapmasına izin vermeyecek kadar uzaktı:

—Adam beni kuş gibi avlayacak! diye acı acı söylendi.

Hayatının bu şekilde noktalanacağını hiç düşünmemiş, daima kılıç elde, savaşırken ölmeyi hayal etmişti.

Kızıl Prenses hırçın bir sesle emretti:

—Öldür onu!...

Ebu Tayyar soğukkanlı bir hareketle tüfeği doğrulttu...

İşte hazin son gelmişti...

Kara Murat derin bir acı içinde gözlerini kapadı.

O kadar bitkindi ki, artık ölmek bile umurunda değildi... Ölmek belki kurtuluş olacak-

tı... Tüfek ansızın patladı...

Mermi sesi kayalara çarparak dalga dalga yankılar yarattı...

Kara Murat kurşunun vücuduna saplanmasını bekledi.

Bir saniye... İki saniye...

Nerede kalmıştı bu kurşun?

Neden gelmiyordu? Acaba boşa mı gitmişti?

Beklemenin ıstırabı içinde gözlerini açtı... Gördüğü manzara karşısında irkildi.

Müthiş bir şeydi bu...

Kızıl Prenses, boylu boyunca uzanamış, kanlar içinde yerde yatıyordu...

Ebu Tayyar, Kara Murat'ın yerine kendi hanımını vurmuştu...

Genç kadının sol memesinin altından giren kurşun göğsünü kızıla boyuyordu.

Prensesin gözleri açıktı... Henüz ölmemişti... Kesik bir sesle:

—Neden... Neden yaptın bunu? diye sordu... Aynı anda ağzından kan boşaldı ve öldü...

Açık kalan gözlerinde hâlâ aynı soruyu soran şaşkın bir ifade vardı...

Kara Murat da derin bir hayret içinde bunu düşünüyordu...

Evet... Ebu Tayyar neden hanımını öldürmüştü?

Kara Murat'a doğrulttuğu tüfeği son anda Kızıl Prenses'e çevirerek neden onu vurmuştu?

Ebu Tayyar elinden tüfeği atarak Kara Murat'a doğru yürüdü, onun yerden kalkmasına yardım etti.

—Sana karşı can borcum vardı Kara Murat, onu ödedim, dedi...

Kara Murat'ın şaşkınlığı daha da arttı:

—Ne can borcu?.. Ben senin canını kurtardığımı hiç hatırlamıyorum. Hatta az öncesine kadar sana dikkat bile etmemiştim...

Ebu Tayyar gülümsedi:

—Belki öyle... Ama sen, bu canavar prensesin elinden sevdiğim kadını kurtarmıştın...

—Sevdiğin kadın çöldeki kamp yerinde işkenceden kurtardığım kadın mı?

—Evet... Kızıl Prenses'in cellatları Ayşe'ye işkence yapıyordu... Onu konuşturduktan sonra sevgilisini, yani beni de bulup öldüreceklerdi... Prenses'in emriydi bu... Her insanın bir dayanma gücü vardı...

Ayşe tam konuşup beni ele vermek üzereyken sen yetiştin ve üç cellatla kıyasıya dövüştün...

—Evet... Hatırlıyorum... Kızın her yanı kızgın demirle dağlanmıştı... Onu tedavi ettirip iyileşmesini sağladım...

Ebu Tayyar, Kara Murat'a şükran dolu gözlerle baktı:

—Böylece hem sevdiğim kadını, hem de beni kurtarmış oldun... Bunu nasıl unutabilirdim? Canımı borçlu olduğum insana kurşun sıkabilir miydim?

Kara Murat, yerde cansız yatan Kızıl Prenses'e uzun uzun baktı. Genç kadın hâlâ güzeldi... Bu kadının yeryüzünde sayısız kötülükler yapmış olduğuna inanmak çok zordu...

Derin derin içini çekerek mırıldandı:

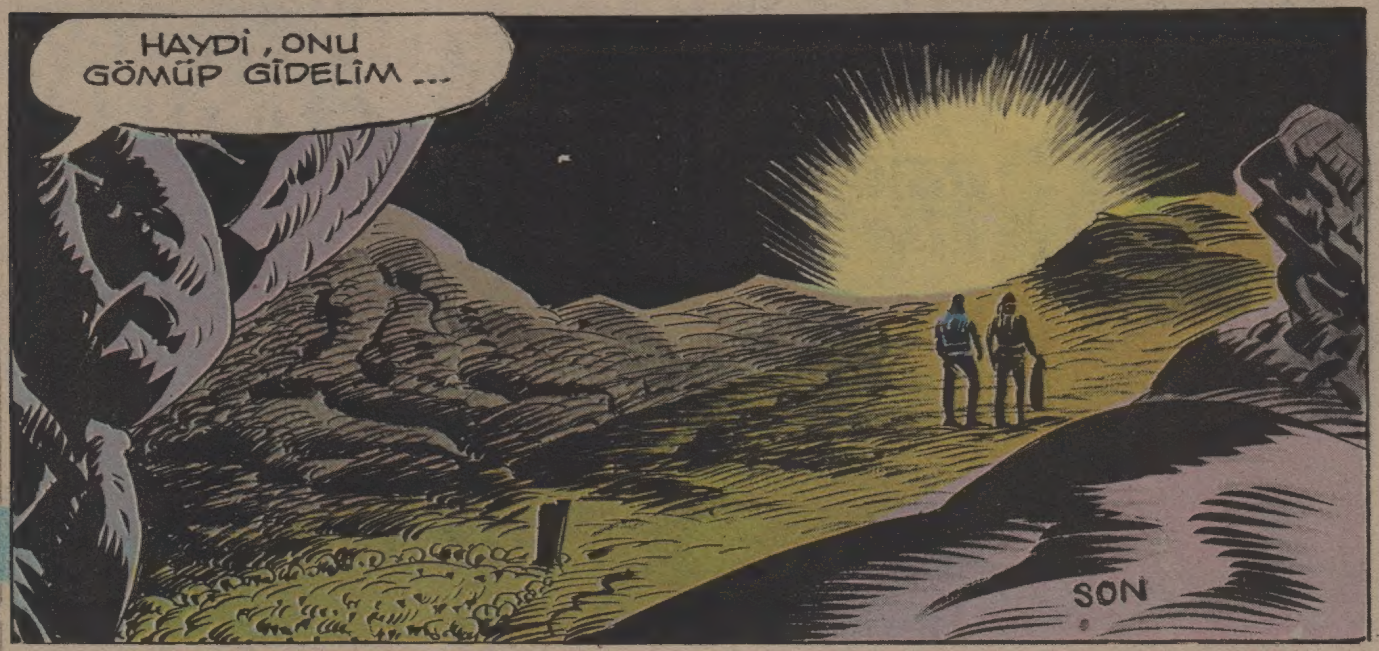

—Haydi... Onu gömüp gidelim... Yolumuz çok uzun çünkü...

Küçük bir mezar yaptılar Kızıl Prenses'e... Ve gömdüler...

Yeryüzünde bütün kötülüklerin cezası ödeniyordu...

Kimi önce ödüyordu, kimi de sonra... Bundan kurtulan yoktu...

Ayakta kalanlar ise hep iyilerdi...

Kara Murat, Ebu Tayyar'a:

—Elmas torbasını almayı unutma, diyerek yürüdü...

Önlerinde çöller, uçsuz bucaksız yollar vardı... Güneş battı, akşam oldu...

İki genç adamın silüeti yavaş yavaş karanlıklar içinde kayboldu...

—BU SERÜVENİN SONU—

KARA MURAT'ın yeni macerası

İNTİKAM GÜNÜ

Fatih'in fedaisi KARA MURAT'ın soluk soluğa izleyeceğiniz bir serüveni daha...

Gelecek sayıda başlıyoruz

KARA MURAT Dergisi ÇARŞAMBA günleri çıkar